



De kwaal en de remedie

door Mark Devlin

vertaald in het Nederlands door Erick van Dijk

Voorwoord van de schrijver

Hoewel dit boek mijn eerste uitstapje is naar de wereld van fictie is er veel waarheid verweven met de verhaallijn. Zo kan het worden gelezen en begrepen in verschillende lagen.

Ik hoop dat ik met de vertelling aan het oppervlak een verhaal heb gecreëerd dat boeiend en pakkend zal zijn voor elke lezer – en dan vooral degenen die persoonlijke kennis hebben van Oxford, en van hoe het leven in het Verenigd Koninkrijk was aan het begin van de jaren 1990'. Het verhaal put veel uit mijn eigen herinneringen uit die tijd, en mijn ervaringen tijdens het werken voor de nieuwsredactie van een radiostation.

Echter, hieraan voorbij bevat het boek vele spirituele en verborgen waarheden – sommigen uitgesproken door de verschillende karakters, sommigen ingebed in aspecten van het plot, en een aantal geënt op de gedocumenteerde geschiedenis van Oxford. Ook zijn er symbolische metaforen en allegorieën. Lezers die van puzzelen houden zullen in staat zijn de aanwijzingen, boodschappen en leringen te ontcijferen die het bevat. De stad Oxford dient als microkosmos voor de hele wereld, wat dat betreft, we kunnen veel te weten komen over hoe Georganiseerde Samenleving werkt uit

wat zich binnen de ringweg van de stad afspeelt. Bij elke keer dat het gelezen wordt zullen zich waarschijnlijk nieuwe aspecten onthullen van wat erin is gecodeerd.

Delen van het verhaal zullen door sommigen ongetwijfeld gezien worden als schokkend en “controversieel.” Dat zij dan zo. Het verhaal is precies zoals ik het had bedoeld, en elke lezer moet voor zichzelf uitmaken wat het hem of haar zegt.

Verdere coderingen zien we in de namen van de karakters die allemaal iets zeggen over hun ware aard en/of motieven. (Tip: een gering aantal zijn anagrammen!) De enige niet gecodeerde namen zijn de DJ's van Lux FM, en Colin Cole, Robert Allen en Mateo van de nieuwsredactie. Alle andere namen bevatten een schat aan informatie om te ontcijferen. (Ik heb me gaandeweg ook een aantal niet benoemde gastoptredens gepermitteerd in de stijl van Alfred Hitchcock!)

Alle genoemde plaatsen bestaan echt, met uitzondering van het slachthuis aan Watlington Road, het laboratorium van Herzlos en de ondergrondse tunnel vanuit Carfax Tower. (Hoewel er hardnekkige geruchten de ronde doen dat er een tunnel bestaat tussen de Mitre en Checkers Inns onder de High Street!) De lezers die zich volledig willen onderdompelen in de ervaring van “De kwaal en de remedie” zouden deze plekken zelf kunnen bezoeken. Het staat garant voor een fascinerend dagje uit!

Ook waar het de vernoemde nieuwsverhalen betreft, zoals de Golf“oorlog” (invasie), de rellen rond de Poll Tax, de teloorgang van Margaret Thatcher en de opbloei van de rave scene, dit zijn accurate weergaven van werkelijke gebeurtenissen.

Over het algemeen, ook al heb ik zeker genoten van het creatieve proces van het samenstellen van een roman, was het altijd mijn bedoeling voor dit boek om te dienen voor het overbrengen van inspirerende en potentieel bevrijdende waarheden, zoals in mijn eerdere werken van non fictie. De manier waarop men tot informatie komt is niet belangrijk. Dat men ze begrijpt, en toepast in het dagelijks leven, in het belang van werkelijke vrijheid voor allen – is dat wel.

Als “De kwaal en de remedie” daar in slaagt dan weet ik dat het de moeite waard is geweest.

Mark Devlin

Alle rechten voorbehouden.

Erkenning:

Mijn enorme dank gaat uit naar Nick Smith voor het prachtige ontwerp van de omslag, John “Razer Eye” Hamer en Erick van Dijk voor het proeflezen en Nicola Mackin van Asys Publishing voor haar hulp bij de productie.

Bewerking Nederlandse omslag: Erin van Dijk

Tevens van deze auteur:

Muzikale waarheid deel 1 en 2

Voor de meeste mensen is de muziekindustrie een bron van onschuldig plezier en vermaak. Onder het glanzende oppervlak bevindt zich echter een vernietigende waarheid van wie werkelijk de touwtjes in handen hebben van deze instituten, en de vergaand boosaardige agenda's waarvoor ze worden gebruikt.

Mark Devlin heeft een lange carrière achter de rug als DJ en muziekjournalist. De twee delen van *Muzikale waarheid* zijn de culminatie van jarenlang onderzoek naar de ware aard van de industrie en haar doeleinden – van duister occulte rituelen tot geestbeheerste artiesten, en alles daartussen. De boeken laten zien hoe deze agenda's passen in het grotere plaatje van wat zich werkelijk afspeelt in deze wereld en – meest belangrijk – hoe wij de macht hebben om aan dit alles een einde te maken.

Beide delen zijn verkrijgbaar via Amazon en Barnes & Noble. Getekende exemplaren kunnen echter worden verkregen direct van de schrijver. Stuur hiervoor een e-mail naar markdevlinuk@gmail.com.

Beide boeken in de Nederlandse vertaling zijn als PDF gratis te downloaden via deze links:

[Muzikale waarheid deel 1](#)

[Muzikale waarheid deel 2](#)

*

The Sound of Freedom

TSOF is een gratis presentatie van bewuste muziek, oud en nieuw, samengesteld door Mark Devlin. Het neemt inspirerend stelling tegen de bedrijfsmatige agenda, biedt betekenisvolle muziek door betrokken en wakkere artiesten.

Het tot dusver volledige archief is [hier](#) te vinden.

Je vindt TSOF ook op Mixcloud en Itunes.

*

Good Vibrations

Een gratis en lopende serie op gesprekken gebaseerde podcasts die een enorm breed spectrum aan onderwerpen behandelen binnen de gebieden van waarheid/bewustzijn/spiritualiteit.

Het volledige archief hiervan tot nu toe vind je [hier](#).

*

The Cause and the Cure discussiegroepen

De schrijver verwelkomt alle feedback en communicatie (mits beleefd) op het volgende e-mailadres en garandeert een persoonlijk antwoord op alle ontvangen berichten:

markdevlinuk@gmail.com

Mark is met name geïnteresseerd in terugkoppeling van lezers betreffende de gecodeerde aspecten van het boek, en welke allegorieën, metaforen en symboliek zij menen te hebben ontcijferd.

Hiervoor zijn een aantal discussiegroepen op internet aangemaakt, voor het verkennen van bovenstaande ideeën en ter aanmoediging van discussies onder lezers.

De groep op Facebook vind je [hier](#). (Je moet hiervoor ingelogd zijn op Facebook)

Als alternatief (voor degenen die geen Facebook gebruiken) is een discussiegroep aangemaakt op Reddit. Die vind je [hier](#).

Tot ziens in de chat.

*

De kwaal en de remedie soundtrack

Dit is misschien wel de eerste roman die is voorzien van een eigen filmstijl soundtrack!

Samengesteld door Mark Devlin brengt deze 2 uur durende soundtrack het verhaal van DKEDR tot leven met een

selectie van muziek die gangbaar was in de tijd waarin dit verhaal zich afspeelt, vermengd met nieuwsberichten, opnames van radiostations en andere relevante snippers uit deze tijd.

De audio soundtrack kan worden gestreamd of worden gedownload via <https://www.speaker.com/user/markdevlin/the-cause-the-cure-soundtrack>

*

Mark Devlins website:

www.markdevlin.co.uk

Overweeg ook om je te abonneren op het YouTube-kanaal van de schrijver, hier vind je een enorm archief met live gesprekken, vraag en antwoord-sessies, interviews en podcasts:

<https://www.youtube.com/user/markdevlintv>

De kwaal en de remedie

door Mark Devlin

Wanneer we in onszelf een verlangen ontdekken dat door niets in deze wereld kan worden bevredigd dan is de meest waarschijnlijke verklaring dat we zijn gemaakt voor een andere wereld.

C S Lewis

Hoofdstuk 1

Donderdag 22 maart 1990

*Ik zag een konijn met haar ogen vol tranen,
Het lab dat haar bezat deed dit al jaren,
Waarom hen niet laten betalen voor elk paar ogen,
Dat niet zijn eigen tranen kon huilen.*

Paul McCartney: Looking for Changes

Het was zo verleidelijk gebracht. “Krijg direct een melding op het telefoonnummer van uw keuze wanneer iets het netwerk van lasersensoren verstoort,” las het pamflet. “Dit is de nieuwste technologie in elektronische communicatie tussen apparaten onderling en zal het hoofdbestanddeel worden van de manier waarop onze hele samenleving in de toekomst zal worden gerund.”

Professor Gottfried Herzlos had spottend gesnoven bij het horen van de overdrijving van het laatste deel toen het werd nagepapegaaid door de verkoper met rode bretels, die hem waarschijnlijk zou hebben verteld dat de aarde plat was als dat een snelle verkoop betekende. Terwijl hij een sardonische opmerking terug blafte kon hij maar nauwelijks zijn verachting onderdrukken voor deze talentloze yuppie drop-outs, die op hun 21ste verdienden waar hij dertig jaar voor had moeten werken en twee universitaire graden en een doctoraat voor had moeten behalen. Maar toch, ingeseind te worden over elke mogelijke verstoring bij zijn laboratorium en te arriveren zelfs nog voor de politie had hem een aantrekkelijk idee geleken toen hij drie maanden eerder het contract had getekend.

Nu leek het minder aantrekkelijk, om 2:57 in de ochtend, toen hij met zijn Range Rover over Banbury Road scheurde, elk rood licht negerend met een alert oog gericht op de achterspiegel, op de uitkijk voor blauwen. Het woord “barbaar”

dat met rode verf over zijn achterraut was gespoten maakte het navigeren er niet eenvoudiger op. Net zomin als de buitenspiegel aan de passagierskant die tegen de deur bonkte, nog net hangend aan zijn laatste twee draadjes. Herzlos maakte een scherpe draai naar links, South Parks op, nog een keer linksaf door een rood licht naar Hinschelwood Road, en zwaaide de machine opnieuw naar links richting de Biochemische Onderzoeksafdeling van de Universiteit, tot aan de muur van de parkeerplaats, waar hij op slechts centimeters van de blauwe balustrade tot stilstand kwam.

Hij vloog de Jeep uit, de lichten nog brandend, en rende langs de buitenkant van de balustrade over de achterplaats naar de dienstingang. Een afdeling als deze zou toch onderhand echt biometrie moeten gebruiken om deuren te openen, bedacht hij zich kort, in zijn broekzakken rommelend naar de dikke sleutelbos. Een irisscanner zou toch veel makkelijker zijn. Aan de zijkant van het gebouw flitste het alarmkastje zijn witte licht, in stilte.

Herzlos was een wandelend stereotype. Het draderig, grijs haar dat wild uit de beide zijden van zijn hoofd groeide gaf hem het uiterlijk van de zuiverste belichaming van de "gestoorde professor." Het had hem precies zes en een halve minuut gekost van de warmte van zijn bed aan Davenant Road tot aan dit moment. Het was pas nu, nadat hij had gehandeld vanuit een combinatie van instinct uit de R-Complex-hersenen en wazige slaaponthouding, dat hij er niet aan had gedacht hoe zich te verdedigen tegen een aanval op zijn veiligheid vanuit het stille duister van de laboratoria. Maar hij verzekerde zich ervan dat de sensoren hoogstwaarschijnlijk hadden gereageerd op een spin die de straal doorkruiste, iets waar de kruiperige jongeling hem al voor gewaarschuwd had dat dit regelmatig kon gebeuren. Inderdaad, hij kon zich niet herinneren dat er tijdens zijn aanstelling ook maar één keer de spinnenwebben waren weggestoft.

Hij bereikte de top van de eerste trap en graaide opnieuw naar de grote bos sleutels, uitte een vloek toen hij ze liet vallen, en tastte naar de sleutel van zijn lab. Met wild kloppend hart en wijd opengesperde ogen in het halfdonker opende hij voorzichtig de deur, opnieuw vloekend, nu naar de ongeoliede scharnieren die hun karakteristieke gekraak lieten horen.

Hij tuurde naar binnen, en het lab tuurde terug, schaars verlicht in oranje door het straatlicht dat door de gordijnloze ramen binnen scheen, samen met het nog steeds wit flitsende licht van het alarm. Er was een zacht geluid van geschamel te horen terwijl hij zich behoedzaam bewoog door de ruimte. Het verontrustte Herzlos niet. Het was een geluid waaraan hij was gewend. Twee of drie van de konijnen in het hok links van hem hadden zich bewogen naar de hoek van hun gedwongen gevangenis, hun neusjes trillend tegen de tralies, terwijl de anderen doorsliepen. De ratten met geschoren ruggen grepen nog hun enige verlossing aan van de dagelijkse marteling middels slaap. In de kooi met marmotten was het niet anders, een aantal dat wakker was geworden begon zich in cirkels te bewegen in de verwachting dat hun aantal opnieuw zou worden verminderd.

Herzlos onttrok zijn aandacht aan de te verwachten geluiden en probeerde zijn zintuigen te richten op alles wat er niet hoorde te zijn. Hij hoorde niets. Zijn oog schoot naar het rood knipperende licht van de sensor in de hoek van het lab. Had een spin dat werkelijk geactiveerd? Moest wel. Al die ergernis die hij zich moest getroosten, en dat allemaal voor een verdomde spin. Het schoonmaakbedrijf zou zijn vet krijgen. Maar, bedacht hij zich, hij kon niet voorzichtig genoeg zijn. Dit contract was veel te belangrijk, en die kloteactivisten hadden al eerder de onwrikbare toewijding voor hun zaak laten zien.

Hij bewoog zijn ogen de kamer rond, nog steeds loerend in het schaarse licht. Ontbrak er iets? Prioriteiten stellen. Reageerbuizen, erlenmeyers, verdampschaal, weegschalen en bunsenbranders, alles stond op zijn plaats op de houten plank. Hij sloop naar zijn bureau en voelde aan de laden, allemaal dicht zoals het hoorde. Net als de stalen archiefkast.

Hij raapte zijn gedachten bij elkaar en begon terug te bewegen naar de deur om het alarm opnieuw in te stellen en terug te keren naar de veiligheid van zijn bed. Terwijl hij zich op zijn hielen keerde bespeurde hij een lichte luchtstroom, en in een geringe fractie van een seconde overwogen zijn hersens alle mogelijkheden.

Een scherpe kraak van een stomp object dat contact maakt met vlees en bot, en de wereld van Gottfried Herzlos werd zwart.

*

Op de klok van het laboratorium waren vijftientig minuten voorbij gegaan voordat Gottfried Herzlos een laag snuffend geluid uitte. Zijn voorover hangende hoofd begon te trekken en een gedempt licht kwam binnen door zijn knipperende oogleden, de eerste tekenen van een terugkeer naar bewustzijn. Binnen een paar seconden werd hem de verschrikkelijke waarheid van zijn netelige positie duidelijk.

Hij was met touw vastgebonden aan een plastic stoel midden in de kamer, zijn armen achter zich geboeid, zijn benen aan de poten van de stoel. In zijn achterhoofd voelde hij een kloppende, scherpe pijn. De donkere schaduw van zijn aanvaller, gekleed in het zwart, hing over hem. Een skimasker bedekte zijn gelaatstreken. Door zijn waterige en bloeddorpen ogen, verlicht door de zaklamp van zijn bedreiger, zag Herzlos een kleine collectie voorwerpen

uitgesteld op de plastic tafel voor hem; een gevulde injectiespuit, een plastic flesje met zeepoplossing, nog een flesje met bleekmiddel, een aansteker en een pakje Dunhill sigaretten van twintig.

De belager sprak voor het eerst.

“Je hebt het aan jezelf te danken. Het was altijd jouw keuze. Ik breng alleen maar de vergelding.”

Het duurde een paar seconden voordat de woorden tot hem doordrongen. Herzlos' eerste instinct was een karakteristieke woede-uitbarsting, maar voordat hij zich verbaal uitte kon hij deze reactie net onderdrukken.

Zelfs onder deze traumatische omstandigheden begon zijn geest te analyseren. Kon hij een accent bespeuren? En de intonatie? Die dingen konden later belangrijk zijn. Wat de insluiper wel wist, en Herzlos niet, was dat er geen sprake zou zijn van een “later.” Tenminste, niet in dit leven.

Snel besloot Herzlos tot een diplomatiek weerwoord.

“Wat wilt u? Alstublieft. Ik heb geld. We kunnen iets regelen. Alstublieft, laat me gewoon gaan. Ik heb u niets misdaan.”

“Mij niet. Maar de schade die u de wereld in heeft geholpen gaat ver voorbij ons tweeën.”

De aanvaller had alles gezegd wat hij zou zeggen. Nu was het tijd voor actie. In een snelle beweging greep zijn zwart gehandschoende hand een bos van Herzlos' met zweet doordrenkt haar en trok zijn hoofd scherp naar achteren. De andere hand hield nu de zeepoplossing vast en bewoog zich dichterbij het gezicht van Herzlos, ongevoelig voor de nu wanhopige roep van protest.

Buiten de dikke bakstenen muren van het lab sluimerden de schaars oranje verlichte straten van Oxford nog de laatste uren van de nacht.

Hoofdstuk 2

Donderdag 22 maart 1990

*Negentien negentig, Chubb Rock verschijnt ten tonele,
Tenger van gestalte, zakken vol met geld.*

Chubb Rock: Treat 'Em Right

De stem donderde uit de luidsprekers.

“Negen, Negen, Negen, Negen, Negen, Negen, Negen, Negen, Negen...”

Door de vibraties begon een glas te trillen, water morste over de rand en droop langs de buitenkant naar beneden.

“Vijf, Vijf, Vijf, Vijf, Vijf, Vijf, Vijf, Vijf, Vijf...”

“Shit, wacht effe,” zei de 25-jarige gastheer met de dreadlocks, het glas grijpend en het water deppend met een theedoek voordat het in de basspeakers druppelde.

“Acht, Acht, Acht, Acht, Acht, Acht, Acht, Acht...”

De gastheer deed trots een stap naar achteren met een vluchtige blik naar zijn 18-jarige klant voor een reactie, terwijl de audio omschakelde naar een zware basdreun als van een bom, plaatsmakend voor de volgende vocale samples.

“De nummer 1 rap-show in het VK. De Capital Rap Show bij Westwood! Hoor dat nou! (dat nou, dat nou!)”

Het zware echo-effect werd vergezeld door een zwierige sample. De jongeman van achttien grinnikte zijn slechte

tanden bloot. De klep van zijn petje bewoog op en neer toen hij in goedkeuring knikte.

“Vet systeem, maat!”

Zijn gastheer keek achterom naar de geluidsinstallatie, tevreden.

“Je luistert naar het nummer 1 radioprogramma op dit tijdstip. En da's nie gelogen (nie gelogen, nie gelogen)...”

De geluiden overlaptten elkaar en smolten samen tot een glorieuze sonische melange, nog versterkt door de processor van het radiostation, en zo waarheidsgetrouw vastgelegd op de chromecassette. Het intro voor de show maakte plaats voor de openingstonen van *911 Is A Joke*, en de aankondiging van het op handen zijnde nieuwe album van Public Enemy, *In Fear of a Black Planet*.

“OK, dat was de show voor deze zaterdag,” bevestigde de gastheer, en beëindigde hun gezamenlijke geluidsbad door op de stopknop te drukken, de cassette terug te spoelen en zorgvuldig op te bergen in het doosje. Hij gaf het aan de jonge en enthousiaste gast.

“Hoe de fuk krijg jij je signaal zo zuiver helemaal van Londen?” vroeg de jongeling.

“Beste van de beste antenne, mijn broeder,” was het antwoord van de gastheer, met zijn ogen wijzend op de logge antenne die solide was bevestigd aan de muur buiten zijn raam. “Die heb een bereik van wel meer dan honderd kilometer, en sterk genoeg om de vermindering van signaal op te vangen die je normaal gesproken krijgt voorbij de doorsteek op de M40.”

“Ja, ik kan de Londense stations ook niet meer ontvangen als ik daar voorbij ben,” bevestigde de jongere. “Verdomde klotezooi.”

“En dit is het programma van laat vrijdagavond.” De gastheer hield een andere, goudkleurige TDK cassette omhoog, de woorden op het label geschreven met een viltstift in een graffitistijl handschrift: “Westwood: Capital Rap Show, vrijdag 9/3/90.”

“Hierop laat hij veel horen van Public Enemy, en wat van die nieuwe albums van Tribe Called Quest en 3rd Bass. En, wat vind je nog meer leuk? Ik heb Jeff Young, Radio 1 van vrijdagavond, Pete Tong bij Capitol, zaterdag, of Rodigans Reggae van zaterdagavond.”

“Nèh, laat die Pete Tong en Jeff Young maar zitten, maar die Rodigan wil ik wel,” antwoordde de jongen. Het zware Oxfordshire accent verried waar hij was grootgebracht.

“Geregeld,” zei de gastheer. Hij legde drie cassettes in een stapeltje en gaf dit aan zijn klant die het verruilde voor drie verfrommelde briefjes van vijf pond.

“Wacht maar tot in september Kiss FM legaal wordt,” zei de gastheer. “Dan heb ik elke week keiveel nieuw spul.”

“Toch?” zei zijn gast. Hun vuisten raakten elkaar. De jongere greep naar zijn voorgedraaide stickie dat hij achter zijn oor had gestoken en verliet de woonkamer. De gastheer stopte de vijftien pond in zijn zak en zag de aankomst van iemand bij de voordeur toen de jongeman naar buiten liep. “Is D dur?” vroeg de stem. “Ja, hij is thuis,” antwoordde de jongen.

Zijn nicht stapte de kamer binnen met een stralende glimlach.

“Ja, V!” grinnikte de gastheer terug en stond op om een knuffel te geven.

“Enne? Nog steeds cassettes aan het handelen?” vroeg de nieuwkomer.

“Reken maar van yes! Ik maak die lekkere doekoe, en nog helemaal legaal oek!” kwam het antwoord. De gastheer was nu overgeschakeld van Engels naar een zwaar overdreven Caribisch accent.

“Thee?” vroeg hij.

“Graag.”

Drew Hunter liep door de open deur naar zijn keuken en pakte de ketel. In de woonkamer trok Verity, zijn nicht van 23, haar jas uit en maakte het zich gemakkelijk op zijn bank. Ze duimde door de stapel cassettes op de koffietafel naast haar

en had stilletjes bewondering voor het huiskamerhandeltje dat haar neef had opgezet. Uit de keuken klonk het geluid van een lucifer die werd aangestoken, en een paar seconden later was het doordringende aroma te ruiken van een vers aangestoken joint.

“Enne, wat brengt jou hier?” riep Drew vanuit de keuken. “Moet jij niet werken, donderdagochtend?”

“Ben onderweg.” Alle sporen van een Caribisch accent waren nu verdwenen toen beiden waren teruggekeerd naar hun aangeboren Britse accent. Een buitenstaander zou een vleugje hebben bespeurd van dezelfde tongval als de bezoekende jongeling had laten horen, hoewel beiden het van zichzelf niet hoorden. Verity overpeinsde een moment hoe vreemd het was dat de twee instinctief dit ritueel uitvoerden, elke keer dat ze elkaar zagen – een Jamaicaans accent aannemend voor de eerste begroeting om dan weer terug te vallen in “normaal” Engels. Vreemder nog dat het accent Jamaicaans was ondanks hun Bajaanse erfgoed. Ze realiseerde zich dat ze dit ook deed met veel andere van haar zwarte vrienden. Er was geen zinnige verklaring voor, maar ze had geen plannen hierin binnenkort verandering aan te brengen.

Drew stak een wierrookstokje aan om de geur van zijn spliff enigszins te neutraliseren. Hij plaatste deze in zijn favoriete houder, een geschenk uit Barbados, gemaakt van een demonisch gezicht en zo ontworpen dat de walmende rook door de neusgaten van de entiteit fladderde.

“Mam organiseert zondag één van haar beroemde lunches. Ze wil weten of je ook kunt komen?”

“Tuurlijk. Als ze tenminste nog steeds zo'n beest is met rijst en erwten, dan ben ik durvig.”

Drew verscheen uit de keuken met twee stomende mokken en zette er eentje op het koffietafeltje naast Verity. De andere nam hij mee naar de leunstoel tegenover haar.

“Dus, hoe komt het dat je zo laat begint?”

“Verschuivende patronen. Het was nooit 9 tot 5. Ik moest de hele week werken om zondag vrij te hebben.”

“En hoe gaat het daar? Vind je het nog steeds leuk?”

“Soms wel, soms niet,” zei Verity, en nam voorzichtig een slokje uit haar hete mok. “Jess geeft me nog steeds kutklusjes. Ik word alleen maar losgelaten op kleine lokale verhalen. Ze doet alsof ik me nog steeds moet bewijzen. Geen idee hoe lang dat nog gaat duren.”

“Maar je bent nog steeds de laatste die werd aangenomen, toch?”

“Afgezien van de stagiaires, ja.”

“Bij dat soort baantjes is het wachten op je kans,” reflecteerde Drew. “Er komt een tijd dat je bent waar je zijn moest, op het moment dat je er moet zijn. Dingen gebeuren als ze moeten gebeuren, en geen moment eerder. Zo regelt het Universum dat.”

“Ik weet het,” zei Verity, de woorden van Drew overwegend terwijl ze nog een slokje nam van haar thee.

Vijftien minuten later nam Verity afscheid, daalde de twee gemeenschappelijke trappen af en verliet het blauw wit geschilderde gebouw. Ze klom weer in haar witte Mini van 1978 met kenteken BBP 216S en prees zich gelukkig dat er deze keer geen schade was toegebracht. Ze reed North Way af, sloeg meteen rechtsaf, Bayswater Road op, verliet de wijk Barton en stak recht de Headington rotonde over richting Oostelijke Rondweg. Nog een korte stop voor de verkeerslichten bij Slade en de Mini sloeg linksaf om industrieterrein Horspath op te rijden. Nu de eerste links, Pony Road, en ze was bij haar werk. Het alledaagse gebouw, eerder een meubeltonzaal, was nu gestoken in een imposant rood en wit geschilderd decor. Het doemde groots voor haar op terwijl ze haar auto het laatst overgebleven parkeervak aan de zijkant indraaide.

Niet dat ze dat nodig had, maar een aanwijzing aangaande de aard van haar werkplek werd direct bij binnenkomst door de hoofdingang geboden, waar ze Geraldine, de receptioniste, begroette. “Op 99.9FM, en 91.1 in Banbury,” kwam haar tegemoet door de luidsprekers bij de receptie. “Dit is Lux FM.” Er volgde een dramatische stoot van een strijkenensemble waarna het consortiale Radio Nieuwsbulletin vanuit Londen binnen kwam stralen via satelliet. “Dit is het nieuws van elf uur, mijn naam is Howard Hughes.”

Verity groette met een hoofdknik door het dikke glas Pete Hollis, de live presentator, die zijn pauze tijdens de nieuwsuitzending gebruikte om de stapels blauwe cassettes te ordenen die zich op zijn bureau hadden opgebouwd. Ze verliet de receptie en liep langs de studio's de trap op naar de redactieruimte.

“Mogguh,” riep ze naar iedereen binnen gehoorsafstand. Mateo, de sportredacteur, mompelde een weinig enthousiast antwoord terwijl hij de paardenrennen doornam uit de pagina's van *The Sun*, zoals altijd de voeten op zijn bureau en een Benson and Hedges die nutteloos op lag te roken in de asbak naast zijn telefoon. Jess Hewitt, hun baas, zat tegenover hem, blijkbaar niet geërgerd door zijn houding. Verity vroeg zich af hoe hij als zelfstandige met zo veel weg kon komen, in tegenstelling tot haar collega's. Jess had niet opgekeken van haar typemachine maar gromde een nonchalante groet.

De twee andere verslaggevers, Richard Owen en Colin Cole, reageerden niet en keken verveeld, zittend onder de deken van rook afkomstig van hun lustloos bungelende sigaretten.

“Niks te beleven?” vroeg Verity ondeugend.

“Mmmmmmmh?” reageerde Cole verward.

“Weinig nieuws vandaag?” verduidelijkte ze zich.

“Ja, dat kun je wel stellen. Het lijkt erop dat het hoofdartikel zal gaan over een kat die vastzat in de boom in Kennington, en een Jamfestival in Berinsfield, als het zo doorgaat.”

“Het nieuws is wat je er zelf van maakt,” riep Jess Hewitt, nog steeds zonder op te kijken, en bekrachtigde daarmee nog maar eens één van haar favoriete “open deuren.”

“Tja, je kunt moorden en verkrachtingen niet dwingen, hoewel ik soms wel eens zou willen dat dat wel kon,” zei Cole afstandelijk.

Verity hing haar blauwe jasje met lovertjes over de rug van haar stoel tegenover Cole, bij telefoonextensie 216, en zocht een comfortabele houding voor de lange uren die voor haar lagen. Mateo's telefoon ging en hij haalde zijn voeten van het bureau om de laatste resultaten neer te pennen. Bij een grote tafel aan de andere kant van het kantoor stond James Anthony door wat nieuwe 45-toeren-platen te bladeren om zich voor te bereiden het later over te nemen van Pete Hollis. Aan de andere kant van het glas van de vergaderruimte zag Verity iemand die ze niet herkende. Hij zag er nauwelijks oud genoeg uit om te werken, deze bleke en magere tiener die bezig was zich door de stapel blauwe cassettes te werken, ze te ontdoen van hun audio voor hergebruik door ze in een magnetisch wisapparaat te schuiven waarvan het krachtige stralingsveld menig polshorloge van stafleden onbruikbaar had gemaakt.

Een andere telefoon rinkelde. Deze keer was het die van Owen.

“Redactie?... Ja...” Een lange pauze. Verity keek op van haar papieren en zag de verveelde uitdrukking op het gezicht van Cole veranderen in één van grote interesse. Zijn ogen sperden zich open terwijl hij begon te schrijven op zijn kladblok.

“Juist Shit! Ja ... Oh, Jezus! ... OK, ik kom er meteen aan.”

Hij legde de hoorn neer en sprong op van zijn stoel. “Er is een moord gepleegd. Er is een professor gevonden in de Universiteit, vastgebonden in zijn kantoor vanmorgen.”

“Wat?” vroeg Jess met een vragende blik in haar ogen. “Wie?”

Hij keek op zijn kladblok. “Ene Gottfried Herzlos.”

“Jezus,” zei Jess. Blijkbaar herkende ze de naam.

“Klinkt gruwelijk. De politie is er nu. Col, kom op, we gaan erop af.”

Snel trokken Cole en Owen hun jas aan en grepen beiden een Marantz recorder en microfoon van de plank aan de zijkant.

Verity keek schuin naar een nog steeds geschokte Jess Hewitt.

“Daar zul je ons hoofdartikel hebben!”

Hoofdstuk 3

Donderdag 22 maart 1990

*De burgemeester houdt de criminaliteitscijfers onder de pet,
De raadvrouw twijfelt,
Het volk wordt ziedend, maar vergeet de verkiezingsdatum.
De weerman klaagt. Hij voorspelde zon. Het regent.*

Rodriguez: This Is Not a Song, It's an Outburst: Or, The Establishment Blues

Op het moment dat de radiowagen van Lux FM, weinig subtiel met het opzichtige rood blauwe uiterlijk en de antenne die uit het dak omhoog stak, dezelfde hoek om draaide als Gottfried Herzlos een aantal uren eerder, leed het geen twijfel dat Owen en Cole een plaats delict naderden.

Aan beide kanten van de weg flikkerden de blauwe lichten van verschillende politieauto's. Verwarde toeschouwers waren verzameld achter een blauw lint waar een paar agenten de wacht hielden. Toen de radiowagen langzaam opreed naar de Biochemische Onderzoeksafdeling kwam voorspelbaar een agent hen tegemoet en gebaarde dat Cole zijn raampje naar beneden moest draaien. "Pers?" vroeg hij. Cole moest hard vechten om zijn neiging te onderdrukken het antwoord te geven dat hij wilde geven, ("nee, we hebben deze auto gestolen, leek ons wel grappig om een radiowagen te pikken") maar koos voor een professioneler optie. "Jo, senior verslaggever voor Lux FM," zei hij, en overhandigde de agent zijn perskaart.

"OK, zet hem daar maar naast die politieauto," volgde de instructie. De arrogante houding van de officier liet geen ruimte voor verdere beleefdheidsfrases wat Cole betrof. Na te hebben geparkeerd als opgedragen liepen de reporters zo dicht als ze konden naar het politiekordon.

Binnen, op de plek van Herzlos uiteindelijke noodlot, scharrelden de nu wakkere dieren rond in hun kooi, hongerig. De stoel waaraan hij was vastgebonden stond nog steeds midden in het laboratorium. Jolyon Morton, de patholoog van de politie, zat geknield, zijn aandacht gericht op de bloedsporen op de vloer. Onder de vlekken was een zwarte zigzaglijn te zien die verbijsterend genoeg op de granieten vloer was geschilderd. Terwijl twee inspecteurs achterbleven liepen drie anderen richting het blauwe lint buiten. Hun verschijnen werd opgemerkt door Cole, die hen herkende. Hij deed zijn best om controle te houden over zijn oerinstinct terwijl hij zijn ogen liet dwalen over het figuur van hoofdagent May Pearce en bedacht zich dat dit nauwelijks de omstandigheden waren om opgewonden te raken. Naast haar stond haar baas, inspecteur Neil Lowe, en zijn overste, hoofdinspecteur C C Nomas. Voor deze zaak waren alle kopstukken uit de kast getrokken.

Cole greep zijn kans toen er even een stilte viel in het gesprek tussen Lowe en Nomas. "Inspecteur, hoofdinspecteur," begon hij, en stak zijn hand uit. Nomas schudde hem als eerste, slapjes. (Ja, da's een andere handdruk dan je morgenavond zult geven in de Loge, dacht Cole bij zichzelf.) De handdruk van Lowe was ferm en, toen hij daarna in zijn handen wreef, vetter. "Jullie zijn er ook lekker snel bij," zei Lowe op een toon die in de beleving van Cole beter had gepast bij een veeboer dan bij een senior politieman.

"Een goeie verslaggever houdt altijd zijn oor bij de grond," glimlachte Cole, en moest inwendig grinniken om nog zo'n waarheid als een koe a la Jess Hewitt.

"Het zal helpen als iemand van bureau Thames Valley in Kidlington je belt met een tip, niet?" zei Lowe.

"Wat kunt u ons vertellen, inspecteur" vroeg Cole, Lowe's sneer negerend terwijl hij vanuit zijn ooghoek zag hoe Owen al in gesprek was met hoofdagent Pearce.

"Morgen om 2 uur 's middags is er een persconferentie in St. Aldates," zei Lowe. "Dan hoor je alles."

Nomas, die blijkbaar betere dingen te doen had, schuifde weg. Toen hij eenmaal buiten gehoorsafstand was probeerde Cole het opnieuw. "Kom op, Neil. Als je me nu wat geeft kan ik het doorbellen en is het klaar voor de lokale middaguitzending."

"Heb ik Lux niet al genoeg diensten bewezen, of wel?" antwoordde Lowe.

“Jess heeft me specifiek opgedragen naar jou te vragen, en ze zei dat ze heel dankbaar zou zijn,” loog Cole, ter plekke improviserend.

Cole keek nauw naar het gezicht van Lowe voor tekens van een reactie. Lowe, rondkijkend om zich ervan te verzekeren dat Nomas weg was, trok Cole terzijde.

“Slachtoffer was een 55-jarige biologieprofessor, Gottfried Herzlos. Dood gevonden vanmorgen om 8.21 uur door een schoonmaker van de afdeling. Hij was vastgebonden aan een stoel. De uiteindelijke doodsoorzaak was hartstilstand als gevolg van shock. Er was zeepoplossing en zuur in zijn ogen gegoten, en hij had brandwonden van een sigaret op gezicht en armen. De patholoog vond een indicatie van de aanwezigheid van gootsteenontstopper in zijn maag. Geschatte tijdstip van overlijden tussen 3 en 5 afgelopen nacht.”

Wetend dat Lowe dit niet officieel zou verklaren voor de persconferentie deed Cole niet eens de moeite om zijn microfoon te pakken. In plaats daarvan krabbelde hij alles dat hem was verteld in zijn boekje.

“Bedankt, inspecteur. Ik weet dat ze je dankbaar zal zijn,” zei Cole, keek op zijn horloge om te zien hoeveel tijd hij nog had voor het middagnieuws en begon zich op zijn hielen te keren. Niet onder de indruk dat Owen nog steeds met May Pearce stond te praten riep hij naar hem om terug naar de auto te komen.

“Zie je bij de persconferentie,” zei Lowe.

Cole glimlachte zonder iets te zeggen. De deadline voor de middaguitzending verdreef nog steeds al het andere uit zijn gedachten. Hij en Owen haastten zich om hun verslag door te bellen. De klok in het dashboard van de auto gaf 11:48 aan.

Hoofdagent Pearce had zich naar haar overste begeven.

“Verbaasd te zien dat hoofdinspecteur Nomas is op komen draven voor deze, meneer. Ik kreeg de indruk dat hij het slachtoffer kende?”

Lowe nam haar nieuwsgierig op. “In deze stad kent iedereen iedereen wel op een bepaald niveau, agent,” antwoordde hij, terwijl zijn rommelende hand een ritselend geluid voortbracht in de zak van zijn jasje.

“Moet toch een complete psychopaat zijn geweest. Het is afgrijselijk.” Hoofdagent Pearce schudde haar hoofd, aangedaan door de expliciete aard van de gebeurtenissen waar ze ongewild in verzeild was geraakt.

“Denk ondertussen ook even aan de verdomde schoonmaakster. Die zie je weer bij het uitzendbureau zo gauw ze weer de straat op durft.”

“Wie doet in hemelsnaam zoiets?”

Lowe's hand verscheen uit zijn jaszak en omklemde een zakje kaantjes. Hij scheurde het zakje open en mikte er drie in zijn mond. Het was bijna lunchtijd, maar nog net niet.

“En daar komt ons werk om de hoek kijken, agent.”

Lowe liep terug naar zijn auto. “Hoe dan ook, voor de rest van ons draait de wereld gewoon door.”

Hoofdstuk 4

Donderdag 22 maart 1990

*Jaren 1990', tijd voor de goeroe,
Jaren 1990', tijd voor de goeroe.*

Verity wist dat het net voor achten was toen ze de sleutel omdraaide in de voordeur van haar rijtjeshuis aan Abingdon Road. De bomen die het park aan de overkant omgaven wuifden wild in de avondwind. Uit het op een kier staande raam van het studentenhuis naast haar dreven de tonen van de slottune van *Coronation Street* naar buiten, samen met de doordringende geur van goedkope skunk. Met een klap van de deur sloot ze de rest van de wereld buiten voor de rest van weer een dag. Nu hoorde ze andere geluiden vanuit de woonkamer, rechts van haar.

“Het is Iedere Mogelijkheid die wacht om zich te manifesteren, al naargelang de Wil en de Bedoeling van ons, bewuste medescheppers van onze eigen realiteit,” verkondigde de nadrukkelijke stem. Verity's ogen draaiden naar boven bij het horen van de maar al te bekende klanken, schopte haar schoenen uit en hing haar jas aan een haakje in de muur.

De stem vervolgde, brandend met passie.

“Alles ZOU mogelijk zijn. Dus we Zouden een wereld kunnen hebben die is geworteld in rechtvaardigheid, holistische intelligentie, verbondenheid met de bron, in harmonie met de natuur, met overvloed voor iedereen. Deze mogelijkheid ligt ons op elk moment voor het grijpen, als maar genoeg mensen het willen en het daarmee tot werkelijkheid maken.”

“Alles moet eerst bestaan in de geest voordat het kan worden verwerkelijkt. Het huis waarin je woont bestaat omdat een projectontwikkelaar bedacht het te bouwen, en een architect gebruikte zijn verbeelding om het te ontwerpen. Daarom is het eerste Hermetische Principe dat wordt gedetailleerd in de *Kybalion* Het Principe van Mentalisme: 'het Universum is mentaal,' of, 'alles is geest.’”

“Een andere mogelijkheid – het gaat hier om Iedere Mogelijkheid, weet je nog? – is een wereld van menselijke slavernij, lijden en ontberingen. Van kunstmatigheid, immoraliteit en opzettelijke schaarste, waar het menselijk potentieel wordt gesmoord, en waar de meeste mensen een synthetisch leven lijden, volledig afgescheiden van een hoger bewustzijn. Klinkt bekend? Dat zou het moeten. Maar we leven ALLEEN MAAR in deze omstandigheden binnen een oneindig aantal MOGELIJKE uitkomsten, want, collectief, hebben we hiervoor gekozen. En we hebben dit gekozen als gevolg van ons gebrek aan spirituele ZORG.”

“Hoe ontaard en compleet verwoest moet een soort zijn om te KIEZEN voor die tweede optie als de eerste hen ter beschikking staat elk moment dat men dit wil? ... maar ze realiseren zich dat niet eens!”

Verity begaf zich naar de ketel in de keuken en liet nog een paar minuten van de tirade toe.

“BIJ LANGE NA NIET GENOEG mensen richten zich op Waarheid en het uitoefenen van ZORG, en de manier waarop de Natuurwet werkt is het regelen van consequenties als een directe reactie op de beslissingen die wij uit Vrije Wil nemen. Helaas vindt dat plaats op zowel individueel als op een collectief, gemeenschappelijk niveau, wat betekent dat het geringe aantal van ons dat het WEL iets kan schelen en persoonlijke verantwoordelijkheid neemt mee naar beneden wordt getrokken en moet lijden door het grotere aantal binnen de gemeenschap dat dit niet doet.”

“En daarom hebben degenen die tot dit begrip zijn gekomen het recht – ik zou nog verder willen gaan en zeggen de plicht – om deze leringen te onderwijzen aan diegenen die het geheel van de mensheid enorme schade toebrengen door hun onwetendheid aangaande deze dynamiek.”

“Daarom ben ik goed pissig dat ik dit met mijn leven moet doen. En daar heb ik het recht toe! Ik doe dit uit verplichting naar de Waarheid, naar de Schepping, omdat ik inzie dat, nadat ik me dit begrip eigen had gemaakt, ik daarmee ook een morele verplichting op me had geladen om het anderen te leren. Maar zou ik niet liever iets anders met mijn tijd doen? Daar kun je je godverdomde leven onder verdedden van wel!”

“Hoe gaat het met de banenjacht?” plaagde Verity toen ze de kamer binnenkwam, een mok thee in haar hand.

“Oh, hey,” was het antwoord van Keith Malcolm, die zijn arm uitstreekte om op de stopknop van de cassettespeler te drukken en het soort verlegenheid ten toon spreidde dat je wellicht achter een andere voordeur zou zien als iemand door zijn vriendin wordt betrap op het kijken naar porno, eerder dan iemand die luistert naar een cassette van spiritualiteit van de straat van een bekende plaatselijke spreker op dat gebied. Terwijl Verity zich op de bank uitstreekte en haar ogen sloot leunde Keith voorover voor een snelle kus op haar lippen.

“Dat bandje is vandaag binnengekomen. Krachtig spul. Maar ik denk niet dat je moeder het eens zou zijn met wat hij

zegt.”

Na een korte pauze om het waarheidsgehalte van de woorden op het bandje te laten bezinken was hij weer bij de tijd.

“Redelijke dag?”

“Verschrikkelijk,” antwoordde ze. “Duister.”

“Ja, ik heb het gehoord van die professor. Was je daar mee bezig?”

“Niet in detail van wat er is gebeurd. Gelukkig. Het sloofjeswerk, zoals gewoonlijk. Ik moest een biografie samenstellen voor het *Lux Report*.”

Keith legde de cassette waarnaar hij had geluisterd bovenop een andere met daarop een opname uit 1985 van de baanbrekende Amerikaanse complotonderzoeker Mae Brussell. Dit was gebaseerd op drie boeken, die zich bevonden op een handgemaakt tafeltje naast de bank – G Edward Griffins *World Without Cancer*, James H Bellingtons *Fire in the Minds of Men* en *Crossfire: The Plot That Killed Kennedy* van Jim Marrs. Hij liep naar de keuken om de ketel opnieuw op te stoken terwijl Verity hem nariiep.

“Hij was al verschillende keren het doelwit van dierenrechtenactivisten. Dat worden de voor de hand liggende kandidaten voor het gebeurde.”

“Nou, het lijkt dat er iets meer aan de hand is hier,” riep Keith terug.

Onder haar nog steeds gesloten oogleden draaiden haar ogen omhoog in schijnbare verwarring.

“Hoe bedoel je?”

Het water in de ketel begon weer te koken en Keith kwam terug de kamer binnen. “Nou, blijkbaar kluste hij nog wat bij. Naast zijn werk op de Universiteit had hij wat contracten voor eigen onderzoek. Voor Clive Tuns.”

Verity opende haar ogen. “Clive Tuns? Die farmaceutische reus?”

“Ja. Hij zou voor hen op persoonlijke titel onderzoek hebben gedaan, maar stiekem met geld en faciliteiten van de Universiteit.”

Verity wachtte een paar seconden. “Waar heb je dat in hemelsnaam gehoord? Wie is hier nou de doorgewinterde journalist?”

“Zo zou het zitten volgens Phil.”

“Zoiets vermoedde ik al. Wat denkt hij te weten?”

“Ik zeg alleen maar wat ik gehoord heb. Maar het geeft wel een net iets andere kijk op zaken.”

“Wat? Dus iemand aan de Uni kwam erachter dat hij bijkluste en besloot hem een lesje te leren? Beetje extreem, niet?”

Aanvoelend dat een lichtere toon misschien beter was bewoog Keith zich naar de rand van de bank en streekte Verity's glinsterende en juist (kostbaar) gestraightende haar. “Honger?”

“Wat had je in gedachten? Instant noedels?” vroeg ze, haar ogen nu weer gesloten. “Doet me denken. Mam organiseert zondag bij haar een lunch.”

“Ah,” zei Keith ongemakkelijk.

“Wat?” kwam de onvermijdelijke repliek.

“Tja, weet je ... Max Zeall doet zondag een dagseminar in de Pegasus. Phil gaat. Ik wil echt met hem mee. Het is de eerste keer dat ik de kans heb om hem in levende lijve te zien spreken sinds ik me hierin ben gaan verdiepen.” Hij wenkte naar de cassette.

De ogen van Verity waren weer open, nu brandend van ergernis. Ze duwde zijn hand weg van haar lokken. “Ook goed! Je hebt je prioriteiten op een rijtje, niet?!”

“V, doe nou niet zo,” protesteerde Keith nederig.

“Nee, nee, het is al goed. Ik neem Colin fucking Cole van mijn werk wel mee. Want waarom zou ik willen dat mijn vriendje meeding naar een *familiebijeenkomst*!?”

Keith stond op om thee te gaan maken, menend dat een terugtrekken uit dit scenario het beste was. Het zal wel weer die tijd van de maand zijn, dacht hij. Hij kende zijn plaats.

Hoofdstuk 5

Zondag 25 maart 1990

*De grond onder mijn voeten,
Ik weet, die is daar voor mij,
Er is niet maar één plek waar ik thuishoor.*

*Mijn geest is bedoeld vrij te zijn,
En binnenkort, al snel nu, zal iedereen het zien,
Het leven is er voor ons om te zijn wat we willen zijn.*

Gil Scott: It's Your World

“Wie hier kan me vertellen wat een recht is?”

De stem die werd voortgebracht door het geluidssysteem van het Pegasus Theater aan Magdalen Road was helder, welbespraakt en vol gezag. Het publiek van ongeveer vijftig koppen zweeg, hun collectieve blik gefixeerd op de rijzige, bebaarde figuur die sprak vanachter het kathedr.

“Ik herhaal, wie hier kan me zeggen wat een recht is?”

De stilte werd verbroken door een mannenstem uit de eerste rij. “Het is een handeling die legaal is voor mensen om te ondernemen.”

“Legaal volgens...?” vroeg de spreker.

“Volgens de overheid van een land,” waagde de respondent.

“FOUT!” Max Zealls stem schalde door de luidsprekers en werd vergezeld van een zware klap toen hij zijn vuist liet neerkomen op de houten lessenaar, en het schrille geluid van het glas water dat er vanaf viel en brak op de vloer. “Er is NUL legitimiteit voor Overheid! Nul! Overheid is SLAVERNIJ!”

De man die had geantwoord, zijn ernstige tactische fout beseffend, bleef stil. Er was een reden waarom de spreker vooraf, aan het begin van de lezing, had gewaarschuwd dat men zijn stijl duidelijk anders zou ervaren als die van andere sprekers, en dat velen zich waarschijnlijk beledigd zouden voelen door sommige dingen die hij te zeggen had, omdat het zo lijnrecht inging tegen zo veel van wat hen middels een leven lang sociale conditionering was aangeleerd te accepteren als “waarheid.”

“Kijk, dit is het probleem, en dit is waarom menselijke slavernij het zo goed blijft doen in deze wereld,” ging Zeall verder, tot groot genoegen van Keith en zijn oude vriend van school Phil Meritus op rij drie, die zich zo hadden verheugd hun mentor te zien tijdens één van zijn karakteristieke kanonnades. En zo te zien was er niet veel nodig om hem aan de gang te krijgen. “Omdat de duister occulte priesterklasse, de *werkelijke* heersers over alles in deze wereld, erin geslaagd is bij de overgrote meerderheid van de mensen het idee in te planten dat 'rechten' komen van deze magische entiteit genaamd 'overheid.’”

“WERKELIJKE Rechten zijn afkomstig van de scheppende kracht achter het Universum zelf, en deze maken een

schijnvertoning van het idee dat het aan mensen is gelegen om te beslissen wat 'goed' en wat 'slecht' is al naargelang tijd, plaats, omstandigheden of persoonlijke grillen en voorkeuren. Eeuwige, onwrikbare Waarheid verandert niet omdat iemand het er wel of niet mee eens is, door welk jaar het is, of in welk denkbeeldig 'land' men zich bevindt op enig moment.”

“Voor 1967 kon je in Engeland de gevangenis in verdwijnen als openlijk homoseksueel. Nu ligt het meer voor de hand dat je wordt opgesloten als je ertegen bent. In oorlogstijd worden er bepaalde belastingen geheven die er niet zijn in tijden van 'vrede.' In sommige 'staten' kun je 'legaal' cannabis roken, maar op het moment dat je ook maar een stap over een denkbeeldige lijn hebt gezet kun je worden opgepakt en in een kooi worden opgesloten. Eén of andere gouverneur of minister die niemand ooit heeft ontmoet vaardigt een zogenaamde 'wet' uit naar persoonlijke voorkeur, en de rest volgt, omdat hen is geleerd dat dit niet te doen 'illegaal' is.”

Een ader zwol op het voorhoofd van Zeall, en zijn gezicht werd roder toen hij zijn gepassioneerde betoog vervolgde.

“Het is een zieke grap. Werkelijk. Je kunt geen recht toewijzen aan de één dat niet bestaat voor een ander, uit jouw naam, en NIEMAND heeft het recht om te dicteren wat iedereen wel en niet mag doen op basis van persoonlijke voorkeuren. Hoor je niet hoe belachelijk dat klinkt? Iets is ofwel een Goede of een Foute handeling, en dat zal altijd zo zijn, overal.”

“Het juiste antwoord op mijn vraag kan apofatisch worden uitgedrukt – beschrijven wat iets is door te elimineren wat het *niet* is. OK? Dus is een recht elk gedrag dat *geen* schade of verlies toebrengt aan een ander levend, zelfbewust wezen. Dat is alles. Dat is Juist Handelen binnen de Schepping. Dat is hoe de Natuurwet werkt, in gang gezet door de scheppende kracht achter alles in dit Universum. Als je die kracht 'God' wilt noemen, prima. Noem het wat je wilt. Het maakt geen verschil.”

De student die had geantwoord begon dit nu te beseffen.

“Wanneer een handeling *wel* schade toebrengt aan de fysieke manifestatie dan is dat Onjuist Handelen, we hebben daar het *recht* niet toe. En we zullen verantwoordelijk worden gehouden voor dit gekozen handelen door de morele code van het Universum.”

“Want alles is een keuze. Vrije Wil is ons grootste geschenk. Natuurlijk kun je ervoor kiezen Onjuist te handelen – je zou weinig meer zijn dan een robot als je niet zou beschikken over de capaciteit om die keuze te maken. Maar je kunt er *niet* voor kiezen om te ontkomen aan de karmische *gevolgen* van het maken van die keuze. Die zullen er *altijd* zijn.”

(Ook al had Keith zijn best gedaan om zich te blijven concentreren op de woorden, hij merkte dat de flitsende gedachtestromen in zijn hoofd het af en toe overnamen. Toen Zeall de woorden “zullen er altijd zijn” noemde moest hij denken aan de griezelige badkamerscène uit *The Shining*, waar de geest van de moordenaar tegen het karakter van Jack Nicholson had gezegd, “het spijt me dat ik het niet met u eens ben, meneer, maar *u* bent de conciërge. U was altijd de conciërge. Ik kan het weten, meneer. Ik was hier altijd.” Met een schok terugkerend tot vol bewustzijn verdreef hij de gedachte uit zijn hoofd en richtte zijn aandacht opnieuw op de lezing.)

“En we ondergaan deze consequenties zowel op individuele basis, voor onze persoonlijke beslissingen, als op collectieve basis, als resultaat van de handelingen die worden ondernomen door een hele gemeenschap. En daarom leven we in een wereld vol immoraliteit, onrechtvaardigheid, chaos, geweld en slavernij, luitjes. Omdat mensen geen weet hebben van basale moraliteit en basale Waarheid, en het verschil niet kennen tussen Goed en Fout Handelen.”

“Het is zo simpel dat een kind van vijf het kan begrijpen, en als deze informatie werd onderwezen vanaf de lagere school dan zouden we als resultaat een volledig andere dynamiek zien in de samenleving. Het feit dat dit niet de realiteit is spreekt boekdelen. Maar, ook al is het zo eenvoudig dat een vijfjarige het kan snappen, blijkbaar kan een gemeenschap van volwassenen deze meest basale leringen niet snappen – of wil het niet snappen.”

Zeall pauzeerde even voor dramatisch effect terwijl het verzamelde publiek aan zijn lippen hing.

“Ik zei toch dat hij op dreuf zou raken,” fluisterde Phil. Keith gaf geen antwoord, erop gebrand geen woord te missen. Zijn blik bleef star gericht op de spreker terwijl hij peinsde hoe het toch kwam dat alle goeroes, heiligen en zieners een baard leken te hebben, alsof ze op één of andere manier via hun gezichtshaar de boodschappen aan de ether onttrokken. Keith had oplettend de maniertjes van Zeall bestudeerd. Een stalen passie brandde in zijn intense ogen als hij sprak, het hoofd zachtjes heen en weer schuddend, en onbewust gebaarde hij met beide handen bij het uitspreken van woorden met meerdere lettergrepen.

“Overheid is slavernij. Ik beseff hoe provocatief die uitspraak moet overkomen op velen, maar dat maakt het niet minder waar. Om te bepalen of een overheid al dan niet een morele instelling is hoeven we alleen maar te kijken naar de manier

waarop belastingen worden geheven. Betalen mensen vrijwillig belasting, of onttrekt de Overheid deze door drang en dwang? De overheid vraagt je niet beleefd je belastingen te betalen. Ze bedreigen je – net als de maffia. Als je niet betaald zal de overheid je ontvoeren en in een kooi gooien. Laten we het benoemen zoals het in werkelijkheid is.”

“Het enige verschil tussen overheid en maffia is het *geloof* dat politieke autoriteit ten goede kan worden aangewend, en dat een overheid het morele recht heeft om te dreigen en te dwingen om de burgers belasting te laten betalen. Dreiging met geweld is *nooit* goed, en in de basis is een overheid een gewelddadige organisatie die *nooit* ware vrijheid, vrede en voorspoed zal brengen.”

Na vijf uur eindigde de lezing met een daverend applaus en een staande ovatie voor de spreker die, eerder dan te verdwijnen in de coulissen, de trap van het podium afliep en zich in de menigte mengde, meteen belaagd door toeschouwers die hem de hand wilde drukken en een gesprekje aanknopen.

Keith en Phil lurkten het laatste bier uit hun plastic bekertjes en trokken hun jas aan. “Poeh zeg, broederman heeft flink wat waarheidsbommen laten vallen vandaag!” riep Phil uit.

“Cool dat hij zich zo inlaat met zijn publiek,” antwoordde Keith.

“Hij zou een mooie arrogante klootzak zijn als hij dat niet deed, niet?” vroeg Phil uitdagend. “Dat zou helemaal ingaan tegen alles wat hij predikt over elitisme.”

“Max Zealls naam moet toch wel verzonnen zijn, denk je niet?”

“Volgens mij niet. Het Universum heeft een vreemd gevoel voor ironie. Vaak zie je mensen wier namen iets verraden over hun karakter. Hey, wil je effe met hem kletsen? Ik kan je voorstellen.”

Keith keek op zijn horloge. 17:08. “Misschien beter van niet, weet je. V's moeder heeft vandaag een bijeenkomst georganiseerd en ik sta toch al in een slecht boekje bij haar omdat ik in plaats daarvan hier ben. Ik kan maar beter maken dat ik daar naartoe kom om de scherven te lijmen.”

Phil begon het refrein te zingen van Godley and Creme's *Under Your Thumb*. Keith reageerde met een liefhebbend “fuck you” en liep naar de uitgang van het theater.

Eenmaal buiten klom hij in zijn lichtblauwe Austin Maestro. De radio barstte tot leven op het moment dat hij de contactsleutel omdraaide. Hij drukte op het knopje van de afzonderlijke grafische equalizer, nog steeds niet zeker wat dat ding eigenlijk deed. 1990' time for the Guru, ging de pakkende tekst van het nummer, hoe goed getimed, terwijl 99.9 Lux FM de nieuwe single draaide van Guru Josh, *1990' To Infinity*. Keith stootte weg en navigeerde zorgvuldig over de irritante verkeersdrempels van Magdalen Road zo snel als hij kon zonder de ophanging van de auto te beschadigen. Hij was er maar net aan voorbij toen een rode Nissan Micra, bestuurd door een bejaarde Aziaat, een parkeervak verliet en voor hem sneed.

“Dit jaar nog, alsjeblieft!” schreeuwde Keith terwijl de Micra ergerlijk traag richting de kruising met Cowley Road reed. Gelukkig sloeg de chauffeur linksaf waar Keith naar rechts draaide.

Binnen een paar minuten arriveerde hij bij de tweekapper in Littlemore (of “Likklemore”, zoals haar moeder het graag noemde), het huis van Verity's mam. Wetend dat de voordeur niet op slot zou zijn liep hij meteen naar binnen en riep om zijn aankomst aan te kondigen. Hij zag zichzelf te midden van de smeulende kooltjes van een gezellige bijeenkomst die al uren eerder zijn hoogtepunt had bereikt. Verity's moeder kwam aanlopen vanuit de huiskamer en hield halt onder het hand geschilderde portret van een zwarte Jezus met de door de vele jaren gele randen. “Waar was je nou, Keith?” zei ze en omhelsde hem slapjes. “Hey Joy,” antwoordde hij. “Het spijt me dat ik het niet redde vandaag. Leuke dag gehad?”

Het antwoord kwam van Drew, die achter zijn moeder aankwam, zijn handen vol met lege borden. “Sekur, jonguh, die rijs en ertjes waren veeeeeeettt as altijd, binkie!”

“Hey Drew,” zei Keith. “Waar hangt de Godin uit?”

Op dat moment was Verity de volgende die verscheen. “Sorry dat ik zo laat ben,” zei Keith. “De avond is een beetje uitgelopen.”

“Tis al goed,” ketste Verity terug, “je bent net op tijd voor de afwas.”

Hoofdstuk 6

Woensdag 4 april 1990

*Heb je dat verbodsbord gelezen? Ben je van het gras gebleven?
Schuifel je over het trottoir om je beteren voor te laten gaan?
Geleerd je mond te houden? Gezien maar nooit gehoord?
Heb je geleerd om bij één woord gehoorzaam op te springen?*

Ewan MacColl & Peggy Seeger: The Ballad of Accounting

Met arrogant aplomb zwaaide de bestuurder van de glanzend zwarte Mercedes S-Klasse scherp naar links vanuit Worcester Street, met aan zijn linkerhand het Ashmolean Museum en rechts het monument van de martelaar. 434 jaar eerder hadden de Anglicaanse bisschoppen Thomas Cranmer, Hugh Latimer en Nicholas Ridley de ultieme prijs betaald voor hun ongehoorzaamheid aan koningin Mary de Eerste, vermoord op de brandstapel slechts een steenworp verderop in Broad Street. Een groep studenten aan de ene kant van de weg, aan de andere kant een familie Chinese toeristen, bleven verbijsterd achter terwijl de auto recht door rood stoomde.

Eén van de studenten schreeuwde nog een obsceniteit, onherkenbaar voor de bestuurder die nog in zijn achteruitkijkspiegel gluurde. Hoogmoed droop uit elk van zijn poriën terwijl zijn eugenetisch genegen geest overwoog hoe volledig onbelangrijk deze mensen waren in het grote geheel. Hij dacht niet langer aan ze dan de paar seconden die hij nodig had om verder te rijden over St. Giles, toeterend en scheldend naar twee fietsers toen hij linksaf wilde slaan.

Hij manoeuvreerde de Mercedes in een leeg parkeervak tussen een Vauxhall Astra GTE en een Ford Fiesta. Het grillige remmen trok de aandacht van de jonge verkeersagent van dienst die opkeek van de voorruit van de Austin Allegro die hij net had voorzien van een bon. Haastig hees hij zich uit de Mercedes, liep weg van de parkeerautomaat en sneerde in het voorbij gaan tegen de agent "laat dat maar uit je hoofd" terwijl hij snel een identificatiebewijs ophield dat de agent zo gauw niet thuis kon brengen.

Hoofdinspecteur C C Nomas van de Thames Valley Politie Oxford Eenheid Criminele Inlichtingen duwde tegen de eiken deur van de oude taveerne Eagle and Child en liep meteen naar het intieme knuffelgedeelte links. Alleen, gezeten aan een houten tafel, nippend van een pint bier en een brandende sigaret in de asbak voor hem, was daar inspecteur Neil Lowe, precies zoals Nomas had geweten dat hij daar zou zijn. Je kon Lowe altijd vinden op zijn favoriete plek. Altijd links.

Op het moment dat hij zich bewust werd van de aanwezigheid van Nomas nam instinct het over en begon hij op te staan. "Blijf zitten, Neil," zei Nomas meteen. Hij had het gebruikelijke ritueel al verwacht.

"Ik wilde net gaan," zei Lowe. Het schichtige dansen van zijn pupillen verrieden de leugen, nog versterkt door het volle glas en driekwart sigaret.

"Beschouw het als een zakelijke bespreking, Neil," zei Nomas en bestelde voor zichzelf twee dubbele cognac van de barvrouw die zijn aankomst had opgemerkt en naar het hoekje was gekomen om te vragen wat ze hem kon brengen.

In stilte bestudeerde Lowe's ogen Nomas, terwijl hij zich afvroeg of hij in de gaten werd gehouden. De woorden van Nomas stelden hem gerust.

"Wat ontwikkelingen in de zaak Herzlos." De lichtbruine envelop blies de as van Lowe's verwaarloosde sigaret op toen die voor hem op de tafel werd gegooid.

"Ik vroeg me al af hoe het daar mee stond," droeg Lowe bij.

"Het alarm ging om 2:57 vannacht af. Herzlos had een elektronische link met zijn pieper die hij thuis had. Die ging af als de sensoren in zijn lab werden getriggerd."

"Is het niet normaal dat een alarm van een universiteitsdepartement bij ons wordt gemeld, eerder dan bij een privépersoon?"

“Inderdaad, Neil. Dat wekte in eerste instantie mijn nieuwsgierigheid. Herzlos had zelf een beveiligingsbedrijf ingehuurd om dat systeem aan te leggen, en blijkbaar had hij het uit eigen zak betaald. Terwijl, normaal gesproken, beveiligingsmaatregelen voor rekening zouden komen van de Uni. Dat alles deed me denken dat meneer Herzlos meer handelde in belang van zijn eigen agenda dan die van de Uni-afdeling waar hij werkte.”

Lowe begon door de papieren uit de envelop te bladeren, stopte even voor een slokje van zijn bier en een trekje van de sigaret die hij was vergeten. Tientallen jaren eerder, achterin de herberg, hadden de gevierde schrijvers C S Lewis, J R R Tolkien, Charles Williams en Hugo Dyson hun regelmatige lunches gehouden als *The Inklings*, voor het bespreken van literatuur, theologie en filosofie, en hier had Lewis aan zijn gelijken voor het eerst de manuscripten onthuld van zijn *The Lion, The Witch and the Wardrobe*. Nu, 40 jaar later, bestudeerde Neil Lowe een document van een heel andere aard, de details minder poëtisch en veel smeriger. Lowe's voorhoofd fronste naarmate hij in zijn geest de stukjes in elkaar puzzelde tot een scenario.

“Maar na het ondervragen van zijn staf en uit de interessante documenten die we vonden toen we zijn kluis openbraken werd duidelijk dat Herzlos er wat buitenschoolse activiteiten op nahield.”

“Weten we voor wie hij werkte?”

Nomas keek hem in stilte aan.

“Neil, doe me een lol en pak je ID,” zei Nomas. Zijn zware ring rinkelde tegen het glas toen hij een slok nam van de cognac die net was gebracht.

Lowe gehoorzaamde.

“Wat staat daar bij je naam?”

Lowe's ogen bleven gericht op die van zijn superieur terwijl hij antwoord gaf. “Inspecteur Neil Lowe.”

“Bingo!” merkte Nomas scherp op. “Dat betekent dat het tijd wordt om wat te gaan inspecteren. Tijd voor jou om je positie te rechtvaardigen naar de belastingbetalers van Oxford.”

Nomas slokte de tweede cognac achterover en stond op om te vertrekken. Hij schoof de lege glazen naar Lowe.

“Zet die maar op je onkostenvergoeding. Ik ga vanmiddag golfen in Frilford. Kom morgenvroeg meteen naar me toe en laat me weten wat je hebt ontdekt.”

Nomas stapte vanuit de donkere taveerne in het volle zonlicht van het woensdagse middaguur. De rode rand van de parkeerbon die zorgvuldig op de voorruit van zijn Mercedes was achtergelaten trof meteen zijn blik. Hij trok de bekeuring onder de ruitwisser vandaan en snelde doelbewust op de jonge verkeersagent af die net eenzelfde bon op de ruit van een wit busje aanbracht dat op een plek voor motoren stond.

Vanaf het moment dat hij zich gewaar werd van de imposante, aanstormende figuur had hij nauwelijks tijd om te reageren voordat een sterke arm hem tegen de stam van één van de iepen van St. Giles duwde. De agent kreeg de volle lading van Nomas' cognac overladen adem toen deze tegen hem uitviel. “Je hebt die ID zeker niet goed gelezen die ik je eerder liet zien. Ik zal deze laten schieten, maar doe dit niet nog een keer, jochie, anders kun je daar op zoek gaan naar een nieuwe carrière.” Nomas knikte richting de ondergrondse toiletten aan het einde van St. Giles, tegenover de zijingang van het Ashmolean.

“Veel succes met het innen hiervan,” zei hij en propte de opgefrommelde bekeuring in het borstzakje van de agent om vervolgens terug naar zijn Mercedes te lopen, zich naar binnen hijsen en weg te spuiten.

Een paar minuten later verscheen inspecteur Neil Lowe uit de deuropening van de Eagle and Child. Na een laatste teug van zijn sigaret gooide hij de peuk op de grond en liep naar zijn auto. Ook een bon. Hij stak de sleutel in het contact, startte de motor, reed St. Giles af en ging op weg terug naar het centrum van de stad.

Hoofdstuk 7

Maandag 16 april 1990

Dus als je de Waarheid wilt, richt je tot God! Ga naar je goeroes! Keer je in jezelf! Want dat is de enige plek waar je ooit enige werkelijke waarheid zult vinden. Maar man, van ons zullen jullie nooit waarheid krijgen. Wij vertellen je alles wat je wilt horen!"

Tirade van het karakter van Peter Finch (nieuwslezer Howard Beale) uit de film Network (1976)

Alles leek volkomen normaal toen Verity aankwam bij Lux FM voor het begin van weer een week. Ze groette Geraldine, de receptioniste, en aan de andere kant van het dikke glas van de uitzendstudio draaide James Anthony een nummer van Abba dat hoogst relevant leek. De tekstregel "ik zal om vijf uur zijn gegaan, geen uitzondering op de regel, het is een routine, ik doe het al sinds ik van school af ging" dreef uit de speakers. Verity knikte een groet naar James, die een stapel blauwe cassettes klaar had liggen met reclameboodschappen en de jingle voor het nieuws van elf uur.

Een moment lang overwoog ze de lyrische observatie en koos ervoor deze keer de trap links van de receptie te nemen, voorbij de toiletten en de keuken, het kantoor van de uitvoerend directeur en de bestuurskamer, in plaats van haar gebruikelijke route voor de studio's langs. "Leef een beetje, V," mompelde ze glimlachend naar zichzelf, reflecterend hoezeer dat klonk als iets wat Keith zou zeggen.

Haar alternatieve route richting redactieruimte, langs Verkoop en Commerciële Productie, leidde haar voorbij de bureaus waar de presentatoren zich voorbereidden op hun aankomende programma's. Dave Vickers was vroeg voor zijn programma *Red Lux* die avond. Hij keek naar haar op toen ze voorbij kwam. "Hey Verity," riep hij. "Hier, kom eens luisteren."

"Hey Dave, alles goed?" vroeg ze met iets van een waarschuwing in haar stem, omdat ze al vaker had gezien hoe Dave zijn ogen liet dwalen langs haar benen. Dave gebaarde dat ze tegenover hem moest gaan zitten. Verity gluurde even richting Redactie waar niemand haar aankomst nog had opgemerkt, dus meende ze dat een half minuutje meer geen kwaad kon. "Kijk eens wat je hier van vindt," zei hij enthousiast terwijl hij een witte cassette in de speler laadde en op de "Play"knop drukte. Een paar seconden nadat de aanloopband de koppen was gepasseerd begon het nummer. Na een episch intro op tempo van een ballade begon de bezielde stem te zingen: "Treated me kind, sweet destiny, carried me through desperation, to the one that was waiting for me."

"Wie is dat, Whitney Houston?" vroeg Verity.

Dave lachte. "Dat zegt iedereen. Luister..." Dave drukte zijn vinger op de knop "snel vooruit" en spoelde naar een paar minuten verder. Nu was de zangeres volledig in opera-achtige modus en bracht een verbazingwekkend bereik ten gehore terwijl ze het gepassioneerde refrein zong. Verity trok haar wenkbrauwen op, ze was onder de indruk. Dave schoof haar het cassettedoosje toe. "Maria Carey, wie is dat?" merkte ze op, kijkend naar de slanke, welgevormde gestalte met pluizend blond haar in een zwarte jurk, een ouderwetse microfoon omklemmend.

"Niet Maria – het is *Mariah*, zoals in Mount Moriah," corrigeerde Dave haar. "Net aangekomen als promo. Wordt volgende maand uitgebracht. Tis geweldig. Ze is pas 20. Net een contract bij Columbia. En ze is blank ... volgens mij? Geloof mij maar, zij wordt een grote!"

"Je zou wel eens gelijk kunnen hebben," antwoordde Verity en keek nog een keer richting Nieuws. Deze keer keek Jess Hewitt over haar brillenglazen haar kant op. Verity stond op en zag Dave steels turen naar haar decolleté, verhuld maar uitgesproken onder haar zwarte sweater. "Later, Dave," zei ze en bewoog zich over het grijs geblokte tapijt richting Redactie. Na een paar passen draaide ze zich plotseling om en zag hoe Dave snel zijn blik verplaatste van haar achterkant naar de afspeellijst op het bureau voor hem. Ze probeerde bij zichzelf na te gaan of ze zich nu geveild voelde of geërgerd. De flauwe glimlach die zich op haar lippen had gevormd suggereerde meer het eerste.

De jonge techneut was te zien door de open deur naar de muziekbibliotheek waar hij door een stapel singles in wit kartonnen hoesjes duimde. De journalist in haar herinnerde Verity eraan dat ze toch echt moest uitzoeken hoe hij heette en vaststellen wat hij nu precies deed bij de omroep. Middagpresentator Gary Grant verscheen uit de bibliotheek en liep naar de presentatiedesk. "Daar zul je hem hebben," zei Dave. "Gary 'Kletsmaajor' Grant, de enige presentator die het hele intro van *Song For Guy* vol kan lullen tot de zang begint." Grant sloeg hem op zijn achterhoofd met een 12 inch kopie van Snap!s *The Power*.

Over de nieuwsafdeling hing de gebruikelijke grijze deken van rook, alle reporters pafden hun sigaretten tussen het bladeren door hun papieren en het rammen op de toetsen van hun elektronische typemachines door. "Morge allemaal," bood Verity vrolijk aan. De te verwachten losse grommen kwamen van Colin Cole en Richard Owen. Een enthousiaster "hoi, lieverd" kwam van de kant van Amy Noble, Verity's enige vrouwelijke bondgenoot in de jungle van de

redactieruimte die, zag ze, met de dag meer op Suzanne Vega ging lijken. De twee brachten hun vuisten bij elkaar zoals gebruikelijk voordat Amy haar aandacht terugbracht bij haar zelfgemaakte avocado en kikkererwtensalade die ze aan het eten was.

Bij de sportredactie, zoals gewoonlijk met zijn voeten op het bureau, vergreep Mateo zich aan nog een pakje Limoen en Scampi Frietjes uit de opslag beneden, het restant van de laatste Kerstmis Lux Box inzamelactie. Waar de ingeblikte etenswaren gretig aftrek hadden gevonden leek de gemeenschap van daklozen in Oxford weinig behoefte te hebben aan de vele dozen frietjes die door een lokale pub waren gedoneerd. Ze hadden de afgelopen vier maanden de basis gevormd van Mateo's lunch.

“Oh, kijk, het het is Vrouwe VI!” riep Mateo bevlogen toen hij Verity aan zag komen lopen. Een maar al te bekende routine stond op punt van beginnen. “O, kijk George, het is Verity, hier om wat *echte* journalistiek te beoefenen.” Mateo deed perfect de stem na van Zippy uit het kinderprogramma *Rainbow* op TV, alvorens over te schakelen op een imitatie van het karakter George uit de show, zo precies dat een voorbijganger zou hebben gezworen dat het de originele stem was. “Ja, Zippy, ik weet het. Ik heb ook ogen. Hallo Verity. Wat zie je er mooi uit vandaag.”

“Hey Mateo,” zei ze glimlachend. Hoe voorspelbaar de routine ook was, het bleef amusant en geruststellend. “Voedzame lunch weer, zie ik?” “Oh, zeker,” antwoordde hij, nog steeds met de stem van George terwijl hij het inmiddels lege zakje in zijn rode prullenmand mikte, een nieuwe metgezel voor de reeds aanwezige mengeling van een stapel printerpapier, sigarettenas, appelkroosjes en andere lege frietzakjes. Het concept van hergebruik is nog niet doorgedrongen bij Lux FM, peinsde Verity.

“Ach, waarschijnlijk krijgt longkanker je eerder te pakken dan ondervoeding,” voegde ze er nog aan toe, blij dat ze elkaar goed genoeg kenden om dat commentaar als vriendschappelijke woordgestoei te beschouwen, eerder dan dat hij zich beledigd zou voelen. “Als de kantoorruimtes straks rookvrij worden zul je moeten solliciteren naar een baan als verslaggever in het veld,” zei ze nog speels.

“Flauwekul,” vuurde hij terug. “Daar kun je lang op wachten! Gaat niet gebeuren.”

“We zullen zien,” bracht ze welgemanierd nog tegen en begaf zich naar het bureau van Jess Hewitt, bedenkend dat het onderhand tijd was om aan het werk te gaan.

“Pak een stoel, Verity,” zei Jess, opkijkend over haar leesbril en een pauze nemend van het rammen op de toetsen van de typemachine.

Verity trok een rode, gevoerde stoel bij en ging zitten. Ze verwachtte één of andere reprimande.

Haar zorg bleek ongegrond.

“Ben je klaar om vanavond voor het eerst het *Lux Report* te presenteren?” vroeg Jess, terwijl ze Verity een map met geprinte papieren en uitgetypte nieuwsscripts aanreikte.

“Wat? ... Serieus?” Verity's terughoudendheid en schok waren geenszins gespeeld. Het *Lux Report* was het vlaggenschip van nieuwsuitzendingen van het station – een uur lang live vanaf 6 uur 's avonds, een verzameling van het lokale, nationale en internationale nieuws van de dag in een magazineformat met een rap tempo. Een journalist bij Lux die de presentatie van het programma kreeg aangeboden werd geacht zijn of haar strepen te hebben verdiend.

“Denk je echt dat ik daar klaar voor ben?” ging Verity verder.

“Ik zou het je niet aanbieden als ik dacht dat het niet zo was. Ik heb opgepikt dat je denkt dat ik je niet genoeg verantwoordelijkheid heb gegeven, en dat je er klaar voor bent een flinke stap vooruit te doen in je carrière. Dus wil ik je in de rotatie van TLR zetten. Je kunt vanavond doen en morgenavond, en dan kijken we wel. Dave Vickers zal je techniek doen.”

Verity's eerste reactie van paniek werd overschreven door de geruststellende gedachte dat haar baas toch wat vertrouwen had in haar kunnen, en het trotse gevoel dat dit een mijlpaal was in haar voortschrijdende carrière.

“Nou, dank je wel, Jess,” zei Verity gepast. “Ik ga mijn uiterste best doen.”

“Ik snap dat je zenuwachtig bent.” Jess slaagde erin iets van een glimlach te produceren. “Maar na de eerste tien minuten wordt het een eitje. Praat effe met Rich, hij kan je wat tips geven, en zorg ervoor dat je van tevoren alles nog doorneemt met Dave.”

De middag verliep voor Verity tergend langzaam, maar de vlinders in haar buik draaiden overuren. Ongeduldig om het nieuws aan Keith te vertellen, zodat zijn woorden van aanmoediging haar angsten ietwat zouden kunnen temperen, gluurde ze naar de klok. 14:16. Elk uur was ze naar de printer gelopen die een directe verbinding had met het hoofdkantoor van Independent Radio News in Londen om er de laatste uitdraai uit te scheuren en te zien wat de laatste nieuwsitems waren:

Saddam Hoessein dreigt "half Israël te vernietigen met chemische wapens" als zijn intentie wordt gedwarsboemd om Koewit te annexeren. De regering van Bush zegt een militair ingrijpen niet uit te kunnen sluiten.

Druk op Mevr. Thatcher over hervorming van de hoofdelijke belasting neemt toe.

Beroep aangekondigd met betrekking tot de rol van John Pointdexter in de Iran-Contra-affaire

"Dit zijn de belangrijkste lokale berichten," zei Jess, en scheurde een A-viertje uit haar typemachine. Verity's blik schoot over de kopjes:

Aantal vermiste kinderen in regio Oxford met 25% gestegen.

Rover Group komt met een nieuwe versie van hun Metro Supermini, het best verkopende model van BL/Austin Rover sinds de lancering in 1980.

Om 17:45 liep Verity gespannen de trap af, zwaaiend met een zwart clipbord met de scripts. Daarachter volgde Dave Vickers met een stapel blauwe cassettes, een nieuwe spoel Zonal band in de wit en mauve kartonnen doos, een kleinere spoel met inleidingstape, een scheermesje en een piepklein spoeltje plakband. Terwijl Dave Studio A inliep, wachtend tot James Anthony zijn laatste plaat had gedraaid, gevolgd door het zorgvuldig achterwaarts getimede reclameblok, bracht Verity zich tot bedaren aan de andere kant van het glas, haalde regelmatig adem in gespannen overweging. Het moment zou al snel daar zijn. In haar hoofd hoorde ze zichzelf de woorden zeggen waarvan ze in de afgelopen maanden had gedroomd:

"Het is zes uur. Ik ben Verity Hunter, en dit is het Lux Report."

Jess had gelijk. Tegen de tijd dat ze nerveus maar plichtsgetrouw de eerste paar berichten had gelezen en door het glas naar Dave had gebaard om de bijbehorende audio in te starten, kon Verity zich wat meer ontspannen, bedenkend dat Dave, die jongleerde met verslagen, reclames, jingles en de bediening van haar microfoon in de studio het waarschijnlijk zwaarder te verduren had dan zij. In de eerste minuten van het programma had hij haar via de intercom geadviseerd haar stem wat verder te projecteren toen hij zag dat de niveaus op de meter piekten rond 2-3, in plaats van de benodigde 5-6. Luisteraars die op het station waren afgestemd zouden echter weinig hebben gemerkt van een volumeverschil. De computergestuurde versterker van Lux krikte automatisch het volume op tot het gestandaardiseerde niveau.

Haar indalende gevoel van rust werd echter plotseling onderbroken toen de deur van Studio B werd opengerukt en Jess verscheen met nog een velletje A-4. "Nieuw lokaal hoofdartikel," blafte ze. "Doe deze hierna. Schuif dat stuk over Rover maar vooruit." Zo abrupt als ze was gekomen was ze ook weer verdwenen. Snel liet Verity haar ogen over het papier dwalen:

Moord Universiteitsprofessor lijkt het werk van extremistische dierenrechtenactivisten.

Tegen dat het eindelijk bijna zeven uur was, en het einde van het nieuws samensmolt met de beginklanken van Madonna's *Vogue*, de nieuwe favoriet van Dave Vickers, ordende Verity haar papieren en verliet Studio B. Ze liep tegen een koor van gejuich en felicitaties van haar collega's aan. Zelfs Mal Knight, de uitvoerend directeur, bevond zich in de menigte. "Eindelijk geen TLR-maagd meer!" riep hij uit. "OK, doe je papieren weg, je hebt een dringende afspraak in Chequers." Terwijl de jeugdige technet die Verity had gedoopt als "De jongen zonder naam" de stapels papieren en cassettes verzamelde om de audio over te zetten op een andere band en de papieren op te bergen in de archiefkasten, stroomde de kleine groep naar buiten, naar de drie klaarstaande Lux-auto's en begaf zich naar de bar van voorkeur van het bedrijf in het nabij gelegen dorpje Horspath.

Nadat het gezelschap de kroeg binnen was geschuifeld en Jess de vaste tafel bij het raam had zekergesteld nam Knight het voortouw om drankjes te bestellen. "Zeg effe 'hallo' tegen de presentatrice van het Lux Report van vanavond, George," balkte hij vrolijk naar de uitbater, gebarend met zijn hoofd in de richting van Verity. Er hing al meteen een blauwe wolk rook boven de tafel van het radiostation toen Mal Knight een dienblad met drankjes neerzette, bier klotsend over de rand.

"Ik heb liever een limonade, Mal, alsjeblieft. Ik moet nog naar huis rijden."

“Moeten we dat niet allemaal?” bulderde hij terug. “Die gevoeligheden kun je laten varen. Verity. Nu zit je echt in het winnende team!”

De tafel barstte uit in luide conversatie. Jess voelde in haar handtas en haalde er een rode cassette uit in een doorzichtig doosje – een C-60 met 30 minuten audio aan elke kant.

“Ik heb Dave een kopietje laten maken van je eerste uitzending. Die wil je vast houden.”

“Absoluut,” zei Verity, en stopte het doosje weg voordat ze de gelegenheid greep voor een rustig woord, weg van de anderen.

“Dat verhaal over Herzlos. De politie legt het bij dierenrechtenactivisten.”

“Anti-vivisectionisten. Blijkbaar was hij al eerder het doelwit. De politie denkt dat het extreme, losgeslagen activisten waren die bezwaar hadden tegen zijn gebruik van proefdieren.”

“Ik hoorde dat er één of ander verband was met Clive Tuns?” probeerde Verity terwijl ze dacht aan wat Keith haar had verteld.

“Waar heb je dat gehoord?!”

“Ik ... weet het niet meer. Ik heb het laatst ergens opgepikt,” zei Verity, geschrokken door de felle uitval.

“Je weet het niet meer? Slechte verslaggever, als je niet eens je bronnen kunt onthouden, of wel?” Haar uitdrukking bleef chagrijnig en ze zei uiteindelijk nog “Gewoon het script lezen dat je wordt gegeven, Verity, en vergeet die betrokkenheid van Tuns nou maar. Duidelijk?”

Het was niet duidelijk. Maar dat zou het met de tijd worden.

Hoofdstuk 8

Vrijdag 20 april 1990

Het is 1990.

Dat we het tot hier gered hebben, ik kan er met mijn verstand niet bij.

Nog een decade, nog een fout, gemaakt in de geschiedenis,

Zal zich herhalen en deze soort,

genaamd mensheid, zal compleet worden uitgeroeid.

MC Wildski: Wonderful World

Verity draaide de sleutel om in de deur aan Abingdon Road en realiseerde zich dat ze nog niet kon gaan genieten van haar vrijdagavond vrijplaats. Ze hoorde Keith zingen, samen met een andere mannenstem. Ze gromde in zichzelf, schopte haar schoenen uit, hing haar jas en haar tas op en zette zich tot het onvermijdelijke. “Hey Keith, hoi Phil,” offereerde ze routinematig terwijl ze haar hoofd de hoek om stak van de deuropening waar haar vriendje zat tegenover de gedrongen gestalte van zijn beste maatje, het paar verdiept in een intens gesprek. “Hey Godin,” antwoordde Keith met overtuiging.

Phil stak zijn neus in de lucht en snoof. Er verscheen een lach rond zijn mond. “Is dat wiet? Heb je geblowd, Verity?”

“Nee, dat was Drew. Ik ben eerst effe bij hem langs geweest. Het is 20 april, is het niet?”

“Alsof hij dat als excuus nodig heeft,” droeg Keith bij.

“Ah, de datum van een brandoffer, en een feestdag voor regelmatige cannabisgebruikers overall,” vulde Phil aan.

“Thee?”

“Lekker,” antwoordde Keith.

“Hey, wat denk je wat?” riep hij haar achterna. “Phil vertelde me net dat Max Zeall het Pegasus Theater is uitgeschopt. Ze hebben de volgende twee geboekte lezingen die hij daar zou houden afgelast.”

“Ik kan me niet voorstellen waarom,” riep ze terug vanuit de keuken terwijl ze ketel met water vulde.

“De man sprak teveel waarheid. Dat kunnen ze niet aan,” kwam Phil tussenbeide, het zachtzinnig sarcasme negerend. “Tijdens zijn laatste voordracht ging hij diep in op de ware aard van Satanisme. Misschien net een beetje te dicht bij de waarheid voor de manager van het theater.”

“Waarom? Vindt die het leuk om zich te kleden in een gewaad en om drie uur 's nachts in het bos kippen te offeren bij een vuur?” merkte Verity wrang op.

Phil hapte. “Kijk, dat is nou precies het soort beeld dat de meeste mensen hebben wat betreft Satanisme, door hoe ze zijn geprogrammeerd door de gemeenschap zo te denken. Ofwel dat, ofwel de zogenaamde 'Christelijke' interpretatie van deze enkelvoudige entiteit genaamd 'De Duivel', compleet met horens en een drietand, waar ze alle kwaad in de wereld aan toedichten.”

Het beeld van haar moeder op zondagochtend in de kerk kwam voor Verity's geestesoog.

“Hoewel inderdaad duister occulte rituelen worden uitgevoerd uit naam van Satanisme is dat maar een klein deel van het plaatje,” verduidelijkte Phil. “Voor het merendeel is het een mentale houding die draait om het 'zelf,' – ikke ikke ikke. En als we eerlijk zijn naar onszelf toe dan zitten de meeste mensen vast in dat denkbeeld. Hun enige belang, vanaf het moment dat ze wakker worden tot het moment dat ze weer naar bed gaan, betreft wat hen uitkomt, hier, nu, binnen de omstandigheden waarin ze zichzelf aantreffen. Zoveel heb ik wel geleerd van mijn vader.”

Keith en Verity zaten in stilte terwijl de woorden registreerden.

“Niet malen om andere mensen, of om de weerslag die hun gedrag op de rest van de Schepping heeft. *Dat* is werkelijk Satanisme. En zo zou je kunnen stellen dat het overgrote deel van de mens Satanist is. En ze zouden *geschokt* zijn als ze dat zouden horen. Maar ze kunnen zo geschokt zijn als ze willen, dat maakt het niet minder waar.”

Verity stond even stil bij de conflicterende gedachten die opspeelden. Ook al vond ze Phils intensiteit onaangenaam en verfoeide ze de hoeveelheid tijd die hij aan haar vent besteedde, het sentiment in zijn woorden resoneerde duidelijk met haar.

Het had zo een lezing van Max Zeall kunnen zijn.

“Zo is het maar net,” zei Keith, instemmend knikkend terwijl de woorden indaalden. Verity leunde tegen de deurstijl met dezelfde aandacht.

Voor het moment was het duidelijk dat Phil had gezegd wat hij wilde zeggen, net zoals het duidelijk was dat de woorden kwamen vanuit het hart en waren gesproken met welgemeendheid, eerder dan nagewauweld uit één of ander script (zoals een script van het *Lux Report*, overwoog Verity wrang.)

Een pijnlijke stilte vulde de kamer. De ogen van Keith kruisten die van Verity, en hij begreep de woordloze hint.

“Goed, gast, ik moet er eens van tussen, en tis tijd dat de Godin hier ook wat ruimte krijgt op haar vrije vrijdagavond.”

“Tuurlijk,” zei Phil. De sofa leek een zucht van verlichting te slaken toen Phil zijn potige gestalte verhief en naar zijn rugzak graaide.

“Zie je later, Phil,” zei Verity. Dan, als nagedachte, “hey Phil, waar heb je dat gehoord van dat verband tussen die Herzlosknakker en Clive Tuns?”

Phil wachtte even voordat hij antwoord gaf.

“Iemand die ik tegen het lijf liep bij die lezing in het Pegasus meende te hebben gesproken met een insider die bij Tuns werkt. Vertelde hem dat Herzlos onder de tafel werd betaald om geheim onderzoek te doen naar de effecten van een nieuw medicijn tegen kanker dat ze in de pijnlijken hebben. En hij gebruikte hiervoor stiekem de labfaciliteiten van de

Universiteit.”

“Petje af voor de klokkenluider,” was de bijdrage van Keith. Op het moment dat de woorden zijn lippen hadden verlaten wist hij dat hij zou worden tegengesproken.

“Misschien is het goeie informatie, maar er schuilt geen eer in ook maar iets te maken te hebben met een farmaceutisch bedrijf. Of welk bedrijf ook, als het daar nou om gaat. Niet toevallig dat 'corporatie' afstamt van 'corpse' weet je wel, wat een ander woord voor lijk is, want het is een dode entiteit. Op wat voor manier verbonden te zijn met zo'n organisatie – en al helemaal als je daar je brood mee verdiend – da's immoreel. Die persoon weet dat Herzlos in het geniep bijbeunde, en hij weet hoe wreed vivisectie is, maar toch, voor zover ik weet is hij daar nog niet opgestapt om ergens anders een eerlijke boterham te verdienen.”

Meer stilte. Zelfs Phil was schrander genoeg om te snappen dat het gesprek zijn organische einde had bereikt en dat het tijd was de anderen achter te laten om hen in hun eigen tijd en ruimte nog wat op zijn woorden te laten kauwen.

“Moet rennen, jongens. Ik moet me nog laten wegen bij de fitness voordat ze dicht zijn. Hey Keith...”

Keith wist wat er komen ging.

“Dit is mijn wil, en ik pas ze toe,” zei Phil, reciterend wat iets van een tweeledige affirmatie tussen de twee was geworden in de loop van hun gezamenlijke studie naar het spirituele.

“Zo gewenst, zo zal het zijn,” antwoordde Keith trouw.

“Mazzel,” zei Phil met een glimlach en liet zichzelf uit.

Eindelijk in staat zich over te geven aan de ontspanning van haar thuis, en met haar vent voor zichzelf voor de avond, strekte Verity zich uit op de bank en nam opnieuw haar voetmassagehouding aan. Maar niet voordat Keith klaar was met thee zetten.

Het was me het weekje wel geweest. Eerst spanning, dan trots dat ze was gevraagd voor de presentatie van het *Lux* Report op maandag, plaatsmakend voor teleurstelling en verontwaardiging toen Jess haar van de uitzending van dinsdag haalde, met het ongeloofwaardige smoesje dat Richard Owen het moest doen vanwege het inhalen van contractueel vastgelegde uren. Jess' veranderde houding, nadat ze in de kroeg de naam Clive Tuns had laten vallen, spookte voortdurend door haar hoofd, tot eerder vandaag.

Verwarring en twijfel waren de overheersende emoties toen Jess haar weer naar haar bureau had gewenkt en haar had gevraagd met Owen mee te gaan als vertegenwoordiging van het station tijdens het jaarlijkse liefdadigheidsbal van de Rotary Club. Jess ging altijd zelf, zo legde ze uit, maar dit jaar, de datum waarop het viel, kon ze niet, waardoor Verity zich afvroeg of dit niet weer een kutklusje was dat ze zelf niet wilde doen, of een goedmakertje voor de oneerlijke behandeling van haar eerder die week. Hoe dan ook, Jess moest hebben gedacht dat haar toevoeging “maak je geen zorgen, ze hebben ook vegetarisch” alle verschil zou maken.

“Je zult je begeven in het hol van de leeuw, V,” meende Keith te moeten zeggen toen ze haar missie aan hem onthulde. “Dat Rotary Club gebeuren vormt een mooie respectabele dekmantel. Je zult omgeven zijn door een hele zwik Vrijmetselaars, da's zeker. Alle belangrijke kopstukken zullen er zijn.”

“Het is geen bal van de Vrijmetselaars, Keith,” wierp Verity tegen.

“Niet officieel. De belangrijke activiteiten vinden plaats achter gesloten deuren. Dat doen ze niet openlijk, niet buiten de Orde. Ik heb me verdiept in hoe die netwerken van geheime broederschappen werken. Ze werken allemaal met graden. De werkelijke kennis en macht zijn gecompartmentaliseerd, zodat alleen diegenen die waardig worden geacht daar toegang toe krijgen naarmate ze hogere graden bereiken. De lagere graden zijn het publieke gezicht van de organisatie. De meesten op dat niveau menen werkelijk goed werk te doen en de gemeenschap te dienen, en meer van dat alles. Je bereikt alleen maar hogere graden wanneer hoger geplaatst in jou kenmerken herkennen die kunnen worden ingezet daar waar de werkelijke macht ligt. Op dat niveau draait alles om eden van loyaliteit en de hoogste graad van geheimhouding.”

“Ze organiseren evenementen zoals deze om de indruk te wekken dat het gewoon een onschuldig ouwe-jongens-krentebrood-netwerk is – een stelletje ouwe afgestudeerden van Eton en Oxbridge die samen komen om wat te kletsen onder het genot van champagne en minihapjes. Maar ik zeg je, je zult er wat grote namen zien. En wat ze op dinsdagavond in de Loge uitspoken zal iets heel anders zijn dan wat ze hier laten zien. Voor een blinde vleermuis maakt een wuif of een knik geen verschil, zoals ze zeggen.”

Verity wierp een blik op haar horloge. 21:06. “Niet echt geschikt materiaal voor een vrijdagavond, Keith,” zei ze terwijl ze haar ogen sloot en hem porde met haar voet om met de voetmassage te beginnen. “Ik las ergens dat het niet de bedoeling is dat het leven *altijd* serieus is. Ergens las ik dat het zelfs OK is om af en toe lol te hebben. Weet je nog? Lol?”

“Ik herinner me lol nog,” glimlachte Keith, in anticipatie van de zegen van een vrijdagavond binnenshuis met zijn meisje.

Hoofdstuk 9

Maandag 30 april 1990

*Spiegels aan het plafond, de roze champagne koud,
En ze zei, “we zijn hier slechts gevangenen, het is onze eigen schuld,”
In de grote zaal kwamen ze samen voor het feest,
Ze steken het met hun stalen messen maar krijgen het beest gewoon niet klein.*

The Eagles: Hotel California

Ook al wist ze dat Lux FM het zich makkelijk kon veroorloven, iets voelde voor Verity niet goed dat een statige limousine van Findlay Chauffeur Service was gehuurd om haar naar het Randolph Hotel aan Abingdon Road te brengen. Keith had haar net zo goed een lift kunnen geven en had dat ook aangeboden, maar Jess stond op een privéauto. Toen ze de Mercedes S-Klasse uitstapte greep ze instinctief naar haar handtas om de chauffeur te betalen, voordat ze zich bedacht dat het al geregeld was.

De façade van het Randolph was omzoomd met mannen en vrouwen die, net als Verity zelf, geheel in het zwart waren gekleed, naargelang de gegeven dresscode voor het evenement. De meesten waren ook aangekomen met een limo, de deur plichtsgetrouw geopend door één van de hotelbedienden. Ze voegde zich in de rij op weg naar de ingang en liet haar uitnodiging zien aan de portier die deze nauwgezet inspecteerde, voordat ze binnen werd geleid over de zwart wit geblokte vloer van de lobby. Serveersters bedienden de gasten, dienbladen met champagne en canapés in de hand. Verity deed maar wat de andere gasten ook deden en nam het glas dat haar werd aangeboden.

“Verity!” Daar verscheen Richard Owen, een welkome afleiding van de sociaal ongemakkelijke situatie. Hij was gekleed in een smoking die was gehuurd van het Ballroom Imporium aan The Plain en stapte op haar af door een menigte identiek geklede mannelijke gasten.

“Rich,” zei Verity. “Help. Zeg me wat ik moet doen.”

“Zie het als een zuipfeest in je vrije tijd, om mee te beginnen,” zei hij glimlachend en hief wat zijn derde glas champagne was. “Maar hou je oren open of je het één en ander hoort. Als vanavond het dak naar beneden valt dan is het in één keer afgelopen met de gegoede burgerij uit het Oxford Establishment.”

“Jess zou het in ieder geval overleven,” antwoordde Verity.

“Inderdaad. Geen idee waarom ze niet kon komen. Hoe dan ook, het levert jou een gratis avondje uit op.”

“Niet echt mijn slag volk,” zei Verity, terwijl ze bedacht dat ze zich meer thuis zou voelen wild dansend op New Jack Swing in Boodles, Downtown Manhattan of de Minchery Farm Country Club. “Maar het is hoe dan ook een belevenis,” zei ze er achteraan. Langzaam stroomde het verzamelde volk het uitgestrekte restaurant van het Randolph binnen in afwachting van het banket en de officiële opening.

Een gezette man van in de dertig met een joviale air om zich kwam op het paar af. “Richard, jij grijze ouwe rukker!” bulderde hij luidkeels en gaf Owen een klop op de rug, zodanig hard dat, had hij een kunstgebit gedragen, dit er zeker uitgevlogen was. “Martin, jij bedrieglijke schuinsmarcheerder!” plaagde Owen terug.

Terwijl Verity het vreemde ritueel van wederzijdse belediging aanschouwde deed Owen de introductie. “Mart, dit is Verity, mijn collega van de nieuwsredactie. Verity – Martin McLeish, mijn ouwe maatje uit mijn studententijd aan Bailliol Universiteit in het graafschap Inverness-shire.” McLeish' handdruk was zo stevig dat Verity bijna de tranen in de ogen sprongen. “Aangenaam, Verity,” zei hij. “Laat het me weten als deze ouwe viezerik je lastig valt, dan zal ik je alles vertellen over zijn bizarre fetisjen.”

“U komt uit Schotland?” vroeg Verity, haar koetjes en kalfjes oefenend. “U heeft geen accent.”

“Dat krijg je met een opleiding aan een privéschool, lieverd,” zei McLeish in een accent dat deed denken aan het karakter Basil Fawlty van John Cleese in *Fawlty Towers*. Verity bedacht dat de meeste van haar collega's bij Lux News zo praatten. Zelf niet verder gekomen dan A-niveau aan het Oxpens College was deze cultuur haar erg vreemd. “Na tien jaar Eton en Oxford zou zelfs Paul Gascoine klinken als prins Charles,” voegde McLeish er nog aan toe.

Terwijl hij zich hardop lachend naar de volgende groep begaf namen Owen en Verity een hoek van de ruimte in die een goed gezichtspunt bood voor mensen kijken. Hun ogen speurden de ruimte af, op zoek naar bekende gezichten, en herkenden er een paar; de burgemeester van Oxford, de directeur van de Dragon School, afgestudeerden van Bailliol, Worcester en Christchurch, Jeremy Bardwel van Bardwell Boeken, de hoofdredacteur van de *Oxford Mail Group*. De laatste twee zaten ook in de raad van Lux FM. Ook aanwezig waren een aantal rivalen van andere radiostations, Bill Heine en Bill Rennells van BBC Radio Oxford.

“Is dat niet die gast met die haai op het dak van zijn huis in Headington?” vroeg Verity terwijl ze met haar hoofd richting Heine knikte.

“De enige echte. Hij runt ook het Penultimate Picture Palace aan Jeune Street.”

“Dat daar is Rose Cross,” ging hij verder, en wees naar een vrouw op leeftijd met wild wit haar. Ondanks haar baljurk had ze nog steeds de air van een dame die in sjofele omstandigheden leeft tussen vele katten. Verity herkende de naam. Rose Cross was een veteraan in omroepland, publiek spreker en schrijfster over vrouwenrechtenkwesies en, niet op zijn minst, een voorbeeld voor haar baas Jess Hewitt. Zelf afgestudeerd aan Oxford stond ze hoog in aanzien bij de literaire en academische kringen van Oxford. Ook was ze aandeelhoudster in Lux FM.

Nog een bekend gezicht was dat van hoofdinspecteur van Oxford criminele inlichtingen, Nomas, diep in gesprek. De andere man, met wit haar en een bril, was identiek gekleed aan de andere mannen, maar droeg een opvallende gouden ring met een zware, zwarte steen waarin één of ander zegel was gegraveerd. “Nomas,” fluisterde Verity tegen Owen, knikkend richting de politiechef. “Ja, gezellig samen met Solomon Schwartz.”

Verity bevroor, midden in een slok champagne, toen ze de naam hoorde. “Je bedoeld Sol Schwartz, de algemeen directeur van Clive Tuns?”

“Helemaal,” antwoordde Owen. “Het lijkt dat de schijn van betrokkenheid bij de zaak Herzlos hem in de gemeenschap weinig heeft geschaad, niet?”

Keiths woorden over geheime genootschappen, en hoe ze zich deze avond in het hol van de leeuw zou bevinden, schoten weer in haar hoofd. “Zo trug,” zei ze tegen Owen en begon zich door de massa dichter richting de twee mannen te begeven.

Ze bereikte een plek waar ze eens goed naar de ring van Schwartz kon kijken. Uit wat ze kon bespeuren zonder al te veel op te vallen, het motief dat in het zwarte graniet was gegraveerd leek een kruipende slang uit te beelden, met een vijfpuntige ster erboven waarvan de punt naar beneden wees. Het gesprek tussen de twee leek tot een einde te komen, en toen Nomas zijn rechterhand uitstak naar Schwartz registreerde ze dat deze een identieke ring droeg. En de handdruk die volgde was geen gewone.

Een gedachte kwam bij haar op. Ze wong zich terug naar waar Rose Cross twee mannen vermaakte met één of andere anekdote. Toen de oude dame even pauzeerde en het glas naar haar lippen bracht was eenzelfde gegraveerde ring zichtbaar aan haar rechter ringvinger.

Een paar passen van waar Verity stond, met haar rug tegen de muur en een onaangeroerd glas champagne in haar hand, bevond zich nog een nieuwkomer bij dit soort gebeuren. Slechts twee jaar ouder dan Verity voelde de rijzige brunette zich net zomin op haar plaats bij dit soort sociale aangelegenheden – vooral omdat ze zich voortdurend bewust was van de geile blikken van verschillende van de mannelijke gasten, de meesten boven de zestig.

Voor haar was geen budget beschikbaar gesteld voor het huren van een auto of baljurk, dus was ze aangekomen in het zwarte jurkje en hoge hakken dat ze bij een avond stappen met vrienden in Parkers Wijnbar had gedragen, en hoopte er

het beste van. Bij aankomst gealarmeerd toen ze zag dat alle dames een jurk droegen die tot de enkels viel, die van haar eindigde boven de knie, was ze snel naar de Aziatische supermarkt aan George Street gerend voor een panty, om het effect wat te temperen. Deze had ze snel aangetrokken op het toilet van het Randolph. In de haast speelde ze het klaar om er met de hoekige kant van een vingernagel een ladder in te trekken. Naast de panty had ze ook een pakje van 20 Silk Cuts gekocht om haar zenuwen wat te bedaren. Hoewel ze al een paar maanden geleden was gestopt met roken had ze er al drie op in deze momenten van zwakte.

Ook zij had haar ogen goed de kost gegeven in de zaal, en maakte in haar hoofd allerlei notities voor later.

Hoofdagente May Pearce was aanwezig op verzoek van haar overste, inspecteur Neil Lowe, die naast haar stond en zijn champagneglas had verruild voor een flesje Hobgoblin bier. Ook hij wilde hier niet echt zijn, maar het jaarlijkse bal was een must geworden vanwege zijn positie. Hij voelde zich alleen een beetje schuldig dat hij zijn hoofdagente had gedwongen om mee te gaan en de opgedrongen luchtige gesprekjes te ondergaan, maar hij had het zo aan haar verkocht dat de opgedane contacten wellicht later goed van pas zouden kunnen komen in de voortgang haar carrière.

Na het gesprek te hebben beëindigd liep Nomas naar Lowe en gebaarde dat hij zich los moest maken van May. Rondkijkend, en zich verzekkerend dat ze niet werden afgeluisterd, fluisterde hij zacht.

“Vergeet alles wat betreft de mogelijkheid dat Herzlos was betrokken bij activiteiten buiten de Universiteit in zijn lab. We kijken weer richting extremistische dierenrechtenactivisten. Trommel iedereen op waar we eerder in dit soort zaken mee te maken hebben gehad en ondervraag ze. Zet je hele team erop. Maakt niet uit hoe lang het duurt.”

Van waar ze stond kon May het paar in gesprek zien. Ook al kon ze de woorden niet horen, ze kreeg de indruk dat Lowe het niet eens was met wat Nomas zojuist tegen hem had gezegd, maar dat deze op zijn strepen was gaan staan. Beiden ontspanden hun houding en kwamen naar haar toe gelopen.

May vond het amusant dat zij en haar meerderen zich bevonden in één van de iconische settings van Oxfords meest fameuze literaire politiemans, Colin Dexters *Inspector Morse*. De toepasselijk naar hem vernoemde Morse Bar lag recht voor hen. Verveling en onbeholpenheid brachten haar tot een minutenlange zoektocht naar een goede openingszin voor een gesprek. Nu Nomas en Lowe zich bij haar hadden gevoegd kwam ze met haar vondst.

“Dus, deze plek zal vernoemd zijn naar Sir Randolph Churchill, de vader van Winston? Weet u, ik hoorde laatst iets dat Randolph Churchill werd gelinkt aan de Jack the Ripper-moorden. Volgens sommigen was hij misschien de werkelijke moordenaar en waren er verbanden naar de koninklijke familie, en alles werd toegedekt in lijn met een plot van de Vrijmetselarij. Is daar iets van waar?”

Hoewel in de rest van de ruimte het algemene geroezemoes en de gesprekjes hun voortgang vonden, in het kleine deel waar de drie politieofficieren zich bevonden ontstond een extreem pijnlijke stilte. Nomas keek alsof hij een beroerte kreeg. Neil staarde naar zijn schoenen. “Shit, lekker bezig, May,” dacht de agente bij zichzelf.

Het was Nomas die de stilte verbrak. “Inspecteur Lowe,” gromde hij, “Houd alsjeblieft je honden aan de lijn, waar ze thuishoren,” voor hij zich verontwaardigd verwijderde.

Na een paar stappen hield hij halt, draaide zich om en blafte, “en trouwens, het hotel is feitelijk vernoemd naar Doctor Francis Randolph!” Nomas keerde zich op zijn hielen en vervolgde zijn aftocht.

“Oh, geweldig. Fanfukkingtastisch. Die heb je mooi opgefokt,” zei de in verlegenheid gebracht Lowe.

“Het spijt me. Ik wilde gewoon...”

“Dat heb je mooi voor elkaar, hoofdagent, en zo is het maar net! Je praat niet over de Vrijmetselarij in het gezelschap van zo iemand. En daarnaast, je besmeurt niet de naam van één van de grootste staatsmannen die dit land ooit heeft gekend met zo'n belachelijke kutcomplottheorie! Denk je nou echt dat iemand als Randolph Churchill een Lord zou worden als hij bij zoiets betrokken was geweest, en dat de koninklijke familie van niets wist? Doe effe normaal!”

Lowe stormde op de bar af. “Ik moet meer bier hebben Jack de verrekke Ripper. Jezus Christus!” En weg was hij.

May zag zich al achter de kassa van Sainsbury in Heyford Hill voor de week voorbij was, terwijl ze zich afvroeg of één foute opmerking die avond haar carrière had beëindigd. Zich naar buiten begevend, in de warme avondwind van Worcester Street, greep ze naar haar pakje Silk Cuts.

Hoofdstuk 10

Dinsdag 1 mei

*En hier is voor jullie een klassieker uit het onstuimige jaar 1969,
Thunderclap Newman met Something In the Air*

Dean Daniels op Gold Lux, 2:10am

Een kleine twee uur later zat hoofdagente Pearce weer in een taxi, op weg naar huis in Cowley. De ervaring had haar geleerd dat, als ze later zou zijn vertrokken, het waarschijnlijk onmogelijk zou zijn om Magdalen Bridge te nemen aan het einde van High Street en verder naar Cowley Road. De troep dronken studenten in hun universiteitsblazers die plotseling de weg op sprong, waar één van hen het blijkbaar hilarisch vond om een verkeerskegel op het hoofd van zijn vriend te zetten, bevestigde dat deze avond een speciale studie was naar rituelen van het Establishment in deze stad die was gedrenkt in verwoed bewaakte tradities.

De feestvreugde in het centrum was nog maar een voorproefje van wat een paar uur later bij zonsopkomst zou plaatsvinden, wanneer de viering van May Morning, die al meer dan 500 jaar standhield, opnieuw zou worden nagespeeld. De festiviteiten centreerden zich rond Magdalen Bridge, die vanaf 2 uur 's nachts werd afgesloten voor verkeer, wat een lange omweg betekende voor iedereen die van het oosten naar het westen van de stad wilde reizen. "May Mourning," fluisterde May in zichzelf, glimlachend om de taalkundige ironie.

Op Oxpens Road, toen de taxichauffeur een scherpe stoot uit zijn claxon liet klinken en zijn raampje naar beneden draaide om wat obsceniteiten richting de jeugd te spuien, smeed één van hen de fles rum waar hij mee zwaaide naar de auto. De chauffeur werd besproeid met de inhoud door het nog steeds neergelaten raampje voordat de fles van het dak ketste en met een luide knal aan de andere kant op het wegdek stuk sloeg. De taxi kwam met piepende banden tot stilstand. Zowel hij als zijn passagier, nu weer even agent, realiseerden zich dat het weinig zin had de achtervolging in te zetten, want de jongere, inmiddels zonder verkeerskegel, maakte zich al uit de voeten. "Stuur de rekening maar naar mijn pappie," provoceerde de flessenwerper, terwijl zijn vrienden luidruchtig lachten en gniffelden.

*

Toen de zon rees op deze 1ste Mei speelde zich hetzelfde tafereel af op Magdalen Bridge als in de afgelopen tientallen jaren. Weinigen van de aanwezigen hadden ook maar enige kennis van de betekenis van de rituelen, hun optreden werd gesimplificeerd tot "traditie," of "wat je nou eenmaal doet in Oxford." Op het moment dat de klok 6 uur sloeg begon het koor van Magdalen College met het zingen van het zeven minuten durende *Hymnus Eucharistus* vanuit de Grote Toren. Hierna volgde een ceremonie waar gedurende twintig minuten met bellen werd gerinkeld, waarna de troep Morris Men uit Oxford en veel van de omliggende gemeenten een optocht begonnen van ceremoniële muziek en dans en een groot deel van de toeschouwers aan de kant van Magdalen Bridge wist over te halen zich bij hen te voegen om mee de brug over te lopen richting High Street en Radcliffe Square waar, onder de vroege schaduw van Radcliffe Camera – een gebouw dat sterke gelijkenis vertoonde met het Capitol Building in Washington, D. C. – het feest verder ging.

Wat de stad zag was een waarheidsgetrouwe vertolking van een heidense ceremonie uit lang vervlogen eeuwen, de activiteiten ondergedompeld in symboliek om in de toeschouwers dezelfde bewustzijnsstaat teweeg te brengen, in het hier en nu van de laatste decade van de 20ste eeuw, als het geval was geweest over talloze generaties voor hen. Degenen die direct overschakelden van het zingen van Christelijke hymnen naar het omarmen van Heidense dans zagen daar blijkbaar geen tegenstelling in.

Dezelfde vruchtbaarheidsrite van de lente, bekend onder verschillende namen als Walpurgisnacht en Beltane, werd tegelijk gevierd in vele steden en dorpen in Europa en voorbij. Vele scholen hadden de traditie bewaard van de lintendans, waar kinderen rond de Meiboom huppellen terwijl ze linten vasthouden die zijn verbonden met de top van de boom. De oorsprong lag zo ver in een grijs verleden dat weinig ouders zich er van bewust waren dat de Meiboom en de linten een erecte penis en daaruit voortkomend ejaculaat verbeelden, de vertegenwoordiging van het mannelijk principe van voortplanting in deze voor de landbouw belangrijke tijd van het jaar, en van de leven brengende eigenschappen van de zon in dit deel van de wereld.

Waar de overgrote meerderheid van de toeschouwers onnozel werd meegesleept in de gemoedelijkheid van de vieringen was er een klein deel dat zich volledig bewust was van het waarom achter het levend houden van deze tradities, en

waarom ze waren ingebakken in de culturele structuur van deze stad. Een aantal van deze uitverkorenen observeerde stillerjes vanaf de zijlijn om te zien hoe het gedrag van velen werd beïnvloed door de combinatie van muziek, het ritueel, de archetypische motieven en de daaruit voortvloeiende, unieke vibratie, op een manier die ver voorbij ging aan de drempel van hun bewuste geest.

Sinds 2 uur die nacht was dit deel van de stad het exclusieve domein voor voetgangers, alle voertuigen werden omgeleid tot een uur of negen 's ochtends. Vanuit Cowley Road liep een 17-jarig meisje met snelle pas over de rotonde The Plain. Haar verschijning was een vertegenwoordiging van de moderne versie van een tribaal uiterlijk. Onder de ruime tuinbroek van spijkerstof droeg ze een wijdvallend wit T-shirt. De opdruk werd grotendeels verhuld door het borststuk, maar als het zichtbaar was geweest dan had een toeschouwer een grote gele cirkel kunnen ontwaren met een glimlachend gezicht in het midden, en rode spetters links bovenin. Delen van het geel waren aan het bladderen. Dit was een veel gedragen kledingstuk, bijna elke week gebruikt sinds de "Tweede zomer van de liefde" in 1988. Om haar schouders droeg ze een zwarte rugzak. Haar voeten waren geschoeid met zwarte kistjes van Doc Martens. Haar geelblonde haar dat alle kanten opstak deed denken aan een wild groeiende bramenstruik.

Nu was ze alleen, maar dat was slechts het geval geweest gedurende haar wandeling over de volle lengte van Cowley Road, waar deze uitmondde in de Ringweg bij de gigantische fabrieken van British Leyland. Met haar hersens en lichaam gevoed door een cocktail van narcotische stimuli had ze er iets langer over gedaan dan een kwartier, een fractie van wat zelfs een topfit iemand met een energieke pas zou halen. Ze had zelfs nog een telefoontje gepleegd in een rode telefooncel in de buurt van de City Arms pub. Muntjes voor het gesprek waren geen probleem.

Door haar vrienden werd ze Molly genoemd, en de groep had haar, op haar verzoek, afgezet bij het industrieterrein Cowley, toen de volgepakte auto terugkwam van een Meifeest van een heel andere aard, ergens in een veld bij de A329 bij Wallingford. Hoewel uiterlijk verschillend, de vele parallellen tussen hun festiviteit van voorkeur en die van de massa's in High Street waren maar al te duidelijk; muziek, ceremonieel, symbolen en zegels die zich regelrecht richtten op het onderbewustzijn, en een bijna religieuze vervoering, energetisch teweeg gebracht door wat daar plaatsvond.

Er was nu volop daglicht, ergens tussen 6 en 7 in de ochtend, en het was ongebruikelijk warm voor de tijd van het jaar, toen Molly The Plain overstak richting Magdalen Bridge. Ze had een soort beroemdheid geweest kunnen zijn gezien het aantal studenten dat haar herkende. Een aantal, om de beurt, benaderde haar, er vonden korte gesprekjes plaats, elke keer eindigend in het tevoorschijn toveren van geld uit de zakken van de studenten dat werd verruild voor een doorzichtig plastic zakje dat Molly uit haar rugzak haalde. Sommigen bevatten blauwe en gele pillen, gegraveerd met het achterhaalde logo "L" van British Leyland om aan te geven dat het product uit Oxford kwam. Andere zakjes bevatten een wit poeder.

Er werden oppervlakkige pogingen gedaan tot discretie, maar toch vonden de transacties plaats binnen het blikveld van verschillende politiemensen die overall rond de brug te vinden waren. Hun aanwezigheid leek de jonge ondernemer niet te deren, wat niet gold voor één van haar klanten. Was men een aantal uren eerder aanwezig geweest op Oxpens Road, toen de taxi van May Pearce werd gedoopt met rum, dan had men misschien de student herkend die nu handel dreef met Molly als degene die de fles had gegoooid.

Blijkbaar geagiteerd greep de student Molly's arm en trok haar mee terug The Plain op, richting de deur van Club Latino, een eindje uit de buurt van de dichtstbijzijnde agent. Nadat ze een beschut plekje hadden gevonden tussen de rijen gebouwen werd de transactie daar afgerond, en de student nam de gelegenheid om wat te proeven van de goederen die waren aangeschaft met geld uit het fonds van zijn vader, een zakenmagnaat met zijn basis in Hong Kong. Molly's reguliere product was hem te min. Hij stond op het "Speciale Spul."

Na nog twee keer te zijn herkend en aangeklampt liep Molly door het publiek richting een schouwspel dat iedereen die niet bekend was met de lokale tradities de haren te berge had doen rijzen, terwijl feitelijk niemand op of om keek. Verschillende studenten klommen op de balustrade van de oude Magdalen Bridge, groen van de aanwas van eeuwen mossen en schimmels, zich in balans houdend met de armen gespreid, alvorens zich naar beneden te werpen in het bruine modderige water van de rivier Cherwell. Dit smalle stukje was niet bepaald wat men als diep zou kunnen beschrijven. Op dit moment, na een aantal weken droogte, was het water onder de brug nauwelijks anderhalve meter diep. Niet dat dit feit de studenten ervan weerhield naar beneden te springen in hun smokings en baljurken, dronken als ze waren na een nacht van alcoholconsumptie, of gewoon onder invloed van de vibrerende energie van het ritueel.

Nadat Molly met haar karakteristieke gebrek aan discretie nog wat transacties had voltooid werd het publiek zich gewag van een doordringend gehuil en enge commotie. De jongere met wie Molly net in de steeg een deeltje had gemaakt liep nu maniakaal door het publiek en duwde iedereen die in de weg stond tegen de grond. Zijn universiteitsblazer en het kitscherige T-shirt eronder had hij uitgetrokken en ontblootte zijn borstkas. Zijn gedrag had de aandacht getrokken van twee politieagenten die zich nu over de weg spoedden, maar ze waren veel te langzaam om te voorkomen dat hij op de stenen rand van Magdalen Bridge klom en recht naar beneden sprong, zijn doordringende kreet gesmoord op het moment dat zijn halfnaakte lichaam verdween in het donkere water.

Geschrokken toeschouwers en de politiemannen tuurden geschokt over de rand van de brug. Vele seconden waren voorbij gegaan, en er was geen beweging te zien in het deel van het water waar de jongen was verdwenen. De ene politieagent greep naar zijn radio terwijl de ander net te laat was om één van de andere studenten ervan te weerhouden op de balustrade te klimmen. “Ik haal hem wel,” riep hij, en verdween over de rand.

Overlevingsdrang en zelfbehoud namen het over. Molly manoeuvreerde zich door het gewoel op de brug en zette zich doelbewust in beweging, High Street in, richting centrum en de eerst beschikbare telefooncel. “Tijd om je schaar te maken, Moll,” fluisterde ze in zichzelf.

Terwijl de agenten over de rand bleven staren, speurend naar een teken van de ongelukkige springer, kwam hun radio krakend tot leven. Deze communicatie had echter niets te maken met hun huidige situatie. Over de radiogolven kwamen details van een veel ernstiger aard.

Hoofdstuk 11

Dinsdag 1 mei 1990

*Hun levens werden geroofd
Voor het feestmaal aan tafel,
Een leven van ellende
Dat eindigt met een schok.
Brute moord (Brute moord).
Alle handen aan de slacht.
Massale marteling.
Alle handen aan het mes.*

Howard Jones: Assault and Battery

De ongebruikelijk levendige activiteit die nacht op Cowley Road werd er niet minder op toen, kort na zevenen die ochtend, een processie van drie politieauto's aan kwam scheuren vanuit het Cowley politiebureau, met loeiende sirenes en flikkerende zwaailichten, en zich een weg probeerde te banen door de verzameling fietsen, witte werkbusjes, taxi's, rode dubbeldekkers en voertuigen die van High Street werden omgeleid.

De geur van gebakken spek vulde de benedenverdieping van één van de onopvallende tweekappers gelegen aan het einde van Cherwell Drive, bij Marsh Lane, zoals gebruikelijk iedere ochtend. “Neil, het is klaar,” riep Di Lowe in de richting van de trap.

“Jo, kom eraan,” riep haar man terug, zijn sloffen slepend en met rammelende maag terwijl hij op weg naar beneden zijn stropdas recht trok. “Flikker op,” blies hij naar de rode kater Buzz, genoemd naar zijn favoriete astronaut bij NASA, die hem op de trap bijna zijn evenwicht deed verliezen toen deze voor zijn voeten liep. Hij was chagrijnig door het gemis van drie uren van zijn normale slaap nadat hij pas net voor tweeën was thuisgekomen van het Randolph.

De huistelefoon ging nog voor hij de onderste trede had bereikt. “Godverdomme! Wie belt er nou zo vroeg?” kreunde Neil Lowe, een antwoord verwachtend, en geërgerd dat hij zijn ontbijt moest uitstellen.

“Tja, dat weet je als je opneemt, niet?” plaagde zijn vrouw.

Hij greep de hoorn van de haak. “Neil Lowe? ... Ja ... Wat? ... Oh shit ... Welke? ... Jezus! ... Hoe laat? ... Identiteit bekend? ... Wie is er gebeld? ... OK ... OK ... Ja, ik ben er zo.”

Met een klap hing hij de hoorn terug.

“Klotezoi. Ik moet gaan. Doe me een plezier, liefje – doe die spek in een servetje, dan neem ik het mee voor onderweg.”

Binnen tien minuten, geholpen door het blauwe zwaailicht op het dak van de Audi, had hij de politieauto over Headington geleid, via Cowley, uitkomend bij de Rover fabrieken aan de andere kant, Garsington Road op en voorbij Greater Lays naar Watlington Road. Een eindje verder, kort voorbij Blackberry Lane, sloeg hij een ongemarkeerd stoffig pad op. Het bad van blauw licht wees hem waar hij zijn moest.

Dit was boerenland. De omtrek van het betonnen erf werd geflankeerd door struiken. Aan de andere kant van de stenen muur lagen wijd open velden. Aan deze kant echter, voorbij twee vieze, imposante dubbeldekker aanhangwagens, stond een onheilspellend gebouw dat eruit zag als een magazijn. *Al Shaitan Halal Vleeswaren. Oxford 231666*, verklaarde het discrete houten uithangbord onder de golfplaten boven de deurstijl, met Arabisch schrift eronder.

Lowe liet zijn politiepenning zien toen hij uit zijn slordig geparkeerde Audi stapte. Twee geüniformeerde agenten hadden hem al herkend en liepen zijn kant op. De ene had een getraumatiseerde blik op zijn gezicht, de ander was duidelijk wit weggetrokken en misselijk. De voorkant van zijn uniform vertoonde tekenen van braaksel.

“Ik hoop dat u nog niet ontbeten heeft, meneer. Geen frisse aanblik,” zei agent Riskey, naar adem snakkend terwijl hij die woorden sprak. Het leek erop dat hij, net als zijn collega agent Alves, moest kotsen. Lowe depte het varkensvet van zijn das.

“Ik hoorde het,” antwoordde Lowe.

“Ik heb gehoord dat de patholoog onderweg is,” droeg Rissy bij.

“Goed,” zei Lowe plechtig. “We zullen eens kijken.”

De agenten hielden het afzetlint omhoog zodat hij er onderdoor kon kruipen. Alle officieren hadden hem al herkend maar evengoed zwaaide hij toch even met zijn ID. Geen van de aanwezigen leek over de juiste woorden te beschikken toen Lowe werd binnengeleid in de donkere, koude en sinistere hal van het Halal slachthuis. De geur van dood hing in de lucht. Die hele plek voelde fout. Lowe's eerste instinct was maken dat hij daar wegkwam van wat voelde als zo dicht je maar bij de Hel kunt komen in deze wereld. Maar de plicht dwong hem te blijven.

Het grootste deel van de centrale werkvloer werd in beslag genomen door een wirwar van lopende banden. Boven elke band hingen rails aan het plafond met scherpe haken om de zoveel centimeter. Elders, hangend vanaf de stalen plafondbalken, waren leren takels te zien, sterk genoeg om het volle gewicht van een koe te dragen, geschikt rond een ander railsysteem, allen verbonden met een regelkast met uitstekende hendels aan de linkerkant van het gebouw.

Onder de lopende banden bevonden zich sluizen en goten, dik besmeurd met donker, opgedroogd bloed. Dezelfde vlekken, zwart bijna, bedekten de rest van de betonnen vloer. Aan de andere kant van de ruimte bevonden zich verschillende grote ronde vaten. Aan een rij haakjes aan de muur hing een selectie waterdichte jassen, elke met aangekoekt gedroogd bloed. Eronder stonden paren rubber laarzen, al even besmeurd. Op een bankje naast de jassen stond een ketel en een radiocassette-recorder, met daarnaast een stapel bandjes gelabeld *Dat noem ik nou nog eens muziek*.

“Waar?” vroeg een zichtbaar aangeslagen Lowe, luid slikkend.

“Hierbinnen, meneer,” zei agent Riskey en leidde Lowe door een zware metalen deur naar de naastgelegen ruimte. Lowe hapte naar adem en zijn hartslag versnelde toen hij het tafereel ontwaarde wat zich voor hem bevond.

Ondersteboven aan nog een met het plafond verbonden stalen railing hingen aan haken de kadavers van honderden varkens, schapen en kippen die hier routinematig waren geslacht de dag ervoor. Daaronder was een trog geïmponeerd om de rivieren van bloed op te vangen dat uit hun wijd opengesneden kelen was gestroomd, waar het aan het einde werd weggeleid naar het ondergrondse afvoersysteem. Deze aanblik alleen was al genoeg geweest om de aanwezige agenten te traumatiseren voor het leven, wanneer ze zich een beeld vormden van de massale pijn, lijden, terreur en dood die zich hier hadden afgespeeld, nog afgezien van wat ze nu onder ogen moesten komen.

Helemaal aan het einde van de rail – ondersteboven – hing het zwaarlijvige, naakte lichaam van Sharun Iiblis, hoofdslager van Al Shaitan Vleeswaren. De stalen balk die van het plafond hing bezweek bijna onder het gewicht van de leren riemen waarin hij was opgehangen. Het leek alsof de riemen elk moment konden breken waardoor het stoffelijk overschot in de trog met bloed zou vallen. Iiblis' polsen en enkels waren bij elkaar gebonden met stroomdraad en zijn voeten waren met een ketting vastgemaakt aan de stalen balk. Zijn dichte baard was verzadigd met zijn eigen donkere bloed. Zijn doorgesneden, wijd geopende strot gaapte daarboven. Met bloed was op de witte tegelmuur achter hem de zinsnede *Per furtim prosperabitur* gekalkt.

Agent Riskey begon te kokhalzen en kotste prompt in de trog met Iiblis' bloed.

“Tjonge, de tijden zijn nogal veranderd,” was het commentaar van Lowe toen ze het gebouw uitliepen, de warme lentelucht van de ochtend in. “In mijn tijd gooiden ze gewoon een baksteen door de raam van een slagerswinkel als ze een punt wilden maken. Wanneer is dat veranderd?”

Hoofdstuk 12

Dinsdag 1 mei 1990

*Er loopt daarbuiten een moordenaar rond,
In zijn hoofd volkomen gestoord,
Neem een lange vakantie, laat je kinderen spelen,
Als je deze man een lift geeft dan gaat je hele lieve familie eraan,
Moordenaar daarbuiten.*

The Doors: Riders on the Storm

Het café aan Barns Road zag zijn gebruikelijke demografie aan cliëntèle voor 4 uur 's middags op een weekdag – leerlingen uit het voortgezet onderwijs die buiten rookten of binnen een Coke of een milkshake dronken, studenten die hun papieren doornamen met een koffie, en bouwvakkers, loodgieters en arbeiders die zich tegoed deden aan een vette hap nu hun werkdag erop zat.

Op een steenworp afstand van het café bevond zich de locatie van het voormalige landgoed dat in 1139 door de Tempeliers was gevestigd, het begin van honderd jaar aanwezigheid van de mystieke groep in de stad. Herinneringen aan hun beschermheerschap waren nog steeds terug te vinden in namen als Templars Square Shopping Centre en het Temple Cowley zwembad en bibliotheek.

Hier had inspecteur Neil Lowe geen enkele weet van, zittend aan het tafeltje links, waar je hem altijd kon vinden.

Tegenover hem zat Jolyon Morton, hoofd forensische pathologie bij de politie van Thames Valley. De eigenaresse van het café zette Lowe's persoonlijke mok stomende thee voor hem neer, voorzien van het gezicht van John Thaws karakter Jack Regan uit *The Sweeney*, die ze onder de bar bewaarde. Aan zijn compagnon gaf ze een flesje plat bronwater.

“Goed, vertel me alles,” zei Lowe.

“Niet bepaald een orthodoxe setting voor dergelijke zaken, Neil,” merkte Morton op terwijl hij het café rondkeek. Hij realiseerde zich dat hij geen antwoord zou krijgen en begon zijn bevindingen over te dragen.

“Het slachtoffer was de 36-jarige Sharun Iiblis, van Saoedi Arabische afkomst, zoon van een tweede generatie immigrant, heeft zijn hele leven in Cowley gewoond. Niet getrouwd, geen kinderen. Hij was sinds 8 jaar codirecteur en hoofd slachterij bij Al Shaitan Vleeswaren. Tijdstip van overlijden schat ik ongeveer tussen vijf en zes vanochtend. Doodsoorzaak was enorm bloedverlies via de strot die was doorgesneden met één van de vlijmscherpe messen die gebruikelijk in het slachthuis aanwezig zijn.”

“Kan dit het werk zijn geweest van een enkeling, of waren er meer voor nodig?”

“Het zou kunnen dat iemand dit alleen heeft gedaan. Maar dan moet hij wel sterk en in goede vorm zijn geweest.”

“We hebben gesproken met de andere directeur. Iiblis was gisterenavond rond 6 uur klaar. Hij zou vanmorgen weer om half 7 beginnen, maar het ziet ernaar uit dat hij door iets terug werd gelokt naar de hal – of door iemand – midden in de nacht.”

Mortons wenkbrauwen bewogen zich een weinig naar boven bij het horen van deze woorden terwijl zijn blik op Lowe was gericht.

“Ja, ik zie het je al denken. Een parallel met de zaak Herzlos, niet?”

“Wel verdomde toevallig anders.”

De intensiteit van het gesprek tussen de twee mannen werd verbroken toen de bebrilde en timide uitbaatster een schaal met spek, worst en gebakken eieren voor Neil neerzette.

“Geweldig, Olive, dank je wel,” zei Lowe. Hij draaide zich terug om naar een verbijsterde Morton.

“Weet je zeker dat je niks hoeft?”

*

Vier uur later had Lowe een vergadering belegd in het crisiscentrum van St. Aldates. Aanwezig waren sergeant inspecteur Sam Haine, hoofdagent May Pearce, Riskey, Alves en nog drie andere agenten. Ze zaten allen op de rand van de lessenaars in de kamer, niemand koos voor een stoel. Pluimen stoom dansten uit de plastic koffiebekertjes, samensmeltend met de grijze rook van langzaam opbrandende sigaretten. Een foto van Sharun Iiblis' lijk hing naast een glanzende publiciteitsfoto van een glimlachende Herzlos op het houtomrande kurken prikbord tegen de langste muur. Het witte schrijfbord dat ernaast hing was met stift volgekrabbeld met notities en pijlen in zwart en rood, in verschillende handschriften.

“Goed, laten we beginnen,” zei Lowe, waar de uitspraak van het eerste en laatste woord bevestigden waar hij zijn leven lang had gewoond. “Dit is wat we weten.”

Lowe ging voor de borden staan. Net toen hij met spreken wilde beginnen was het gepiep van de deur naar de kamer te horen. Iedereen keek om zag hoofdinspecteur Nomas binnenkomen. Nomas wierp een blik op Lowe, raakte zijn neus aan met zijn wijsvinger en ging, net als de anderen, op de rand van een lessenaar zitten.

“Dit is wat we weten,” begon Lowe opnieuw, zenuwachtig kijkend naar Nomas terwijl hij sprak. “Om ongeveer 6 uur vanochtend is het lichaam van Sharun Iiblis, baas van Al Shaitan Halal Vleeswaren, in het slachthuis aangetroffen door een werknemer. Volgens deze persoon was het routine dat Iiblis als eerste aanwezig was rond half 7 om te beginnen met het verwerken van de karkassen die de hele nacht hadden uitgehangen, en voorbereidingen te treffen voor de aankomst van de volgende lading slachtdieren later in de ochtend.”

May Pearce schoof ongemakkelijk heen en weer op de rand van haar tafeltje en plaatste haar hand op haar voorhoofd terwijl ze in haar koffie staarde. De rest hield hun blik gericht op Lowe.

“Het rapport van de patholoog geeft aan dat Iiblis eerst op het hoofd is geslagen met een stomp voorwerp. Te oordelen naar de verwonding kan het een slaghout geweest zijn.”

“Eenmaal buiten kennis is het slachtoffer uitgekled. Zijn kleren werden gevonden in een afvoer buiten op het erf. De polsen en enkels van het slachtoffer waren geboeid met elektriciteitskabel uit de opslag van het slachthuis. De pleger is erin geslaagd hem op te hangen in de riemen van de takel, ondersteboven, boven één van de troggen voor het opvangen van bloed. Volgens de patholoog werd toen zijn keel doorgesneden van oor tot oor met één van de messen die daar worden gebruikt voor de rituele slacht. Mogelijk heeft de dader hiermee gewacht tot het slachtoffer weer bij bewustzijn was.”

“Het mes werd gevonden bij de kleren buiten. Er werden geen vingerafdrukken op aangetroffen wat zou kunnen betekenen dat de aanvaller handschoenen droeg. In het slachthuis waren geen camera's aanwezig. Er waren geen getuigen.”

May staarde nog steeds naar haar koffie. De anderen nog steeds gefixeerd naar Lowe. Achter in de ruimte zat Nomas met een onbewogen gezicht. Toen Lowe even pauzeerde waren het zachte gerammel van voorbijgaande bussen buiten de dubbele beglazing van de criskamer, het wegslokken van koffie door één van de agenten en de zucht van een andere de enige geluiden die er te horen waren.

“De medewerker zei dat, toen hij aankwam, de voordeur van de binnenkant vergrendeld was, wat hij ongewoon vond. Hij heeft zichzelf binnengelaten met de sleutel van de dienstingang, waar de rest binnenkomt, en trof het slachtoffer aan. Hij heeft meteen het alarmnummer gebeld en de eerste wagens werden om 6:35 uitgestuurd. Uit controle van de telefoongegevens bij British Telecom blijkt dat de telefoon van het kantoor om 3 uur 's nachts is gebruikt om Iiblis te bellen. Het lijkt erop dat hij op één of andere manier naar het slachthuis is gelokt, waar de dader hem heeft opgewacht. Natuurlijk weten we niet wat er aan de telefoon gezegd is, maar het is duidelijk dat Iiblis blijkbaar niet bezorgd genoeg was om de politie te bellen en ervoor koos in zijn eentje te gaan.”

“Zijn er vragen?” ging Lowe verder en keek naar Nomas voor goedkeuring. Nomas knikte.

De eerste die al snel reageerde was Riskey. “Meneer, het lijkt dat er duidelijke parallellen zijn met de zaak Herzlos, waar beide slachtoffers naar hun werkplek zijn gelokt, midden in de nacht. Werken we vanuit de veronderstelling dat de dader dezelfde is?”

“Da's te vroeg om met zekerheid te zeggen, agent, maar het bewijs wijst inderdaad in die richting.”

“Eén of andere mafkees voor dierenrechten?”

Agent Alves wilde niet onderdoen voor zijn collega en kwam met een vraag.

“Meneer, is het aannemelijk dat deze moord is gepleegd door één persoon?”

“Er is geen forensisch bewijs dat er meer dan één persoon bij was betrokken,” antwoordde Lowe. “Zeker is dat de dader fysiek sterk en gezond moet zijn geweest.”

“En vindingrijk,” klonk een vrouwenstem. Iedereen in de kamer draaide zich naar hoofdagente May Pearce, die nu de plastische beelden uit haar hoofd had verdreven en haar professionele evenwicht had hervonden. “Als het hier gaat om dezelfde dader als in de zaak Herzlos dan moet hij veel over beiden hebben geweten. Hij wist dat het alarmsysteem was verbonden met het huis van Herzlos aan Davenant Road. Hij had toegang tot het privénummer van Iiblis. Waarschijnlijk wist hij in beide gevallen hoe lang het zou duren voor de slachtoffers aan zouden komen nadat ze waren gealarmeerd. Hij moet beide moorden enige tijd hebben voorbereid en hij heeft serieus huiswerk gedaan.”

“Dat zijn goeie punten, agent,” zei Lowe en keek haar met half gesloten ogen aan. Hij probeerde zijn ergernis te verbergen dat hij daar zelf niet mee was gekomen in aanwezigheid van Nomas.

De volgende die sprak was sergeant inspecteur Sam Haine. “Baas, na die moord in het slachthuis moet de dader er nogal uit hebben gezien. Hij zal doordrenkt geweest zijn van het bloed van het slachtoffer. Hij zou zeker zijn opgevallen bij het verlaten van de plaats delict, niet?”

“Dat klopt. Helaas lijkt niemand hem te hebben gezien.”

“Als de dader zo vindingrijk was bij het plannen van de moorden, zo nauwgezet als het lijkt, dan heeft hij er misschien ook aan gedacht om zijn kleren ergens te dumpen,” voegde May toe.

“Achter het slachthuis is niets dan open veld,” zei Lowe. “We hebben personeel dat de omgeving afspeurt naar belastend materiaal. Daarnaast heeft de patholoog gesuggereerd dat de dader misschien een cricketbat heeft gebruikt om Iiblis op het hoofd te slaan – en Herzlos ook, als het om dezelfde persoon gaat. Als er ter plaatse geen slaghout is gevonden dan zou dat inhouden dat hij het beide keren meebracht en weer mee heeft genomen. Dus zoeken we naar iemand die een sterk bebloede man met een slaghout heeft gezien. Als je hem had gezien dan had je hem zo herkend.”

Agent Riskey had nog een vraag. “Baas, hoe zit het met die zin in het Latijn die met bloed van het slachtoffer op de muur achter hem was geschilderd?”

Lowe hield zich even stil en gluurde naar Nomas voor hij antwoord gaf. Het zou het hele bestaan van het schrijfsel hebben ontkend ware het niet dat hij zich herinnerde dat Riskey het met eigen ogen had gezien.

“We zien dat niet als een aanwijzing. Blijkbaar gekakel van een gestoorde. Reden te meer om hem snel op te sporen.”

Opnieuw een blik op Nomas, die discreet knikte.

“Goed. Agent Riskey,” vervolgde Lowe. “Zoals je al zei, dat het hier mogelijk gaat om een dierenrechtenactivist, ik wil dat jij en agent Alves alle recente zaken doorlopen van arrestaties van dat soort lui in Thames Valley. Kijk wat je kunt vinden. Agent Pearce, ik wil dat jij een bezoekje gaat brengen aan alle andere bedrijven aan Watlington Road. Zoek uit wie er vanmorgen vroeg op zijn werk was, zeg tussen 5 en 7. Vraag iedereen of ze iets verdachts hebben gezien. Sergeant Haine, neem een paar man mee en identificeer alle bus en taxichauffeurs die vanmorgen werkzaam waren in dat gebied. Het was tenslotte dicht in de buurt van het hoofdkwartier van de Oxford Bus Company. Zelfde vragen.”

Achter in de kamer kwam Nomas overeind van de tafelrand en liep naar en door de deur van het crisiscentrum zonder een woord.

“Heren,” zei Lowe. Hij liet zijn stem dalen om de ernst van de situatie te benadrukken. “Uhm, en hoofdagente Pearce,”

voegde hij er snel aan toe als nagedachte. “Het lijkt erop dat we allemaal zijn belast met de verantwoordelijkheid de eerste seriemoordenaar in Oxford aan te pakken.”

Hoofdstuk 13

Woensdag 2 mei 1990

*Ergens heerst hongersnood, ergens heerst oorlog,
Maar ik kan er toch niks aan doe, dus negeer het maar,
De wreedheid om me heen, ik doe alsof ik het niet zie
Voor het geval mijn geest begint te denken en ik wakker word.
En de dagen breken aan,
En de nachten vallen en drijven weg in de tijd.*

The Uglys: Wake Up My Mind

Amy Noble drukte tegelijk de play en recordknoppen in van de Revox bandrecorder, en de twee horizontale spoelen, uitstekend als een paar Mickey Mouse-oren, kwamen tot leven en begonnen te draaien. De stem uit haar Marantz draagbare cassette-recorder, verbonden met de achterkant van de bandrecorder via een kabeltje met jackpluggen, werd vastgelegd op de kwart inch magneetband. Ze rolde met haar ogen terwijl de vijftien seconden toespraak van de imam van Sharun Iiblis' moskee in Oost Oxford, waarin de wijlen slager werd geprezen als een “modelburger,” uit de speakers schalden, voordat ze op de stopknop van beide apparaten drukte.

Ze strekte zich uit om een blauwe cassette te grijpen van de stapel gelabeld “30 sec,” ramde deze in de Sonifex cassettemachine, spoelde de band terug om de audio te starten, en met ge oefende precisie drukte ze de rode opnameknop in op hetzelfde moment als de afspeelknop van de spoelenrecorder. Met de vijftien seconden audio overgedragen, klaar voor uitzending, pakte ze een label van de werkbank rechts en vulde de noodzakelijke gegevens in. Uitsnede: (ze moest wrang lachen om de ironie) 66. Datum: 02/05/90. Titel: Iiblis imam. Lengte: 15”. Laatste regeldeel: “voorbeeld voor ons allemaal.”

“Waar opent Radox mee?” vroeg Jess vanachter haar gebruikelijk rommelige bureau.

“Niet zeker,” zei senior verslaggever Tom Atton. Hij friemelde aan de zwarte afstemknop van de radiocassette-recorder van de redactieruimte om af te stemmen op 95.2FM, BBC Radio Oxford. “De Met Police wordt gevraagd zich te verantwoorden voor het geweld dat werd gebruikt tegen Poll Tax relschoppers, denk ik.” Hij drukte de play en recordknop van het apparaat in om de nieuwsuitzending op cassette op te nemen.

Amy Noble stond bij de printer van de redactie die per telefoonlijn was verbonden met het hoofdkwartier van Independent Radio News in Londen, de bron die nieuwsberichten uit deed gaan aan een netwerk van commerciële radiostations in het hele VK, en wachtte op de uitdraai met nieuwskoppen om zich voor te bereiden op de presentatie van het nieuws van 11 uur.

“Terwijl we wachten, wie schrijft deze rommel?”

“Kan jou het schelen?” merkte Colin Cole op. “Ons werk is om het alleen maar voor te lezen.”

Tom Atton begon met het fluiten van *Always Look On the Bright Side of Life* uit *Monthy Python's Life of Brian*.

“Cause life's a piece of shit,” zong hij.

“When you look at it,” viel Cole in.

“Hoe lang gaat dat godverdomme nog duren?” gromde Amy, nu wild terwijl ze haar tanden ontblootte en de opgestapelde stress van de dag begon te ventileren. “Ik wacht hier al sinds 1971.”

“Dames en heren, Amy Noble – verheft overdrijving tot een kunstvorm,” zei Tom Atton en scheurde een vel A4 uit zijn

typemachine.

“Val dood, Tom,” pareerde Amy nu ontdaan van elke hint van goedmoedige kantoorpesterij. Tom Atton draaide zich om naar Colin Cole rechts van hem. “Die tijd van de maand?” mompelde hij, niet al te subtiel.

“Okay!” blafte Jess vanuit het niets. De anderen schrokken. “Wat is er loss, Amy?”

“Niks aan de hand hier, Jess, gewoon aan het werk,” antwoordde Amy, oogcontact vermijdend.

“Gelul. Je maakt van de redactie een oorlogsgebied. Wat zit je dwars? Voor de draad ermee.”

“Goed dan. Ik word gewoon pissig van al dat glanzende eerbetoon voor die slager die, laten we het beestje gewoon bij de naam noemen, zelf een massamoordenaar was. Al dat gezwam over wat een geweldige pilaar van de gemeenschap hij wel niet was, diep religieus, al die flauwekul. Hij verdiende zijn brood met moord! Waarom heeft niemand het daar over? Waarom wordt dat gezien als OK en o zo respectabel, in hemels naam?”

“Amy!” bulderde Jess misnoegd.

“Je vroeg het toch zelf?!” kwam de scherpe repliek.

Tom Atton deed zich gelden. “Massamoordenaar? Doe niet zo dramatisch, meiske. Hij doodde koeien, schapen, kippen. Nou en? Classificeert hem nauwelijks als de Yorkshire Ripper.”

“*Nou en?! Meen je dat nou? Dus jij denkt dat, omdat het 'maar' koeien, schapen en kippen zijn, dat ze het verdienen om gevangen gehouden te worden, en gemarteld? Denk je niet dat koeien, schapen en kippen gewoon met rust gelaten willen worden, net als mensen? Denk je dat koeien, schapen en kippen geen angst en pijn kennen, net als mensen? Dat het hun instinct is om in leven te blijven en voor hun jongen te zorgen, net als wij? Misschien is het feit dat ze wegglopen als ze worden benaderd een kleine hint, Tom. Wat er in elk slachthuis gebeurt is al erg genoeg, maar de Halal-methode is nog wreder. Bijna alsof het is ontworpen om zoveel mogelijk leed bij het dier teweeg te brengen voordat het sterft.*”

“Het is een ceremonieel gebruik, in lijn met hun religie, Amy,” zei Jess, niet geamuseerd. “Moslims geloven dat een offer zo puur wordt.”

“Ik ben zeer bekend met die aloude argumenten, Jess. Da's gewoon PR. Ze geven er een draai aan om de wreedheid te rechtvaardigen. Kleed het aan als 'religie,' zo blokkeer je elk argument. Voor alles in de 'beschaafde samenleving' is wel een 'geaccepteerde' omkleding.” Bij elk sarcastisch benadrukt woord krulde Amy haar vingers in de lucht bij wijze van aanhalingstekens.

“Daar weten wij in ons beroep alles van, toch? We kunnen het per slot van rekening niet hebben dat iemand wordt 'beledigd,' of wel?”

“Het is een veel humanere manier van slachten, idioot. Het dier verliest sneller het bewustzijn.” Tom Atton had elk professioneel protocol laten varen.

“Nou ja. Ik kan niet geloven dat je die halal flauwekul slikt, Tom. Klassieke propaganda van de vleesindustrie. 'Humane slacht.' Da's een goeie, Tom. Hey, wat dacht je van een nieuwe methode voor een meer 'menselijke' verkrachting? Dat de verkrachter een kussen onder het hoofd van het slachtoffer legt zodat ze comfortabel ligt terwijl hij zijn gang gaat. Als we dat maar lang genoeg volhouden zodat het 'traditie' wordt, misschien kunnen we daar dan ook een religieus ceremonieel van maken?”

“Ach, bekijk het toch. Niets kan maken dat ik mijn bammetje bacon op een zaterdagochtend opgeef. Gewoon te verdomde lekker,” zei Tom, overdreven zijn lippen likkend, en gaf Colin Cole een high five.

“Amy, als je een ander 's recht op hun religieuze overtuiging niet kunt respecteren dan heb je misschien de verkeerde carrière gekozen,” blaatte Jess.

“Jess, dit heeft helemaal niets met religie te maken. Leg geen woorden in mijn mond. Iedereen mag van mij geloven wat ie wil en belijden wat ze willen belijden – zolang het anderen niet schaadt. Mijn bezwaar is voornamelijk het halal slachten. Als het een andere religie zou zijn zou mijn bezwaar hetzelfde zijn. Sterker nog, de koosjer methode binnen het Jodaisme komt grotendeels op hetzelfde neer, hoor ik. Daar heb ik dus ook een probleem mee.”

Het intense energieveld dat zich had gevormd in de grote, open redactieruimte was niet aan de aandacht van anderen voorbij gegaan. Twee stafleden van Verkoop, en Dave Vickers en Pete Hollis, die zich bij de presentatiedesk bevonden,

hadden hun activiteiten gestopt om mee te luisteren. Toen de zware gestalte van Mal Knight uit zijn kantoor verscheen wist Jess dat het nu genoeg was, en merkte dat ze spijt had dat ze zich door Amy's assertiviteit en overredingskracht had laten overtuigen haar, vers van de universiteit, een baan als verslaggever aan te bieden. Waarom had ze ooit gedacht dat die kwaliteiten bruikbaar waren in dit werk?

“OK, Amy, kom met me mee.”

“O, wat, krijg ik nou straf?” antwoordde Amy boos, haar wangen inmiddels dieprood. Als er een apparaat was geweest om haar aura te meten dan zou haar energetische staat het opgeblazen hebben. “Heb ik teveel van de waarheid gezegd? Dat mag niet op een nieuwsredactie, toch?”

Terwijl Amy gehoorzaamde en Jess volgde naar de bestuurskamer voor een standje op zijn best, ontslag op zijn ergst, deed Tom Atton het blaten van een schaaap na, voor hij een scherpe stoot lucht door zijn tanden naar buiten liet ontsnappen. “Die meid wist nooit al wanneer ze dur mond dicht moest houden. Haar liberaal bloedend hart wordt nog eens haar ondergang.”

“Maar toch, eigenlijk droevig dat je je persoonlijke mening niet mag uitdrukken, vind je niet?” bood zijn meer redelijk denkende collega aan. “Hoe onpopulair ook.”

“Bij sommige banen die je aanneemt geef je je recht op een eigen mening op, Colin. Zoals in de journalistiek.”

Hun gesprek werd onderbroken door Jess die nu stond waar even daarvoor Mal Knight had gestaan. “Tom,” blafte ze, “bel Verity. Zeg dat ze vanavond het *Lux Report* presenteert,” voordat ze terugliep naar de bestuurskamer, waar alle rode zonweringen helemaal naar beneden waren gelaten.

Hoofdstuk 14

Zaterdag 12 mei 1990

*Het geluid van gelach, schakeringen van leven
Klinken in mijn geopende oren,
Sporen me aan, nodigen me uit.
Grenzeloze liefde, onsterfelijk,
Schijnt rondom me als een miljoen zonnen.
Het blijft me roepen, schalt door het Universum.*

The Beatles: Across the Universe

De aanblik van de wijk Blackbird Leys zou een buitenstaander hebben verrast wiens enige perceptie van het leven in Oxford voortkwam uit afleveringen van de TV-serie *Inspector Morse* en zich voorstelde dat de hele stad bestond uit elegante architectuur, bevolkt door academische types.

Een groepje zwarte jongeren zat op een bankje in de speeltuin naast de basisschool en liet een spliff rondgaan; voor een rij winkels nam een verlopen zwerver, zijn leeftijd tientallen jaren geringer dan zijn zijn sjofele voorkomen deed vermoeden, een slok uit een fles die verstopt zat in een bruin papieren zak; twee jonge alleenstaande moeders met kinderwagen, allebei met een sigaret, stopten bij de bushalte om met elkaar te kletsen.

Aan de achterkant van het Gemeenschapshuis, het sociale hart van de buurt, parkeerde Keith Malcolm zijn zilverblauwe Austin Maestro tussen de kleine groep andere auto's en hij verliet, samen met zijn maatje Phil Meritus, de auto met een gevoel van blijde verwachting van wat deze dag hen zou brengen. Zij, en niet meer dan vijftien anderen, waren daar voor het bijwonen van een dagseminar van Max Zeall, nu gehouden op deze alternatieve locatie.

“Het spreekt boekdelen dat hij het Pegasus uit is geschopt.”

“Zeker, maar op meer dan één manier is dit beter. De waarheid gaat er beter in bij gemeenschappen die zelf ontberingen hebben doorgemaakt. Mensen in de stad hebben een makkelijk en comfortabel leven en schenken geen aandacht aan

alles dat hun wereld kan verstoren.”

“Da's helemaal waar.”

Het paar wandelde naar de voorkant van het gebouw, voorbij de dubbele deuren van de hoofdingang, naar de ingang van de aanbouw rechts. Ze betaalden allebei de 2 pond entree en, ziend dat er pas acht anderen aanwezig waren, gingen zitten op twee vrije stoelen op de tweede rij.

“Is Verity werken vandaag?”

“Nèh, winkelen.”

“Dan kom je mooi weg.”

“Vertel mij wat.”

Minder dan twintig minuten later, na wat individuele gesprekjes met leden uit het publiek, had Max Zeall zijn plek ingenomen achter de lessenaar en begon de toeschouwers toe te spreken. De Shure SM58 microfoon waarin hij sprak was met een kabel verbonden met het omroepsysteem, en met een cassettedeck waarover een engineer waakte die was belast met het opnemen van het gebeuren op een reeks C-90 cassettes.

Binnen een paar minuten, ondersteund door beelden die middels een carouselprojector werden weergegeven op een uittrekbaar scherm achter hem, was Max Zeall vol op dreef.

“En dus hebben we het Principe van Non Agressie, een uitdrukking van de Heilige Vrouwelijke energie inherent aan de Schepping. Het is een gedachte uit de rechter hersenhelft, het is Zorg en kan worden opgesomd in de apofatische frase 'behandel een ander *niet* zoals je zelf *niet* behandeld wilt worden.' Of, om het nog makkelijker te stellen, Doe Geen Kwaad.”

“Wanneer een gedraging schade toebrengt, of verlies, aan een ander bewust wezen en inbreuk maakt op hun rechten, dat is Fout Handelen, en daar heb je het *recht* niet toe. En dat geldt net zo goed voor het dierenrijk, mensen. Sorry als dat jullie niet uitkomt, maar niemand heeft het recht om een ander levend en bewust wezen van het leven te beroven, tenzij uit zelfverdediging.”

“Dat betekent dat het slachten van dieren om hun lichamen op te eten – die van *hen* zijn, en niet van *jou* – Fout Handelen is, wanneer alternatieve voedselbronnen volop beschikbaar zijn. En doe vooral geen moeite met 'rechtvaardigingen' die altijd naar boven komen in dit soort discussies – het is 'normaal,' het is 'natuurlijk,' het is 'noodzakelijk,' het is voor ons de enige manier om aan proteïne te komen, het is OK om een dier te doden als het een goed leven heeft gehad, gevoed met gras en 'humaan wordt geslacht.' Ik heb ze allemaal al honderdduizend keer gehoord, en ik kan ze allemaal aan stukken scheuren.”

Er was wat ongemakkelijk geschuifel van billen in stoelen terwijl Zeall zijn vitriool uitspuwde, en het gevoel dat sommigen in het publiek zich instinctief geroepen voelden om op te springen en zijn punten te betwisten. Maar allen bleven gehoorzaam aan de etiquette – of wilden zich de vernedering besparen – en zwegen.

Keith overdacht hoezeer Verity, die al zes jaar vegetariër was, dit deel van de lezing op prijs zou stellen, en hij was dankbaar om te zien dat alles werd opgenomen voor toekomstige verspreiding op cassette. Herinneringen aan wat Verity hem had verteld over de gruwelen binnen een slachthuis schoten hem te binnen. Hij keek schuins naar Phil en zag dat deze volkomen in beslag werd genomen door de woorden van de spreker.

“Wanneer een handeling geen schade toebrengt aan een ander bewust, levend wezen, nou, dan is de handeling Juist.”

“Ik zou zeggen dat het voornaamste recht dat wij als vrije, soevereine wezens binnen de Schepping hebben het recht is om met rust gelaten te worden, vrij van dwang, intimidatie en geweld, zolang we niemand schade toebrengen. Ik bedoel, deze zieke psychopaten die over alles willen heersen zijn gering in getal. Gewone mensen zijn niet geïnteresseerd in heerschappij en dominantie over anderen. Is dit niet wat de overgrote meerderheid van zielen op deze wereld wil? Gewoon met rust gelaten worden?”

“Wanneer dan iemand probeert inbreuk te maken op je recht om met rust gelaten te worden door dwangmiddelen tegen je te gebruiken, dan behoud je jezelf het *recht* voor – ik zou nog verder gaan en zeggen de *plicht* – om te handelen uit Zelfverdediging. Dat is een uitdrukking van het Heilige Mannelijke in de Natuur. Het komt voort uit de linker hersenhelft. Het is Actie.”

“Dit zijn de twee principes van hoger bewustzijn en kunnen makkelijker in straattaal worden gevat als Doe Geen Kwaad, Maar Pik Geen Shit.”

Keith moest onbewust kijken naar de opdruk in witte letters op Zealls T-shirt met precies die frase.

“En het maakt geen ene reet uit of het een blauwe is, of een militair, die *geloofd* dat ze het recht hebben om te doen wat ze doen, of dat kreeg opgedragen door iemand anders. Als het fout is dan is het fout, en dergelijke personen verliezen het recht op hun *eigen* persoonlijke veiligheid op het moment dat ze proberen het leven van een ander te schenden zonder rechtvaardiging!”

“Wijzer woorden werden zelden gesproken,” fluisterde Phil terwijl hij zich naar Keith toe draaide.

“In deze wereld kennen we Juist Handelen en Fout Handelen. En de lijst van Fout Handelen is helemaal niet zo lang. Het is niet moeilijk om te onthouden. Ze hebben allemaal betrekking op verlies. Moord of geweldpleging betekent verlies van leven of schade aan het persoonlijk welzijn. Dwang is het verlies van je recht met rust gelaten te worden, zolang jij anderen niet schaadt. Diefstal is het verlies van persoonlijk bezit, of goederen onder je beheer die je persoonlijk nodig hebt voor je tijd hier op aarde. Verkrachting is verlies van het recht om te kiezen met wie je seksuele omgang wil.”

“Je kunt de grondbeginselen van Natuurlijke Wet ontkennen, als het je keuze is om dat meest moeilijke pad te bewandelen, eerder dan de andere wegen die je zou kunnen nemen. Maar waaraan je niet kunt ontsnappen zijn de *gevolgen* van het negeren van de leerstellingen van de Natuurwet. Die zullen er *altijd* zijn.”

“En ik *heb* het *recht* om boos te zijn wat betreft het feit dat de meerderheid van de menselijke bevolking leeft in onwetendheid aangaande deze waarheden. Het probleem is dat, wanneer anderen ervoor kiezen waarheid en vrijheid niet te omarmen en in hun leven toe te passen, dit een invloed heeft op mijn leven en iedereen die *niet* wenst te leven onder tirannie en slavernij! Deze staat blijft alleen maar voortbestaan bij de gratie van apathie, passiviteit en onwetendheid bij het grootste deel van de bevolking.”

Met elke zin werd de toon van Zealls stem luider en nadrukkelijker. De engineer had een zorgelijke blik in zijn ogen toen hij zag de naalden van de VU-meters op het cassettedeck regelmatig in het rood sloegen.

“Dus, degenen die het *wel* hebben begrepen zien hoe hun *recht* in de Schepping met rust gelaten te worden wordt weggenomen door anderen. Daarom hebben we het *recht* – de plicht – om te proberen deze mensen wakker te schudden, zodat de collectieve staat van menselijk bewustzijn – en van vrijheid – kan worden verbeterd.”

“En DAT (Zeall sloeg zo hard op de lesenaar dat opnieuw een glas water viel en brak) is waarom degenen onder ons die dit werk doen, doen wat ze doen, op de manier waarop we dat doen.”

*

Een paar kilometer verder, op de Oostelijke Rondweg, sloeg Verity's witte Mini af bij de rotonde van Green Road, terug Barton op, en stopte bij het bekende wit en blauw geschilderde gebouw. Nog voordat ze uitstapte gluurde ze even rond. Ze plaatste de tas van Dorothy Perkins met de twee topjes die ze net had gekocht in de kofferbak. Ze keek op haar horloge. 2:16. Ze hield even in voordat ze de kofferbak dicht liet vallen, keek opnieuw rond en bedacht zich. Ze sloot de auto af, nam de tas mee en beklom de twee trappen, waarna ze linksaf sloeg naar de voordeur van haar neef's flat.

Het doordringende aroma van cannabis kwam haar al tegemoet een paar stappen voordat de voordeur had bereikt. Verity kreunde toen ze bedacht hoe haar kleren en haar zouden stinken naar dat spul, na een paar minuten binnen al, en rolde de Dorothy Perkins tas strak dicht om in ieder geval haar nieuwe aankopen te beschermen. Nog voor ze de bel had ingedrukt ging de deur open, en een grijnzende Drew, zijn bloeddorlopen ogen vertrokken tot een spleetje, verscheen. “Yo, Miss V, mij Nubische koningin. Hoe is ie?” Daar was het linguïstisch ritueel weer.

Verity en Drew brachten hun vuisten samen. “Hoe wist je dat ik er was?”

“Raaasta maaan oewet aalles, maaan. Heb ik jouoe nooit geseg?”

“Mij denk dat jij heb geseg één of toewee keer,” merkte Verity op, hem volgend naar binnen waar ze de flat in zijn normale staat van grijze bewolking aantrof. Ze ging op haar gebruikelijke plekje op de sofa zitten. Het tafeltje naast haar lag vol met de laatste reeks opnames van radioprogramma's op cassette, klaar voor klanten.

Haar neef slenterde naar een paar Technics SL-1200 draaitafels en de Made 2 Fade DJ-mixer ernaast, waar een nieuw reggaenummer opstond. Verity herkende de stem van Shabba Ranks die over de vrouwelijke vocalen heen rapte. De

melodie leek afkomstig te zijn van Terry Jacks *Seasons in the Sun*, dat ze maar al te goed kende uit de reguliere rotatie van *Lux Gold*. Drew drukte op de stopknop van de pick-up en de muziek eindigde abrupt.

“Sal tijd worde dat die fokking radiostaaasion Babylon fan jouoe es een faaasoenlikke Reggaeshow maak!” merkte Drew op en zoog aan zijn tanden.

“Met jou als DJ zeker?” reageerde Verity.

“Niet, maaan. Ikke moet die plaatjes aaangeefuh!”

“Ik neem genoeg met wat Soul en New Jack Swing. Weinig kans. Weinig tijd over na alle Phil Collins, Simply Red en Sting.”

Drew reikte naar de spliff, meer as nu dan iets anders, die lag te branden in de asbak naast de draaitafel.

“Willie oek en trekkie?” plaagde hij.

“Rot op! Jullie maak mij haar en mij kleruh stinkie met daaa ding!” speelde Verity mee.

“Die cannabis is een geschenk van die Schepping! Miskien dat die oewitte maffo's het roken om te giechele, same met die doedelekke tabak, jaaa, maar dees plant es medicijn. Dit es een lijntje direk na God Almachtige Jah. Het laat jou die spirituele waarheid sien!”

“Oh, ik dacht dat die van Lux FM afkwam,” ketste Verity terug. Het paar moest giechelen. Zoals gewoonlijk maakte de straattaal plaats voor hun gebruikelijke aangeboren accenten.

“Maar serieus. Je kent me, V. Ik heb in heel mijn leven niet één boek helemaal gelezen, ik kijk nooit TV. Dat is allemaal maar geestbeheersing en propaganda. Maar ik weet veel over veel dingen. Dat hoor ik allemaal van de ouderen in de buurt. Maar de meeste inzichten krijg ik van het kruid. Het opent een poort naar alwetend bewustzijn. De natuur geeft ons een plantaardig medicijn voor alle kwalen. Voor elke kwaal is er een remedie.”

Verity keek naar Drew met een geamuseerde blik en voelde geen aandrang iets te zeggen. Ze kon niet ontkennen dat ze heel veel had geleerd van haar oudere neef, en ze had hem inderdaad nooit een boek zien lezen. Waar de gesprekken met Drew ook op uit draaiden, saai waren ze nooit, je wist nooit waar hij nou weer mee zou komen.

“Wezen winkelen?” Hij keek in de richting van de tas van Dorothy Perkins. Verity was teleurgesteld dat het gesprek een wending had genomen van het diepzinnige naar het triviale.

“Je kent ons, vrouwen. Ze zijn niet weg te slaan van Westgate op een zaterdagmiddag.”

“Pak het bonnetje eens.”

Een moment keek Verity vragend, maar reikte in haar tas zoals Drew had verzocht.

“Wat heb je uitgegeven?”

“21 pond 60,” antwoordde Verity, van het bonnetje lezend.

“Wanneer was je ook al weer jarig?”

“21 juni.”

“O ja. 21/6. Dat is een boodschap voor jou.”

“Op een bonnetje van Dorothy Perkins?”

“Niet alleen dat. Is het je nooit opgevallen dat je verjaardagsdatum zit verwerkt in je kenteken? De telefoonextensie op je werk is 216, toch? En je woont aan Abingdon Road nummer 216b?”

Verity overwoog even deze schijnbare “toevalligheden.”

“Probeer me niet te zeggen dat het allemaal toevallig is,” protesteerde Drew snel.

“Wat betekent het dan?”

“Het zijn allemaal boodschappen van het Universum, V, dat je laat weten dat je je op het juiste pas bevindt en op weg bent naar waar je zijn moet. Je moet gewoon de tekenen blijven lezen en op je pad blijven. Je naam en je geboortedatum zijn geen toevalligheden, en de Schepping kan je van tijd tot tijd kleine tekenen sturen om je daaraan te herinneren. 216 is een prachtig getal, en onderdeel van een hele bijzondere reeks in de Natuur.”

De zorg dat een gesprek met Drew triviaal werd bleek ongegrond. Ze gebaarde met haar ogen, gaf hem een blik die alleen een zwarte vrouw kan geven, om hem zonder een woord te vragen er dieper op in te gaan.

“De reeks begint bij 27. Je verdubbelt dat elke keer, en als je alle cijfers bij elkaar optelt tot er één getal overblijft, dan is dat elke keer 9. Het is de enige numerieke reeks in de schepping die zo werkt. Dus krijg je 54. Dan 108, dan 216, dan 432, 864.”

“432 Hertz is de harmonische frequentie. We zouden naar muziek moeten luisteren die is gebaseerd op $A=432\text{Hz}$ (hij gebaarde met de hand die het stickie vasthield richting de draaitafels) in plaats van die duivelse 440 die we nu hebben. Er zitten 864.000 seconden in een etmaal – twee keer 432.000 – En weet je, Vedische scholen leren dat alle levende wezens per etmaal 21.600 keer in en uitademen. Het huidige Kali Yuga, of IJzeren Tijdperk, duurt 432.000 jaar.”

“Zie je hoe gezegend je bent met een geboortedatum die deel uitmaakt van zo'n getallenreeks, en ook de datum waarop de zon zijn hoogste punt bereikt?”

Verity liet zich terug in de bank zakken om de verbazingwekkende surrealiteit tot zich door te laten dringen van wat eigenlijk gewoon een beleefdheidsbezoekje had moeten zijn. Ze keek vooruit naar het moment dat zij en Keith hun dag met elkaar door zouden nemen, ervan overtuigd dat de wereldvreemdheid van haar levenslessen de zijne zou overtreffen. Hier zat haar neef, een berooide, werkloze, wiet rokende radiopiraat in een achterstandswijk in Barton die meer kennis spuwde dan veel van de professoren aan de geprezen Oxford Universiteit, slechts een paar kilometer verderop, ooit zouden kunnen.

Daar ging Drew weer. “Ook nog, 216 is de som van 6 keer 6 keer 6.”

“Nou ja, joh! Zeg je nou dat ik gemarkeerd ben met het Nummer van het Beest?”

“Er is niets inherent slechts aan het getal 666, V. Inderdaad is het aangenomen en gebruikt door Satanisten, maar in het boek Openbaringen uit de Bijbel staat dat het een getal is van een man, niet een beest, of 'De Duivel'.

Drew nam even een pauze om een joint te draaien. “Ik werd vanmorgen wakker met een stem in mijn hoofd,” ging hij verder. “Ik heb het opgeschreven.” Hij toverde een verfrommeld Rizla vloeitje uit de broekzak van zijn spijkerbroek tevoorschijn. “De stem zei 'Alles wat vandaag zo is, is precies zoals je lang geleden hebt besloten dat het moest zijn.’”

“Zie je, onze oorsprong ligt in de spirituele sfeer, voordat we besloten af te dalen naar het stoffelijke en een materieel lichaam aan te nemen in deze fysieke dimensie. Soms bouwen we langs ons pad kleine geheugensteuntjes in om ons daaraan te herinneren. We worden niet gedwongen deze levens te leiden in deze lichamen. We kiezen ervoor. En we kiezen ook de mensen waarmee we interactie zullen hebben als familieleden, vrienden en tegenstanders. We zullen iedereen ontmoeten zoals het de bedoeling was. Allemaal met wederzijdse instemming. En de dag dat we zullen sterven – hoewel het werkelijke ik niet 'sterft' – is al geschreven.”

“Dus je zegt dat alles wat we ondergaan vooraf is bepaald? Maar dat zou ons toch maken tot robots die gewoon de bewegingen volgen, zonder enige controle of inspraak?” Verity merkte dat de Lux FM verslaggeefster in haar wakker was geworden.

“Nee. Naast Instemming speelt hier ook Vrije Wil een rol, en onze ervaringen hier zijn een wisselwerking tussen de twee. Zo kan de grondslag van ons leven hier vooraf zijn bepaald – in welk deel van de wereld we worden geboren, als man of als vrouw, wie onze familieleden zullen zijn. Maar gaandeweg hebben we een Vrije Keuze om te kiezen tussen Juist en Fout, goed en kwaad, en we zullen op een later tijdstip de vruchten plukken van onze keuzen. Zowel op individueel als op collectief niveau.”

Verity fronste terwijl Drew een diepe teug nam en verder ging.

“Zie je, deze materiële sfeer, en al het natuurlijke daarbinnen – inclusief de dieren – kun je zien als een school waar onze zielen naartoe komen om lessen te leren, te ontwikkelen en te groeien. De Natuur (hij hief de spliff in zijn rechterhand op) en al het andere dat leeft, het is allemaal hier om onze moraliteit op de proef te stellen. Zullen we leren om op een vreedzame manier samen te leven en geen kwaad te doen, of kiezen we ervoor om te domineren over alles

middels ego, arrogantie en vermeende superioriteit?”

Verity nam een paar momenten om de woorden van Drew te absorberen en overdenken. “De diepste lezing tot nu toe, neefie.”

“Jaaa, maaan,” grinnikte Drew terug. “Kennis is een machtig mooi ding!”

Hoofdstuk 15

Zaterdag 12 mei 1990

*Maar je zult iemand moeten dienen,
Ja, inderdaad, je zult iemand moeten dienen,
Nou, het kan de Duivel zijn, of de Heer,
Maar iemand zul je moeten dienen.*

Bob Dylan: Gotta Serve Somebody

In het Blackbird Leys parochiehuis was het ondertussen iets na vijven geworden toen Max Zeall zijn lezing beëindigde. Het enthousiaste applaus had van een groep kunnen komen van twee keer de werkelijke omvang. Terwijl de meeste bijwonenden hun persoonlijke spullen pakten en zich naar de uitgang begaven verzamelde zich een klein groepje rond Zeall nadat hij de lessenaar had verlaten, gretig zijn hand schuddend, en bombardeerde hem met prangende vragen die waren opgekomen. Keith en Phil bleven in hun stoelen zitten en sloegen het spektakel gade.

“We wachten even totdat de scrum voorbij is, dan gaan we even 'hallo' zeggen,” zei Phil. Een aantal minuten later en Zeall was eindelijk bevrijd. Phil stapte op hem af, zijn hand uitgestoken.

“Max, geweldige informatie, mijn broeder.”

“Phil,” zei Zeall, en begroette diens hand. “Goed je weer te zien.”

“Dit is mijn goeie makker Keith,” zei Phil. Zeall schudde Keiths hand toen ze aan elkaar voorgesteld werden.

“Max, ik weet niet of je haast hebt om weg te komen, maar Keith heeft zich zeer in je werk verdiept, en ik weet zeker dat hij een praatje op prijs zou stellen als het kan.”

“Tuurlijk, tuurlijk,” antwoordde Zeall, terwijl hij de 35mm dia's uit de projector begon te halen en in zijn rugzak stopte. Meestal ga ik naar de Blackbird Pub hiernaast. Zin om wat te gaan drinken, Keith?”

“Graag, als dat kan, geweldig,” zei Keith. Dit had hij niet verwacht, en hij was Phil stilletjes dankbaar voor de introductie, maar hij herinnerde zich dat hij Verity had beloofd meteen na de lezing naar huis te komen. Hij rommelde in zijn zak voor muntgeld voor de telefoon. “Ik ren effe naar de telefoon, moet snel een belletje plegen. Ben zo trug.”

“Ga je mee, Phil?” vroeg Zeall.

“Ik ga cricket spelen in University Park nu het nog een paar uur licht is,” antwoordde Phil. “Maar jullie zullen genoeg hebben om over te praten.”

*

“Weet je, soms moet ik gewoon even de tijd nemen om te denken aan hoe mijn leven zo is geworden,” zei Zeall, ontspannen achterover zittend op een bankje in de Blackbird Pub, terwijl Keith twee flesjes Hobgoblin Ale op het gehavende tafeltje neerzette, recht onder een poster die een reggae jam aankondigde onder leiding van Sir Sambo Sound. “Mijn hele zaterdag weg met het herhalen van informatie die eigenlijk onderwezen zou moeten worden vanaf de basisschool, uit een verplichting die ik heb naar de Schepping om deze waarheden te verspreiden, in plaats van zo veel dingen die ik liever met mijn tijd zou doen.”

“Wat had je vandaag het liefst gedaan?” vroeg Keith met welgemeende interesse. Hij had inmiddels zo veel kennis van deze man opgenomen dat hij waarschijnlijk zelf één van zijn lezingen zou kunnen geven, maar hij wist nauwelijks iets over zijn persoonlijk leven en dagelijkse bezigheden.

“Als ik had mogen kiezen dan had ik vandaag gewerkt aan het verfijnen van een aantal nummers die ik al een paar maanden probeer af te maken, en had ik wat studiotijd geboekt bij Warehouse Studio's (hij gebaarde in de algemene richting van Kensington met zijn hoofd) om er een paar op te nemen.”

“Je bent muzikant?”

“Ik bespeel de Stratocaster en ik schrijf nummers. Doe ik al sinds ik van school af ben. Overdag werkte ik als opname-engineer bij Solid State Logic in Hanborough, maar ik speelde ook in een paar bandjes. De tweede deed het goed. We zouden een contract krijgen bij een grote platenmaatschappij. Ze zeiden dat ze van ons de nieuwe Clash gingen maken.”

“En wat gebeurde er?” informeerde Keith en nam een lange slok van zijn Hobgoblin, blij te zien dat zijn persoonlijke mentor zijn publieke uiterlijk liet zakken.

“De prijs die we moesten betalen was veel te hoog.” Zeall keek Keith recht in zijn ogen aan terwijl hij het flesje omklemde. “De manager – een zeer bekend iemand in de platenindustrie – wilde dat de zanger hem zou pijpen in ruil voor het verzekeren van het contract.”

Door de schok verslikte Keith zich bijna in zijn drankje. “Ik ... neem aan dat hij weigerde?”

“Laat ik het er bij houden dat hij pijnlijk duidelijk heeft gemaakt dat dit niet zijn ding was,” en pauzeerde even om dat in te laten zinken. “Dit was 1977. Ik was 20. Het was het einde van onze kans om groot te worden, en markeerde het begin van mijn wakker worden wat betreft wat er *werkelijk* gaande is in deze wereld, en wie *in werkelijkheid* degenen zijn die aan de touwtjes trekken bij elk aspect van Georganiseerde Samenleving.”

“Dat voorval was de eerste in een rij dominostenen die omviel naarmate ik me meer ging verdiepen in de ware aard van de commerciële muziekindustrie. Wat ik nu weet zou een gemiddelde luisteraar tot in het diepst van zijn wezen schokken. De meesten zouden prompt ontkennen dat zoiets mogelijk zou zijn, want het is makkelijker om het weg te wuiven dan persoonlijke verantwoordelijkheid te nemen en het tegen te gaan. Het verwoestte totaal mijn gevoel van verwondering en eerbied voor mijn muzikale helden. Toen ik eenmaal had ontdekt hoe ze allemaal werden gecontroleerd en gebruikt om agenda's te dienen kon ik ze nooit meer vertrouwen.”

“Maar ik heb altijd liever dat ik het weet. Beter dat de roze gekleurde nostalgie van je jeugd compleet wordt versplinterd dan dat je je hele leven een illusie leeft die door iemand anders is ontworpen.”

Er viel een pauze en beide mannen lurkten van hun flessen. Keith bedacht hoe hij zijn volgende vraag moest formuleren om meer informatie uit Zeall te trekken.

“Wat voor dingen heb je dan ontdekt?” vroeg hij en betreurde zijn gebrek aan inventiviteit.

“Dat de industrie wordt beheerst door Satanisten en Luciferianen,” zei Zeall nadrukkelijk en zonder aarzeling, waarmee hij terug schoof van sociale kroegpraat naar lezingsmodus. “Velen van hen zijn Vrijmetselaars, en velen zijn ook pedoseksueel. En zo is het in elke sociale klasse en elk aspect van Georganiseerde Samenleving. Popmuziek wordt gebruikt voor geestbeheersing. Ze spreken toverspreuken uit over de masterbanden van opnames. Ze verwerken occulte symbolen en aanwijzingen in de albumhoesontwerpen en muziekvideo's die door de kopers op onderbewust niveau worden geabsorbeerd zonder hun medeweten. Ze verstoppen regelmatig subliminale boodschappen achterstevoren in audio-opnamen.”

“ELKE grote act in de muziekindustrie die je overal op TV ziet en hoort op de radio heeft zijn of haar ziel verkocht om hun carrière geschonken te krijgen door degenen die zoiets kunnen laten gebeuren. Voordat een artiest mag uitgroeien tot een naam die iedereen kent moeten ze zich eerst inlaten met verdorven seksriten. Velen worden aan de hand daarvan gehanteerd.”

“Veel van hen ondergaan programmering door middel van op trauma gebaseerde geestbeheersing om er zeker van te zijn dat ze kunnen worden gevormd en bewerkt om de opdrachten van hun heersers uit de industrie te vervullen. Vele bekende gezichten bevinden zich alleen in het publieke oog vanwege de familie waaruit ze voortkomen. De muziekindustrie is opgezet en wordt nog steeds beheerst door militaire inlichtingendiensten. Die zaten al achter de oprichting van de eerste platenlabels. De belangrijkste artiesten kunnen nooit met pensioen, en ze doen wat hun handelaren van hen verlangen tot het einde van hun dagen.”

“Wat dacht je daar van?” Zeall wilde de impact van zijn woorden inschatten en bestudeerde Keiths gezichtsuitdrukking.

“Maar toch zeker niet elke band in de industrie?” wierp Keith tegen. “Ik ben weg van veel Punk en New Wavebands. Die groepen geven uiting aan sentimenten tegen de Gevestigde Orde.”

“Dat *lijkt* zo, maar dat is onderdeel van de geestbeheersing. Elke artiest zal van tijd tot tijd een nummer uitbrengen waardoor het *lijkt* dat ze aan de kant van de massa's staan – het 'net als wij' gevoel – want zo worden ze enthousiaster ontvangen en aanvaard, zodat de *werkelijke* impact van hun werk verder kan gaan.”

“Keith, bedrog en dubbelhartigheid bestaan in deze wereld op een schaal die weinigen zich voor kunnen stellen. En om te zeggen dat je aanvaardt dat de hele industrie corrupt en satanisch is maar dat, op één of andere manier *jouw* favoriete band door de mazen van het net is geglipt toen men niet oplette, en dat *zij* altijd organisch en puur zijn gebleven, buiten het bereik van de heersers is ...” (Zeall hield even stil om na te denken over een toepasselijke metafoor) “... is hetzelfde als zeggen dat aan boord van een passagiersvliegtuig iedereen een ticket heeft gekocht, op één na, die er in slaagde door elke paspoort en ticketcontrole te glippen en ongezien aan boord wist te komen om plaats te nemen op een vrije stoel. Zo belachelijk is die bewering.”

“En weet je, met religie is het al niet anders, waar iemand die de ene religie aanhangt bij hoog en bij laag zal beweren dat iedereen die niet meegaat in hun manier van doen misleid en bedrogen is, maar dat op één of andere manier *hun* religie de absolute waarheid is. Dan kom je iemand tegen van een andere religie die precies hetzelfde beweert over *hun* gekozen (of opgedrongen) geloofssysteem!”

“Dezelfde dynamiek zie je terug in elk onderdeel van de menselijke gemeenschap, want uiteindelijk zijn het dezelfde groepen en netwerken die alles vanaf de top aansturen. En alles is doordrongen van duister occulte geloofssystemen die strikt worden nageleefd.”

“Vroeger was ik atheïst, maar nu niet meer. Vanaf het moment dat ik ontdekte dat dit alles zeer werkelijk was ben ik me een diep begrip eigen gaan maken dat er een hogere macht bestaat, en dat er in dit fysieke domein een voortdurende strijd heerst tussen het goede en het kwade, waar de uitkomst op enig moment wordt bepaald door de keuzen die we maken.”

“Door dit begrip ben ik me gaan verdiepen in Natuurlijke Wetten, en de verantwoordelijkheid die daarmee gepaard gaat is de reden dat je nu overal verspreid cassettes en videobanden vindt met lezingen van mij in plaats van kopieën van de platen waarvan ik droomde om te maken toen ik 20 was.”

Aan de tafel naast hen nipten twee oudere zwarte mannen behoedzaam van hun glas rum. Ze keken op van hun dominospel alsof gealarmeerd door het geïntensiveerde energetisch veld rond Zealls tafel. Dit was geen doorsnee zaterdagavonddiscussie in de Blackbird.

Hoofdstuk 16

Vrijdag 15 juni 1990

*Wij, en zij,
Uiteindelijk zijn we toch allemaal maar gewone mensen.*

Pink Floyd: Us and Them

In het politiebureau van Thames Valley St. Aldates was een teken zichtbaar dat de normaal gesproken oplettende en alerte hoofdinspecteur Nomas gestrest was, in dat de deur naar zijn kantoor op een kier stond waar deze anders zorgvuldig gesloten zou zijn geweest. Het was precies vijf voor twee toen agenten Riskey en Alves aan kwamen lopen, vijf minuten eerder dan hun afspraak, en abrupt bleven stilstaan toen ze de kier ontwaarden en Nomas' stem hoorden klinken achter de deur. Hoewel gehoorzaam aan protocol en decorum kreeg hun natuurlijke nieuwsgierigheid toch de overhand. Kijkend naar Alves bracht Riskey zijn wijsvinger voor zijn mond.

Nomas was aan de telefoon. Uit de gebroken soundbites was niet op te maken wie er aan de andere kant van de lijn was. De agenten spanden zich in om de woorden te kunnen horen en te proberen het gesprek in elkaar te puzzelen.

“Ja, het is zorgwekkend ... We moeten misschien iets van schadebeperking doen ... nu je het zegt, ik heb wel een idee wie, maar dan moet ik je persoonlijk ontmoeten. Het is een lang verhaal.”

Alves' ogen dansten heen en weer terwijl hij zijn best deed om te luisteren, en ze bleven hangen bij het bordje op ooghoogte op de deur. Het las: *Hoofdinspecteur C. C. Nomas*. Nu de stem aan de telefoon even stilhield bracht Alves zijn hand als een schelp om Riskey's oor en fluisterde “waar denk je dat die C C voor staat?”

“Ik kan wel een gokje wagen,” antwoordde Riskey. Meteen bracht Alves zijn hand voor zijn mond om een lach te smoren. Riskey keek hem strak aan en bracht zijn wijsvinger weer voor zijn lippen.

Vanachter de deur was nu een lach te horen. Nomas snoof spottend om wat het ook was dat de tegenpartij had gezegd. “Nee, geloof me, hij heeft helemaal niks in de gaten ... Juist ... Ik heb hem al een paar keer eerder op een dwaalspoor gezet, ik heb hem voor het moment een andere zaak toegewezen, tot de storm een beetje is geluwd ... Ik moet gaan. Ik heb een afspraak. Ze kunnen elk moment hier zijn.”

“Per furtim prosperabitur.”

Toen duidelijk was dat het gesprek was beëindigd deden agenten Riskey en Alves een paar stappen weg van de deur, rechtten hun postuur en streken onbewust even met hun handen langs de voorkant van hun uniform. Er was een geluid te horen van een zware ring tegen een glas, dan van een slok, gevolgd door het achteruit rollen van een bureaustoel en voetstappen op de houten vloer die de deur naderden. Er was een korte pauze waar Nomas de kier zag en overwoog. Toen werd de deur plotseling helemaal open gerukt en zag Nomas de beide agenten aan weerszijden, alsof ze een wake hielden. “Heren,” bulderde hij en zag op zijn horloge dat het nu precies 2 uur 's middags was. “Precies op tijd. Kom binnen.”

“Meneer,” zei het paar als met één stem, en volgde Nomas zijn kantoor in. Aan hun kant van het bureau stonden twee goedkope houten stoelen voor gasten. Nomas gebaarde hen te gaan zitten en liep rond zijn bureau om zijn achterwerk te laten zakken in de bordeauxrode lederen bureaustoel met ergonomisch ontworpen snuffjes. In het midden van het bureau lagen enveloppen in verschillende schakeringen bruin, dichtgemaakt met paperclips, methodisch opgestapeld. Aan beide zijden stonden stalen stapelbakjes vol getypte vellen. Voor de rechter stapel stond een bakelieten telefoon met een draaischijf, het soort dat de agenten gewend waren. Ernaast stond een meer ongebruikelijke telefoon van een moderner ontwerp met druktoetsen, de bovenkant een beetje schuin naar beneden lopend.

Als de agenten goed naar de antiek eiken boekenkast in de linkerhoek van de ruimte hadden gekeken dan hadden ze een blik kunnen werpen op Nomas' uitgebreide collectie boeken. Volumes over politieprocedures en klassieke misdadzaken, waaronder een aantal over de Jack the Ripper-moorden, stonden boven twee rijen werken waarvan de agenten de namen van de auteurs niet zouden hebben gekend, al hadden ze het kunnen zien: Aleister Crowley; Albert Pike; Manley P Hall; Aldous Huxley; H P Lovecraft; Kenneth Grant; Robert Anton Wilson; Kenneth Anger; Anton La Vey.

“Dus, heren,” zei Nomas. Hij schoof een geel bruine envelop naar beiden toe. “We zullen jullie prestatiebeoordeling eens even doornemen.”

*

Hoofdagente May Pearce gaf een licht kloppje op de deur voordat ze het kantoor van inspecteur Neil Lowe betrad.

“U wilde me spreken?”

Haar woorden deden Lowe opkijken van het document dat hij aan het lezen was. “Ja, bij voorkeur naakt,” dacht hij, terwijl hij zich ervan verzekerde de woorden niet hardop uit te spreken. Het zou niet de eerste keer zijn.

Buiten het raam achter hem gleden twee daken van rode dubbeldekkers voorbij. Rechts van het raam stonden drie fotolijstjes, de eerste een zwart-witfoto van de ontmoeting tussen de koningin en de Oegandese studente Zarina Bhatia bij Sommerville College in 1968. Achter het paar stonden drie agenten op bewakingsdienst, één van hen een 23-jarige Neil Lowe. De knopen van zijn uniform vlogen er bijna af, zo gezwollen was zijn borst van trots, een brede glimlach op zijn lippen geëst.

Daarnaast, uit 1983, ook een zwart-witfoto waar Lowe trots de hand schudt van voormalig Minister van Binnenlandse

Zaken Douglas Hurd bij het gemeentehuis van Oxford, kort na de tweede verkiezingsoverwinning van Margaret Thatchers Conservatieven. De derde foto was genomen tijdens de openingsceremonie van Lux FM, in september het jaar daarvoor. Hierop was Lowe te zien met Nomas in het gezelschap van Jess Hewitt, Rose Cross en de drie directeuren van het station.

May wierp een vluchtige blik op zijn bureau en verwachtte overblijfselen te zien van een boterham met spek, een hot dog of dergelijke vleessnack ergens tussen de rommel. Er was niets te bespeuren, ook al hing er een vage hint van een pittig aroma in de lucht.

“Nog nieuws over die moord in het slachthuis?” vroeg Lowe.

“Niet echt. We zoeken nog steeds naar getuigen.”

“Goed. Hoofdinspecteur Nomas zou binnen een paar dagen kunnen vragen om een voortgangsrapport. Jij moet met hem overleggen, want ik ben bezig met iets anders.” Terwijl hij die woorden uitsprak dacht Lowe even na waarom Nomas hem de leiding had gegeven in dit onderzoek – niet echt zijn terrein – terwijl de zaken Herzlos en Iiblis nog steeds heet waren.

“Oh? OK,” antwoordde May.

Lowe's kleine kraallogjes keken haar over zijn leesbril aan.

“Je kunt me net zo goed vragen wat het is, ik zie dat je het wilt weten.”

“Ach, het is gewoon mijn natuurlijk nieuwsgierige aard als agent, baas,” zei ze diplomatisch en kreeg de indruk dat hij het haar sowieso wilde vertellen.

En dat was ook zo.

“Informatie zegt dat er morgenavond zo'n rave wordt gehouden bij Milton Common. Daar heb je van gehoord, toch?”

“Van gehoord, ja, zeker. Niet echt mijn smaak feestje. Ben ik te oud voor.”

“Weet je het zeker?” kaatste Lowe terug. “Ik kan me jou daar helemaal voorstellen.”

“Ik ben 26,” zei May. “Tien jaar te laat geboren.”

Lowe dacht even na over haar woorden.

“Hoe dan ook, de informatie zegt dat het plaats zal vinden op ons terrein. Die organisatoren vliegen onder de radar. De flyers geven alleen maar aan ergens in Zuid Oost, en een 06-nummer om uit te vinden waar precies. Probleem voor hen is dat het nieuwkomers zijn.”

Hij hield even stil en schatte Mays reactie in.

“Oh?” reageerde ze, wetend waar hij op doelde maar niet zeker van zijn reactie als ze dat liet merken.

“Ik bedoel dat het geen 'goedgekeurde' promotors zijn.”

May kwam terug met de voor de hand liggende vraag. “En wat houdt een 'goedgekeurde' promotor in?”

“Nou,” zei Lowe terwijl hij voorover leunde, zijn leesbril afdeed en deze opvouwde, blij dat ze het vroeg. “Vraag jij je nooit af waar al die drugs vandaan komen, die 'E's' op die grote feesten, en hoe het allemaal plotseling verscheen toen deze muziektrend begon? Dit is geen spul dat je zo effe in elkaar knutselt in een schuurtje, weet je?”

“Het komt van bedrijven?” informeerde May.

“Het gaat wel iets verder dan dat.” Het leek Lowe goed te doen dat hij zijn ei kwijt kon. “Ik heb het allemaal al eerder gezien. Laat jaren 1960', met al dat Flower Power hippiegedoe. Ik zal toen iets jonger zijn geweest dan jij nu. Ging vaak naar de Countdown Club in Londen om Pink Floyd te zien spelen toen ze net Syd Barret hadden aangesteld als voorman. Een paar jaar voor hij zijn hersens verknalde met LSD. Later werd het The Marquee. En het gratis festival in Hyde Park in '68.”

May moest in zichzelf lachen om de ironie dat de straat buiten het politiebureau Floyd's Row heette terwijl Lowe verder ging met zijn feest der nostalgie.

“Floyd kwam uit Cambridge. Oxford had op dat moment nog geen bands voortgebracht die hen naar de kroon konden steken. Ze hebben het nog steeds niet geweldig gedaan, niet? Wat, Supergrass, Radiohead en Mr. fokking Big?”

Lowe begon te zingen. Niet bepaald goed. “Over bridges of sighs, to rest my eyes in shades of green. Under dreaming spires. To Itchycoo Park, that's where I've been.”

“Wat is dat?” vroeg May onschuldig.

“Ken je *Itchycoo Park* van de Small Faces niet? Je hebt danig een muzikale opvoeding nodig, agent. Vooral omdat de openingsregels gaan over high worden op de iconische plekken in Oxford. Dezelfde plekken waar Lewis Carroll tientallen jaren eerder opium gebruikte. *Alice In Wonderland* is de grootste LSD-trip ooit.”

“Maar goed,” vervolgde Lowe, en keerde terug naar zijn uitgangspunt. “Toen was LSD overal. Al die E rommel is gewoon de moderne equivalent daarvan. Allemaal gemaakt in laboratoria. Net als wat er gebeurde in Amerika met al die hippiefestivals, al die psychedelische rockconcerten, Woodstock en zo. Nou, het was niet alleen Amerika. De Swinging Sixties was niet alleen Carnaby Street, Mary Quant en Twiggy. Hier aten ze ook LSD-trips als Smarties.”

May wist niet zeker waarom Lowe haar dit alles vertelde, maar ze was er blij om. Ze hield zich stil, bang dat ze zijn woordenstroom zou onderbreken.

“Nou, waar denk je dat dit allemaal vandaan kwam, en waarom, denk je, werden de aanvoerlijnen niet meteen opgerold? Dat zou niet zo moeilijk zijn geweest voor een toegewijde politieoperatie, om de drugsbaronnen te identificeren, hun zaakjes in beslag te nemen en ze op te sluiten. Tuurlijk, je zag af en toe wel dat een straatdealertje laag op de ladder werd opgeofferd, datzelfde zie je nu ook met E. Maar dat is alleen maar om de indruk bij het publiek te wekken 'dat er iets aan wordt gedaan.’”

Nu kwam Lowe met de pointe.

“De LSD was afkomstig van de veiligheidsdiensten en werd de scene binnengebracht door hun voetsoldaten. De CIA deed het in de Verenigde Staten en MI6 deed het hier. Ze wilden al die jongeren verslaafd maken aan psychedelica – aan seks en drugs en rock and roll. Ze wilden hen het gevoel geven dat dit 'hun' ding was zodat ze zich tegen de generatie van hun ouders zouden keren.”

“Maar ... waarom?” May kon niet om de vraag heen.

“Weet je, dat vraag ik me al af sinds 1966. Soms denk ik dat het gewoon een massa-experiment was, alleen maar om te zien wat er zou gebeuren als al die jongeren werden omgeturnd tot drugs gebruikende, ontaarde freaks zonder respect voor autoriteit. Hoe de maatschappij zou instorten en verbrokkelen. De mensen die dit soort grapjes uithalen lijken een kick te krijgen van chaos en ontregeling.”

“Maar goed, nu zitten we ermee – een verloren generatie van schooiers en schoolverlaters zonder normen en waarden. Afgetakelde apen. Mijn kinderen zul je in zo'n hellegat niet vinden.”

“Oh? U heeft kinderen?” vroeg May, hoewel ze het antwoord al wist, Lowe aansporend uit te weiden.

“Een zoon en een dochter. 19 en 17. Die zijn tenminste opgevoed met een juist respect voor autoriteit,” zei Lowe. Blijkbaar zag hij geen tegenstrijdigheid tussen deze verklaring en zijn eerdere bekentenis over het gebruik van LSD en roken van stuf bij concerten van Pink Floyd in de jaren 1960'.

“Dus,” zei hij, terugkomend op zijn uitgangspunt, “daarom zijn er die 'goedgekeurde' dealers en raves, en de niet 'goedgekeurde.' Die smerige kleine opportunisten die dat feest zaterdag organiseren zijn niet 'goedgekeurd,' zo is ons verteld. Daarom pakken we ze aan.”

“Ga je zelf?” vroeg May.

“Me reet! Zaterdagochtend om half drie ligt deze jongen in zijn bedje te knorren. Jij ook, hoop ik.” Lowe corrigeerde zich. “Ik bedoel...”

“Geeft niet,” zei May half glimlachend. “Ik weet wat je bedoeld.”

“Juist,” zei Lowe, en stond op vanachter zijn bureau. “Kan hier niet de hele dag blijven kletsen. Vrijdagavonden ga ik altijd naar mijn tante Sally.”

Hoofdstuk 17

Zondag 17 juni 1990

*De hele nacht zal ik dansen op de muziek,
Maak dat ik high wordt, maak dat ik gelukkig wordt, maak dat ik wegkom.*

Primal Scream: Don't Fight It, Feel It

Het was een heel andere aanblik dan het weekend ervoor, toen de enige activiteit bestond uit de gebruikelijke mengeling van mensen die hun hond uitlieten, wandelaars en een groepje tieners die een twee literfles Dry Blackthorn en een joint deelden bij de bosjes. Nu, om 2:21 op een maanverlichte zaterdagnacht, net voor de Zomerzonnwende, was Milton Common omgetoverd tot een wild circus van hedonisme en losbandigheid.

Tienduizend jaar eerder zouden feestgangers op precies dezelfde plek hebben gezongen terwijl ze rond een vuur dansten, met heilige iconen en motieven in de bomen en stenen om hen heen gekerfd, ritmes slaand op trommels gespannen met dierenvel. Ze zouden een bewustzijnsverandering hebben ondergaan middels “onderwijzers” in de vorm van plantaardig medicijn, aan de stam toegediend door de sjamaan. Hier, in 1990, werd uitdrukking gegeven aan dezelfde primaire staten – alleen op een manier die beter paste bij de tijd.

Hier waren het niet de krakende kooltjes van een kampvuur die de omgeving verlichtten. Dat werk werd verricht door de batterijen aan stroboscopen die van stroom werden voorzien door zoemende draagbare generatoren en in de lucht een onheilich geometrisch patroon creëerden van zigzaggende lichten.

Het ontbrak er niet aan zegels en tekens. Waar de prehistorische voorloper van deze stam wellicht tekeningen had gekrast van dieren, regenval, overvloedige oogsten en andere zaken die zij zich wensten, in 1990 was het meest geziene beeld dat van een rudimentair, lachend gezicht tegen een gele cirkel dat getekend had kunnen zijn door iemand van vijf.

Regelmatig waren er boven het linkeroog ook rode bloedspetters afgebeeld, zoals in het embleem van de stripboekenreeks *Watchmen* van een paar jaar eerder, en nog maar kort daarvoor op de hoes van de hit van Bomb Da Bass, *Beat Dis*. Als een toeschouwer echter aan elk van de ongeveer vijfduizend bezoekers naar de betekenis van het embleem zou hebben gevraagd dan zou geen van hen het antwoord hebben geweten. Ze zouden niet verder zijn gekomen dan “dat is Acid House, man! Vecht er niet tegen, voel het!” Meer van de losse witte T-shirts en hoodies waren van een smiley voorzien dan niet, in veel gevallen hand geschilderd door de drager zelf.

Ook was het logo overal te zien op papieren flyers voor andere aanstaande evenementen die overal op de grond lagen verspreid over het veld, in de modder getrapt door honderden paren dansende gymmen. Het was ook het brandpunt van de vele zelfgemaakte stoffen vlaggen en wimpels die wild werden gewuifd door groepen jongeren met wijd open ogen terwijl ze dansten.

Het was echter niet het enige motief dat te zien was. Op een vier meter breed projectiescherm, links van de DJ, flitsten subliminale afbeeldingen van fracties van een seconde rechtstreeks in de onderbewuste geest van degenen binnen het gezichtsveld. Als je in staat was geweest de stroom te pauzeren en beeldje voor beeldje te bekijken, dan had je een eclectische mengeling kunnen ontwaren van zwart-witte spiralen en zwart-wit geblokte ontwerpen, afbeeldingen van Jachin en Boaz, de twee pijlers van de Vrijmetselarij, in primaire kleuren, teddyberen en poppen, sommigen die een oog, arm of been misten, het Oog van de Voorzienigheid uit de Vrijmetselarij, het Alziend Oog van Horus uit de leringen van de Egyptische mysteriescholen, het getal 666, en gebroken spiegels.

En als het deze niet waren, dan wel ideeën die rechtstreeks leken te komen uit de spirituele tradities van New Age – planetaire opstellingen en harmonisaties, het opkomen en ondergaan van de zon, fasen van de maan en afbeeldingen uit de Dierenriem. Om de mix volledig te maken was er nog een dosis symboliek van UFO's en buitenaardsen – vliegende schotels, “moederschepen” en kleine grijze aliens, waaronder een scène uit de vermeende “autopsiefilm” van Roswell.

In tegenstelling tot hun voorouders van millennia her zou geen van de aanwezigen hebben kunnen vertellen wat de reden was achter de aanwezigheid van dat alles. Dit gold ook voor de organisatoren van het feest die, na ze gezien te hebben op eerdere raves, gewoon hadden aangenomen dat het erbij hoorde en ze blindelings hadden overgenomen.

De moderne equivalent van de met dierenvel bespannen trommels kwam voort uit een nieuwe muziekstroming die slechts een paar jaar eerder nog volkomen buitenaards zou hebben geklonken. Dit was het nieuwe soort elektronisch geproduceerd geluid, specifiek ontworpen om op te dansen en voor het benadrukken van de interactie met verschillende geest veranderende chemische substanties. Het was de sonische uitdrukking van de paniekerig flikkerende stroboscooplichten, het meeste ervan gemaakt door Britse producers, in eerste instantie beïnvloed door House en Techno uit Chicago en Detroit, en later door elkaar.

Een bezoeker en liefhebber met de tegenwoordigheid van geest om een opname te maken zou tussen de nummers *Pure* hebben gehoord van GTO, *LFO* van LFO, en Joey Bertrams *Energy Flash*. Onder de nieuwe nummers waren te horen *Cubik* van 808 State, *Hardcore Uproar* van Together, en N Joi's *Anthem*. Onder de favorieten uit de "Tweede Zomer van de Liefde" van het vorig jaar bevonden zich Wood Allens *Airport '89*, Stakkers *Humanoid*, *Rich In Paradise* van FPI Projects en *Strings of Life* van Rythim Is Rythim.

Het draaien van het verplichte *Sun Rising* van The Beloved was nog maar een uur of drie weg. De eerste golf van Britse platen in het genre Acid House die twee jaar eerder op was komen zetten, onderscheidend door hun rommelende en gillende geluid, gemodelleerd op *Acid Trax* van Phuture, had al plaats gemaakt voor een nieuw geluid, veel energetischer en iets minder duister bij eerste indruk. 1988 was ouwe koek. Je moest bij het geluid van de jaren 1990' zijn.

Het laatste teruggrijpen naar vroeger tijden was de veranderde staat van bewustzijn. Waar in ver vervlogen tijden (en ook nu nog in andere delen van de wereld) een etnische gemeenschap deze diep persoonlijke spirituele ontdekkingsreizen ondernam onder de vakkundige leiding van een ervaren gids, hier, in de laatste decade van de 20ste eeuw, ontbraken dat soort formaliteiten.

De geest van anarchie heerste hier volledig, zelfs al was dit, ironisch genoeg, onder de voorwaarden van anderen. Iemand – of een organisatie – waar de jonge vrijgeestige feestgangers geen kennis van hadden. De ayahuasca, peyote en psilocybine van weleer waren vervangen door een nieuw stimulerend middel in de vorm van in laboratoria geproduceerde pillen waarvan de voorraad geen einde leek te kennen. De chemische benaming was MDMA, maar deze nieuwe kinderen van de revolutie gaven de voorkeur aan "ecstasy," of gewoon "E." De hippies en Bloemenkinderen uit de generatie van hun ouders mochten dan hun favoriete middel hebben gehad, dit was het hunne.

"Is het niet ironisch," dacht één van de 5.000 of zo verzamelde jongeren op de Common, iets meer dan vijftien kilometer buiten Oxford, in zijn veranderde staat van bewustzijn. Alles wat hij ervoer tijdens die magische nacht was door het controlesysteem van het Establishment tot "illegaal" verklaard, terwijl het politieke regime van Thatcher juist ondernemerschap en kleine bedrijven voor zei te staan.

En was dat nou niet precies wat de organisatoren, de DJ's, de handelaren in E, de licht en geluidstechnici en de ontwerpers van de omlijsting hier deden? Velen van hen trokken een paar maanden eerder nog een uitkering, nu verdienden ze meer dan hun ouders. Maar helaas hadden de jongeren uit betrouwbare bron vernomen dat er wetgeving aan zat te komen, de wetgeving Verhoogde Boetes, waardoor een veroordeling wegens het illegaal organiseren van een feest een boete op zou gaan leveren van 20.000 pond, naast 6 maanden gevangenisstraf. "Maar alleen als die klootzakken je pakken," dacht hij bij zichzelf.

De mijmeringen van de 19-jarige werden een halt toegeroepen door een aanslag op zijn bewustzijnsstaat in de vorm van een ferme schouderklap. "Ted, hoe is ie, makker? Te gekke rave, niet dan? Voel je het?" Twee jonge mannen en twee jonge vrouwen van zijn leeftijd, van wie hij uren eerder gescheiden raakte, hadden hem opnieuw gevonden.

"Misschien wel de beste tot nu toe, gozer," antwoordde de jongere die van zijn vrienden de bijnaam Ted had gekregen, het jaar daarvoor. In eerste instantie voelde hij zich niet erg geveild dat de inspiratie ervoor lag in de term "Acid Ted," om een fan van de scene te beschrijven die was verworpen tot een stripfiguur, zich nostalgisch vastklampend aan de modegrillen uit vroeger tijden. Om eerlijk te zijn, hij droeg inderdaad zijn bandana met rode stippen, een tuinbroek van spijkerstof over het verplichte smiley T-shirt, en een fopspeen om zijn nek, klaar om op te kauwen als zijn kaken begonnen te klapperen wanneer de neveneffecten van de nieuwe pil die hij had genomen hun intrede deden. Misschien hadden ze een punt.

"Kan niet beter zijn dan vorig jaar," daagde zijn maat uit. "Carl Cox met drie draaitafels terwijl de zon opkomt?"

"Ja, jij niet," ketste Ted terug.

“Ja, het zal wel!” Hij liet het belang ervan even inzinken.

“Kom op, man. Dat was toch bijzonder? Hoewel, deze is ook goed. Wie draait er nu?”

“Jumping Jack Frost, volgens mij.” Ted kneep zijn ogen tot spleetjes in een poging door de duisternis het podium te zien vanaf zijn gezichtspunt op de heuvel.

“Waar is de volgende?”

“We gaan naar Barking voor de volgende *Raindance*, als je mee wil. Volgende maand is er die *Beetle Bash* op de racebaan van Santa Pod. En we gaan ook naar Brighton om Coxy te zien tijdens *Storm* over een paar weekenden.”

“Boek mij maar voor alle drie, broeder,” zei Ted.

“Lekker, man.” Zijn vriend omhelsde hem als ware hij een lang verloren familielid. De anderen volgden. Toen ze los werd gelaten vroeg het kleine meisje met het rode haar “ben je voorzien?”

“Heb je wat?” vroeg Ted.

Het meisje stopte een klein plastic zakje met drie rode pillen discreet in de zak van zijn tuinbroek. 45 pond, berekende Ted.

“Betaal me later maar,” zei ze en kuste hem vol op de lippen.

“Komt goed,” riep Ted haar achterna terwijl de groep zich begaf op welk avontuur ook in het verschiet lag in de paar uur die voor hen lagen tot de zon opkwam.

Alleen – voor zover je in een massa van duizenden van alleen kunt spreken – inspecteerde hij de nieuwe inhoud van zijn broekzak. Drie duifjes. Dat zouden beesten moeten zijn. Hij pakte een halfvol flesje Lucozade dat iemand had achtergelaten, gooide twee van de pillen naar binnen en spoelde ze weg met een slok. Na een minuut hees hij zichzelf omhoog en liep de heuvel af richting de plek waar het bombardement op zijn zintuigen vandaan kwam. Tussen de snel flikkerende stroboscopen zwaaiden wild wuivende armen in silhouet als een tsunami.

De 19-jarige wrong zich tussen de zwetende, heupwiegende lichamen naar de voorkant van het podium. Hij gluurde naar de figuur achter de draaitafels die heerste over de massa met elke draai aan een knop, met elke klap van zijn handen. Nog meer ironie flitste door Teds hoofd; over een paar uur kwamen de ouders van veel van de jongeren hier samen in een heel ander soort bijeenkomst, met een heel andere boodschap, verkondigd vanaf een preekstoel in plaats van een DJ-booth, en door een ander soort evangelist. “Dat was hun wereld,” dacht hij. “*Deze* is van ons.”

Toen de chemische aanval op zijn geest begon sloot Ted zijn ogen om zich dieper onder te dompelen in de roes. Maar dat had hij nog niet gedaan of de hele extatische ervaring kwam tot een abrupt einde. De pulserende ritmen stopten plotseling.

Toen hij zijn ogen open deed en naar het podium van de DJ keek drong de vreselijke waarheid tot hem door. Waar een auditieve magiër had moeten staan, op en neer springend en wuivend met zijn armen in de lucht, stond nu een bende wouten. Twee waren betrokken in een handgemeen met de DJ en de organisator van het gebeuren.

“Shit! Het is een inval!” schreeuwde iemand naast hem, terwijl het collectieve bewustzijn omsloeg in één van paniek.

En de agenten op het podium waren echt niet de enigen.

Waar hij maar keek zag Ted hordes politiemensen in uniform, velen voorzien van honden, en velen betrokken bij duw en trekwerk. Jongeren ontdeden zich van hun voorraad pillen zo snel ze het zakje uit hun broekzakken konden opdissen. Het feest was afgelopen, en velen zouden een hoge prijs betalen voor hun aanwezigheid.

Maar Ted zou niet één van hen zijn.

Hoofdstuk 18

Maandag 18 juni 1990

En dan nu op Lux Gold, hou je vast voor nummers van nationale helden. We hebben Let It All Hang Out van Jonathan King en I'm the Leader of the Gang (I Am) van Gary Glitter. Maar eerst is hier Rolf Harris met Two Little Boys. Mijn hemel. Nor 'arf!

Dean Daniels voor Lux Gold, 4:15am

Neil Lowe gooide zijn exemplaar van *The Independent on Sunday* van de dag ervoor op de houten tafel waar hij zat in de White Horse Pub in Headington. De chocoladeletters van de kop lezen:

*Sta op, Sir Jimmy: Ridderschap voor nationale held Savile,
een artikel door Lynne Barber*

Lowe zag dat May Pearce haar oog op de pagina liet vallen. “Wat dachie daarvan?” zei hij op kruiperige toon in een beschamende poging tot een West Yorkshire accent. “Hij heeft het ook echt verdiend. De tweede koninklijke onderscheiding, ook nog. In 1972 kreeg hij al een lintje van de koningin.”

May dwaalde over de eerste alinea's.

“Wil je het spul zien?” vraagt hij ... In de map zit de brief van de minister president die hem een ridderschap aanbiedt, de envelop waarin de brief kwam, papierwerk over geheimhouding tot de gewenste datum en dan – hier is hij het meest trots op – telegrammen van Charles en Diana, van prins Philip, een handgeschreven brief van Angus Ogilvy, en een hele lieve, handgemaakte kaart met daarop geplakt een foto van prinses Bea, van de hertogin van York. Hij barst bijna van trots als hij deze laat zien.”

“Ik vond hem altijd al een griezel,” zei May met een lichte huivering. Herinneringen uit haar vroege jeugd aan zaterdagavonden, kijkend naar *Jim'll Fix It* met boterhammen en koekjes op schoot kwamen bovendrijven. “Iets aan hem klopt er niet.”

“Onzin!” kwam Lowe terug. “Deze man is een nationale held. Al dat werk dat hij heeft gedaan voor goede doelen. Waarom denk je dat hij al die ziekenhuizen helpt?”

“Maar er gaan altijd al geruchten dat hij fout is.” May moest nerveus terugdenken aan haar ongemakkelijke opmerking over Jack the Ripper in het Randolph. Ze herschikte zich in haar stoel en kruiste haar benen naar de andere kant.

“Ja, dat is precies wat het zijn – roddels. Het is maar goed dat mensen geen aandacht hebben geschonken aan wat er allemaal over mij wel niet is gezegd, anders was ik geen verdomde inspecteur geworden, dat kan ik je wel vertellen. Ik durf zelfs te wedden dat er over jou ook nog wel wat op te dissen valt, als we ons best doen.”

Terwijl Lowe sprak dwaalden Mays ogen verder over de pagina. Ze vond het stuk waar ze naar zocht.

Er gaat al jarenlang een hardnekkig gerucht over hem rond, en journalisten hebben me al vaker verteld, als feit: “Jimmy Savile? Tuurlijk. Je weet toch dat die van kleine meisjes houdt?” Maar als ze dat wisten, waarom schreven ze er dan niet over? Weinig kans dat The Sun of News of the World een sappig seksschandaal rond Jimmy Savile zouden weigeren. Het is heel, heel moeilijk om een negatief te bewijzen, maar het feit dat de roddelbladen nooit zijn gekomen met ook maar een greintje aan bewijs tegen Jimmy Savile is zo dicht als je kunt komen in de buurt van bewijs.

Maar toch was ik zenuwachtig toen ik tegen hem zei: “Wat er gezegd wordt is dat je van kleine meisjes houdt.” Hij reageerde met een stortvloed van geklets in een gek stemmetje, iets wat hij doet om tijd te winnen om zijn evenwicht te hervinden: “Ja, welnu. Tuurlijk. Nu dan, nu dan. Ten eerste, ik zit toevallig in de popbusiness, dat betekent tieners – da's 1. Dus waar ik ook ben, ik wordt altijd door jongeren omringd.”

“Denk je nou echt dat, als er ook maar iets bij hem scheef zat, de koningin, en Charles, en mevrouw Thatcher ook maar iets met hem te maken zouden hebben?” ging Lowe verder. “Nee, die gast zal worden herinnerd als een held. Geloof me maar.”

De poten van Lowe's stoel schraapten over de houten vloer terwijl hij zich verhief, en hij schoof het restant van zijn hamburgerlunch naar de andere kant van de tafel. Met aandacht vouwde hij zijn kopie van *The Independent* op en nam het onder de arm.

May zag hem de omschakeling maken van informeel naar professioneel, iets waartoe hij neigde als hij het gevoel kreeg tegengesproken te worden, of bevraagd.

“En daarom ben ik inspecteur en jij hoofdagent. Juist. Aan het werk maar weer. Wat heb je?” Lowe moest moeite doen om de gedachten aan Mays ondergoed te verdrijven met het oog op zijn laatste opmerking.

“Ik moet onderzoek doen naar die verdwenen boeken in de bibliotheek van Oxford. Ik zal er maar eens naartoe gaan.”

*

Terwijl ze de onopvallende, ongemarkeerde politieauto, een zwarte Austin Metro, manoeuvreerde over Oxford Street deinsde ze instinctmatig terug bij het zien van een horde vrouwen, helemaal gekleed in roze T-shirts, roze korte en trainingsbroeken en met haarbanden met stalen veertjes die op hun hoofd heen en weer dansten, gezamenlijk optrekkend, zwaaiend met vlaggen die proclameerden “Samen verslaan we kanker!” Ze werd overkomen door een diep gevoel van afkeer toen herinneringen aan haar moeder, die twintig maanden eerder was overleden aan een agressieve vorm van borstkanker na verschillende behandelingen met chemo en radiobestraling, onvermijdelijk bij haar terugkwamen. “May Mourning,” mompelde ze in zichzelf in een morbide woordspeling.

Even resonant waren de gedachten aan wat haar broer Will, kapot door het verlies, haar had verteld te hebben ontdekt uit zijn eigen vasthoudend onderzoek. Ze herinnerde zich zijn precieze woorden; “Kanker is een industrie die jaarlijks miljarden oplevert, en volledige bedrijven en carrières hangen af van een eindeloze stroom nieuwe klanten; 'Succes' wordt niet bepaald aan de hand van hoeveel mensen worden gered, maar aan de hand van hoeveel meer mensen ze dit jaar hebben behandeld dan het jaar ervoor; Het laatste wat deze industrie wil is om een geneesmiddel tegen kanker te vinden, maar wel moet voor hun voortbestaan de mythe in stand worden gehouden dat dit op een dag gevonden zal worden, wat tevens dient om het publiek op te zadelen met een schuldgevoel zodat ze maar blijven geven. Het verzekert voortdurende winst.”

“Natuurlijke remedies tegen kanker hebben altijd bestaan, en de farmaceutische kartels hebben dit altijd geweten, maar hebben samen gespannen om dit feit te onderdrukken.” (Zoek maar eens op *Cancer Act of 1939*, had Will eraan toegevoegd); “De farmaceutische industrie speelt onder één hoedje met artsen, vaak worden deze verleid met geld, om ervoor te zorgen dat hun eigen middelen en operatieve behandelingen eindeloos worden gepromoot als de enige opties in het geval van kanker. En natuurlijke remedies worden aan de kant geschoven als 'kwakzalverij' en 'pseudowetenschap.’”

Daarnaast herinnerde May zich Wills bewering dat Oxford's farmareus Clive Tuns had gelobbyd bij de regering voor fikse boetes en gevangenisstraffen voor elke holistisch geneespersoon die beweert alternatieve behandeling tegen kanker aan te bieden, en dat een lokale onderzoeksjournalist die op het punt stond zijn bevindingen te presenteren bij BBC Radio Oxford, kwam dat even mooi uit, was overleden bij een auto-ongeluk op de A420, toen de remmen van zijn auto niet bleken te werken.

Ze voelde zich misselijk worden bij deze gedachten die ze gewoonlijk ver weg stopte in haar achterhoofd maar die nu haar bewuste geest overstroomden en haar lastig vielen – een verwarrende combinatie van verdriet over het verlies van haar moeder, boosheid over het idee dat de beweringen van haar broer juist waren, een verpletterende teleurstelling dat ze zelf te weinig onderzoek had gedaan omdat ze haar carrière, waar haar moeder zo trots op was geweest, niet wilde verprutsen, en ontsteltenis bij de aard van een wereld waarin dit soort onrechtvaardigheden allemaal zomaar kon plaatsvinden.

Ze probeerde de vrouwen in roze uit haar hoofd te verdrijven toen ze eenmaal verdwenen in de achteruitkijkspiegel, deed haar best de speculaties in haar geest te laten rusten en terug te keren naar haar professionele werkelijkheid. Nadat ze de auto terug had gebracht naar de garage van St. Aldates en het formulier had ingevuld, ging ze te voet richting Carfax Tower, stak over naar Cornmarket Street en links Frewin Court in richting Oxford Union Bibliotheek, nagefloten door een bouwvakker op een steiger.

Deze wereldberoemde debatplaats had recentelijk aangifte gedaan van diefstal van diverse oude en waardevolle boeken, voornamelijk met Wicca magie, heidendom, Druïdische rituelen en andere occulte praktijken als onderwerp. May had de opdracht gekregen de zaak te onderzoeken – een welkome afwisseling van de gruwelijke aard van de moorden op Herzlos en Iblis, als ze eerlijk was.

Na het verlaten van het kantoor met eiken balken van de hoofdbibliotheecaresse, waar ze zoveel mogelijk details over de diefstallen had verzameld, begaf de agente zich richting het hoofdgedeelte van de bibliotheek. Haar reactie was één van bewondering voor de grootse ruimte, met twee verdiepingen boekenplanken, een gedecoreerd koepeldak, verfijnde muurschilderingen en ander weelderig decor, een gebruikelijke reactie voor iemand die er voor het eerst binnentreedt en

dit spektakel ervaart. Een kwartier later was ze klaar met het maken van aantekeningen en schetsen betreffende de diefstal (ze had zich verbaasd over het feit dat zelfs de politie geen foto's mocht maken in de bibliotheek). Haar geoefende ogen speurden de ruimte rond, op zoek naar kleinigheden, om te proberen uit te vogelen wat hier was gebeurd, en hoe.

Kijkend op haar horloge en de lading werk van die dag overpeinzend besloot ze om in te gaan op het aanbod van het hoofd om haar lunch te gebruiken in het café restaurant voor leden van de Union, voordat ze terugging naar St. Aldates. Ze overzag de zaal, half gevuld met studenten en leraren, en overwoog een plek om te gaan zitten en het menu door te nemen.

Haar blik landde in de linkerhoek van het restaurant waar ze iets bekends zag. Drie figuren zaten aan een ronde tafel – twee mannen en een vrouw. De mannen zaten met hun rug naar haar toe, maar het gezicht van de vrouw met springerig haar kon ze wel zien. Het was de vrouw die haar een aantal weken eerder was opgevallen tijdens het liefdadigheidsbal in het Randolph. Ook al waren de gezichten van de mannen aan haar blik onttrokken, ze had voldoende ervaring met hoofdinspecteur C C Nomas om de logge gestalte en het kalende hoofd van achter te herkennen. De pluimen grijze sigarenrook vormden de bevestiging voor haar observatie.

Mays eerste instinct was om zich aan de groep voor te gaan stellen. Maar er klopte echter iets niet aan de manier waarop het gezelschap zich gedroeg. Er hing een aura van een schuldige partij, met iets te verbergen, duidelijk genoodzaakt tot een gesprek, maar heimelijk. Ze hoefde maar even na te denken over de mogelijke gevolgen, maar bedacht dat haar dagen als agent überhaupt al waren geteld – ofwel door eigen toedoen, ofwel door dat van anderen – dus nam ze een potentieel onethisch besluit. Ze zou proberen het gesprek af te luisteren door plaats te nemen aan het tafeltje aan de andere kant van een heuphoge barrière met daarop een bloembak. Nomas was de enige van de drie die haar zou kunnen herkennen, en die keek de andere kant op.

Een paar seconden later had ze zich omzichtig neergezet aan het tafeltje, blijkbaar zonder de aandacht te trekken. Ze plaatste haar stoel zo dicht mogelijk bij de afscheiding en, met een menu op haar schoot, spande ze zich in om zoveel mogelijk van het gesprek mee te krijgen.

De vrouw sprak luider dan de mannen, maar zei weinig. Van de twee andere stemmen kon ze het meeste opmaken uit de bassige tonen van Nomas. De woorden van de andere man gingen grotendeels verloren in het omgevingsgeluid. Maar ze hoorde echter genoeg om de identiteit van de man te kunnen bepalen. Dit was duidelijk Solomon Schwartz, directeur van Clive Tuns, juist het bedrijf dat, als haar broer het bij het rechte eind had, de leverancier was geweest van de medicijnen en bestraling die hadden geholpen bij het bespoedigen van de dood van haar moeder. Een deel van de woede keerde terug.

De vrouw met het piekhaar sprak weer. “Ik zal niet toestaan dat één ongeleid projectiel ongewilde aandacht richt op een groep die zich al meer dan vierhonderd jaar verborgen heeft weten te houden voor het publiek. Onzichtbaar te zijn voor buitenstaanders is al die tijd onze kracht geweest, en zo zal het blijven. Er staat te veel op het spel als dat soort onderzoek onze kant op komt.”

“Geen problemen met de media?” May kon voor het eerst de woorden van Schwartz verstaan.

“Iedereen is aan boord. Hoewel, ik hoor van Jess dat ze een te nieuwsgierige verslaggeefster heeft die we in de gaten moeten houden.”

“En ik weet dat we van de dienders van Oxford niets te vrezen hebben, toch?”

Nu sprak Nomas.

“Daarover geen zorgen. Ik heb er de juiste man op gezet, als je begrijpt wat ik bedoel.”

Nomas leunde nu nog meer naar zijn gespreksgenoten toe.

“Ik heb ook een redelijk idee wie onze afvallige zou kunnen zijn.”

De vrouw leek even na te denken over die opmerking en zei: “Niet hier.”

Er verscheen een kelner bij Mays tafel om haar bestelling op te nemen. Ze vroeg hem haar nog even de tijd te geven. De vrouw sprak weer.

“*Per furtim prosperabitur.*”

Hoofdstuk 19

Donderdag 21 juni 1990

Dean Daniels: "En de wereldtournee van Paul McCartney gaat zaterdag verder met drie concerten in het VK. En ik moet zeggen, ik kijk er naar uit hem te zien tijdens het eerste concert in de SECC Arena in Glasgow."

Beller: "Nou, dat gaat niet gebeuren."

Dean Daniels: "Tuurlijk wel, ik heb kaartjes."

Beller: "Wat ik bedoel te zeggen is dat het niet Paul McCartney is die je daar gaat zien, Dean, want de echte Paul McCartney is in de jaren zestig al vervangen."

Dean Daniels: "Krijgen we dat weer! Ik had kunnen weten dat dit weer zou gebeuren! Luister, dat verhaal hoor ik al 21 jaar. De kans dat ze erin slagen om iemand te vinden die precies lijkt op en doet als de originele Paul McCartney en er mee weg kunnen komen voor de neus van het publiek is net zo groot als ... als ...laat ik zeggen ..."

(Hij gluuert hier even op zijn afspeellijst om er willekeurig wat namen uit te plukken.)

Dean: "... net zo groot als de kans dat binnen een jaar tijd David Bowie, Prince en George Michael zullen overlijden!"

Dean Daniels' inbelmoment bij Lux FM

De woorden van Drew bleven maar rondtollen in Verity's hoofd. "Je naam en geboortedatum zijn geen toeval. En de dag dat je zult sterven is al geschreven." Afgezien van de wrange lol die haar te binnen schoot van Keith, met de opmerking dat hij was "geVerifieerd" de eerste keer dat ze intiem met hem was, bleef die gedachte maar hangen, merkte ze – wat nou als hij gelijk heeft, welke andere dingen in haar leven waren dan ook voorbestemd door een hogere macht?

Hoeveel van haar toekomst was al geschreven, en hoeveel ervan werd bepaald door haar eigen keuzen uit vrije wil? Werkte het voor iedereen zo? Hij daar, dacht ze, toen ze een glimp opving van de jonge techneut die bezig was met het overzetten van audio van band naar cassette in de productieruimte. Wat zou hij over dertig jaar met zijn leven doen?

De stilte van haar mijmeringen werd doorbroken door het geluid van Colin Cole die naast haar op zijn typemachine begon te rammen, en met een schok was ze terug in de werkelijkheid van haar omgeving. Alles op de redactie was normaal – hoewel benauwder en vochtiger dan gebruikelijk door de afwezigheid van airconditioning – afgezien van het lege bureau waar haar vriendin Amy Noble pleegde te zitten.

Op de televisie met een flinke laag stof bovenop die op de rode archiefkast van Mateo stond waren in stilte de hoofdpunten van het nieuws op BBC 2's Teletext te zien. Jess trok een vel papier uit de IRN printer en plaatste het voor Tom Atton op zijn bureau, bij de andere, vers getypte scripts van lokale nieuwsberichten voor het *Lux Report* van die avond. Atton las even over de koppen:

Enorme aardbeving doodt een geschatte 50.000 mensen in de regio Manjil-Rudbar in het noorden van Iran.

Neerschieten New Yorkse man Larry Parham lijkt vierde moordpoging Zodiac-moordenaar.

Parlementen van Oost en West Duitsland erkennen Oder-Neissegrens tussen Duitsland en Polen.

Gewelddadig treffen tussen politie en hippies tijdens bijeenkomst ter gelegenheid van de Zomerzonnepunt bij Stonehenge.

Parlementslid voor East Oxford Simon Opps doet voorstel gevangenisstraf voor protestanten tegen Poll Tax.

"Ongelofelijk tragisch, die aardbeving," reageerde Verity hoofdschuddend toen ze de koppen had gelezen over Attons'

schouder.

“Wat?” vroeg Atton die nu van zijn papier opkeek. “Oh, dat. Nou, dat was toch maar Iran?”

Verity moest even inhouden om zichzelf ervan te overtuigen dat die woorden werkelijk over Attons lippen waren gekomen voordat ze antwoord gaf. “Meen je dat nou? Zeg dat je me gewoon op stang wilt jagen.”

“Nee, dat probeer ik niet,” reageerde Atton, blijkbaar zonder een spoor van humor of ironie. “Dat soort shit gebeurt in die contreien regelmatig. En als ze niet omkomen bij aardbevingen dan blazen ze elkaar wel op met bommen. Er komt nooit een einde aan. Als het hier was gebeurd dan was het een ander geval. Daar bovenop, we hebben hier zelf al genoeg problemen.”

“Dus, omdat het Iraniërs waren, en geen Britten, dat maakt het OK? Iraniërs voelen niet dezelfde emoties als Britten? Iraniërs hebben niet net als Britten familieleden waar ze om geven?”

“Oh, je wilt de positie van liberaal met een bloedend hart innemen nu Amy er niet meer is? Daar heb ik je!”

Met de waakzaamheid van een adelaar keek Jess Hewitt op van het ingewikkelde klusje om het lint van haar typemachine te vervangen, en verwachtte een nieuw conflict. Colin Cole, gezeten naast Atton en tegenover Verity, verwachtte dat ook en deed zijn eigen poging om het lont eruit te halen.

“In dit soort zaken moeten we onze passies achterwege laten,” zei hij. “Wij zijn als de politie die op iemands deur moet kloppen om te zeggen dat hun dochter vermoord is gevonden. Onze taak is om verslag te doen van wat er gebeurt. We kunnen niet emotioneel betrokken raken, en we kunnen er zeker niets aan veranderen.”

“Waarom ben je dan journalist geworden, Colin?” vroeg Verity, dankbaar voor zijn interventie in de wetenschap dat haar discussie met Atton dezelfde kant op zou zijn gegaan als die met Amy eerder.

“Om verslagen vast te leggen. Om te documenteren wat er plaatsvindt in de wereld, maar zeker niet om erbij betrokken te raken.”

“En jij, Tom?”

“Voor het prestige,” zei Atton zonder behoefte er over na te denken. “Dit is een respectabel beroep, zeker als je het niveau kunt bereiken van een Trevor McDonald of een Reggie Bosnaquet. Bovendien kun je er ook nog stapels geld mee verdienen. Na de Uni waren mijn keuzes de banksector, recht of media. Mijn ouders zouden met alles tevreden zijn geweest, maar de eerste twee zouden me kapot verveeld hebben.”

Atton ging zachter praten en boog zich dicht naar Cole, terwijl hij richting het bureau van Jess gluurde. “Als ik me gedeisd hou en een hoop *Lux Reports* doe dan zit ik tegen '92 misschien wel bij BBC2.”

De hoogmoed van haar collega maakte Verity misselijk toen ze dit hoorde. Cole bood nog een welkome afleiding.

“En hoe zit het met jou, Verity, waarom doe jij dit?”

“Geloof het of niet, Colin, maar ik heb altijd al waarheden bloot willen leggen. Maakt niet uit hoe verontrustend of ongemakkelijk, ik wil altijd de waarheid van een situatie weten. Ik kan eigenlijk niet begrijpen dat dit niet voor iedereen zo werkt. Toen ik van school af kwam en ging solliciteren naar een positie als verslaggever was dat wat ik me daarbij voorstelde – verhalen uitspitten, de vragen stellen die gesteld moesten worden, en de mensen van de waarheid op de hoogte stellen.”

“Hoe naïef was je toen?” droeg Atton zonder opkijken bij.

“Je hebt helemaal gelijk. Ik realiseerde me niet dat dit werk bestond uit het voorlezen van voorgekauwde perspublicaties en PR-verklaringen, en het napraten van berichten van Ceefax of Radio Oxford.”

“Schatje, het gaat in dit werk om het in stand houden van de status quo binnen een georganiseerde maatschappij. Wij presenteren de versie van gebeurtenissen zoals die het Establishment het beste uitkomt voor het volk om te geloven, en we helpen bij het cultiveren van het soort houding in de geest van het volk die de Gevestigde Orde het meest schikt.”

“Vanwege die publieke perceptie worden we vertrouwd, want we zijn een 'respectabele' nieuwsbron. We opereren binnen gegeven parameters. We kunnen zo ver gaan met een verhaal, maar er is een lijn in het zand die niet overgestoken mag worden. Doe je dat wel dan kom je er snel genoeg achter. Als je je dit alles niet vooraf hebt

gerealiseerd dan ben je flink tekort gedaan.”

“En jij hebt geen last van dat alles?”

“Waarom zou ik daar last van hebben? Het was of dit, of advocaat.” Atton stond op van zijn stoel en kondigde zijn behoefte aan koffie aan terwijl hij naar de keuken liep. Met ook Jess tijdelijk afwezig liep Verity om het bureau en ging naast Cole op de plek van Atton zitten.

“Triest genoeg heeft hij gelijk,” zei Cole met een uitdrukking van medeleven.

“Ik weet het, Colin. Dat wordt me duidelijk door deze moordzaken.”

“Hoe bedoel je?”

“Ik heb zo het gevoel dat er dingen onder het tapijt worden geveegd, en dat wij daar deel van uit maken zonder zelf goed te weten waar we mee bezig zijn.” Ze pauzeerde even voordat ze verder ging, maar realiseerde dat ze bij de nieuwsredactie nog maar weinig bondgenoten had die te vertrouwen waren.

“Volgens mij heeft Jess instructies van hogerop gekregen om ervoor te zorgen dat er niet diep gegraven wordt.”

“Maar zo werken we hier niet.”

“Dat weet ik, en het heeft te maken met wat ik eerder zei over waarom ik dit werk doe. Ik stelde me bij situaties als deze voor dat we het veld in zouden gaan, overal rondsnuffelen, zoeken naar bewijs, naar getuigen, allerlei vragen stellen en zien waar het toe leidt.”

“Dat is *Sherlock Holmes* en *Miss Marple*. Zoiets gebeurt niet in de echte wereld.”

“Maar, afgezien van de lovende woorden van Iiblis' imam, hebben we in beide zaken geen enkel interview gedaan, en er is geen vervolg gekomen na de eerste berichtgeving. Het enige dat we hebben gedaan is het napraten van verklaringen van de Thames Valley politie. Wat als er meer te weten valt, en dat ze ervoor kiezen ons niks te vertellen. Waarom die spoorslagse aanname dat je hen altijd kunt vertrouwen?”

Een nieuwe afleiding arriveerde, als geroepen door de Schepping, om de situatie te verlichten.

“Hey meissie, tis je verjaardag!” riepen Dave Vickers en Pete Hollis, die zich naar de presenteerdesk haastten. Hollis had een zilverkleurig heliumballon bij met daarop “Alweer 21” erop gedrukt.

“Jess!” riep Hollis in de richting van de inmiddels teruggekeerde nieuwsredacteur, “laat deze jongedame gaan zodat ze met ons mee kan voor een paar verjaardagsdrankjes!”

Jess keek op haar horloge. Atton was weer terug achter zijn typemachine. Ze zag dat het 17:20 was, en met de voorbereiding van het *Lux Report* zo goed als klaar wist ze een halve glimlach te fingeren en zei, “nou, maak dat je wegkomt, dan.”

“Maar niet naar die vermaledijde Chequers. Laten we wat drank kopen bij de supermarkt en in het park gaan zitten. Het is veel te warm om binnen te zitten. Mateo, ga je mee?”

“Kan niet,” zei de sportredacteur in de hoek van de ruimte, terwijl hij zijn 37ste Benson and Hedges van die dag aanstak. “Vanavond is Engeland tegen Egypte.”

“Zo te zien zijn wij de enige drie hier die geen reet geven om voetbal, V,” zei Vickers. “Jammer voor jullie twee ouwe zakken dat jullie met dat *Lux Report* zitten,” voegde hij er nog aan toe richting Cole en Atton.

“Ik denk dat ik het wel overleef,” snoof Atton cynisch.

Door de speaker in de nieuwskamer klonk zacht New Orders *World In Motion* dat het punt had bereikt van de rap van voetballer voor Engeland John Barnes.

“Pure skills,” merkte Hollis op en nam een overdreven hip-hoppose aan.

KRS One en Rakim zullen zich onderschijten,” grapte Vickers. Ze pakte het toestel met extensie 216 om Keith te bellen en te vragen haar in het park te ontmoeten, en vertrok toen met haar vrienden. Het drama en de ernst waren er morgen

ook nog, redeneerde ze.

Als een meid niet even haar verantwoordelijkheden kon afschuiven op haar 24ste verjaardag, wanneer dan wel?

Hoofdstuk 20

Dinsdag 26 juni 1990

*L en een S en een D,
Komt binnen als liefde, seks en dreiging.
Drop een tablet E,
Dan wil je schuren met een vreemdeling.*

E-Zee Posse: Everything Starts With An E

In de hoek van de benedenbar van de Port Mahon Pub, zenuwachtig in zijn stoel schuivend, zat de jongere die bij zijn vrienden bekend stond als Acid Ted, en bij zijn familie als Charlie. Gisteren was hij de hele dag bezig geweest met het verdragen van de kater die het gevolg was van een weekend chemisch ondersteund hedonisme. Een verpletterend gevoel van anticlimax en vernietigende teleurstelling hadden zich gemengd met de pijn van spijt, schuldgevoel en zelftwijfel.

Diep van binnen erkende Charlie dat het enige dat hem nog voorzag van een glimpje hoop de gedachte was dat hij over een paar dagen de hele ervaring opnieuw zou gaan beleven. Op de agenda stond een sessie bij *Storm* op de Hastings Pier. Er was een konvooi vanuit Oxford van zeker vier of vijf auto's gepland. Fabio en Grooverider, Jumping Jack Frost, Carl Cox en The Reggae Twins in PA. Lekker! Ook ging er het gerucht van een nachtfeest in een boerenveld ergens ten zuiden van de M25, waar de onverzadigbare feestgangers door konden halen op de terugweg.

Charlie drukte op een knopje van de lompe, zwarte mobiele telefoon met de afmetingen van een strijkijzer voor hem op tafel om het scherm te activeren en maakte een mentale notitie hem deze keer niet te vergeten, en om hem bij thuiskomst meteen in het laderdock te zetten. Hij graaide in zijn zak naar een verfrommelde flyer waarop de openluchtrave werd aangekondigd en waar het 06-nummer opstond dat hij op de avond zelf moest bellen voor informatie over de precieze locatie.

De plaatselijke lieden die aan de bar waren neergestreken draaiden instinctief om toen de deur van de pub open zwaaide, klaar om de nieuw aangekomene te onderzoeken. Vanaf de plek waar hij zat deed Charlie hetzelfde, en meteen verdween de spanning bij het zien van het tienermeisje met het pluizige haar.

“Moll!” riep hij haar toe.

Het meisje haastte zich naar zijn tafel, gooide haar rugzak neer en liet zich weinig elegant neerploffen op de houten stoel tegenover hem. Ze bevonden zich slechts een drie minuten lopen van de plaats waar zich de capriolen van het Meifeest hadden afgespeeld, en het was de eerste keer sindsdien dat ze terug was in dit deel van de stad.

“Jij ziet er lekker paranoia uit,” zei ze met een veelbetekenende glimlach.

“Ik moet nog spul kopen voor komend weekend. Wordt een knaller.”

“Ik heb zoiets gehoord, ja. Zo te horen ga ik daar lekker binnenlopen, maat!” Ze lachte dreigend terwijl ze haar vuist uitstak om die van Charlie aan te raken.

“Laten we hopen dat het niet hetzelfde afloopt zoals bij Milton Common. En de laatste Eynsham Barn.”

“Mag je hopen, ja.”

“Maar uh, ... wat heb je?”

“Wat je maar wil. Maar niet hier.”

“Pap aan het werken?”

“Ja, mam is er ook niet.”

“OK, kom. We gaan een Mickey D halen, doen we het daar wel.”

Hoofdstuk 21

Vrijdag 29 juni 1990

*De sterren, voor altijd onveranderlijk,
Ze leiden ons langs ongeziene paden.
En jij werd in mijn verhaal geschreven
Om onvermijdelijk met me in botsing te komen.*

Karliene: Destined

Door de grijze mist die laag in de lucht van de nieuwsredactie hing – voornamelijk afkomstig uit de richting van de sportredacteur – werd een wuivend pad getrokken toen Jess Hewitt snel van haar bureau naar dat van Verity liep en een getypt velletje A4 op het toetsenbord van haar schrijfmachine legde.

“Je moet straks een interview voor me doen. Hoofdagente May Pearce van Thames Valley komt om twee uur om te praten over het laatste in de zaken Herzlos en Iiblis. Het wordt vanavond in het *Lux Report* uitgezonden.”

“Is er laatste nieuws?” vroeg Verity, het risico lopend Jess' humeur te agiteren, maar niet in staat haar cynisme te onderdrukken.

Jess was duidelijk niet in de stemming voor een conflict. “Grotendeels een formaliteit. De familie van Herzlos zet de politie flink onder druk, waarom er nog steeds geen arrestaties zijn verricht. Ik denk dat dit is om hen te sussen. Het zal een standaard verklaring zijn. 'We onderzoeken alle mogelijkheden.' Het gebruikelijke gebral.”

Om vijf voor twee rinkelde toestel 216 op de nieuwsredactie. Geraldine, de receptioniste, liet Verity weten dat haar gast er was. Een welkome ontsnapping aan de beklemmende, rokerige hitte, klaterende typemachines en het gebruikelijke geroezemoes van een werkplek, en met een verse Zonal band en een blauwe cassette van een minuut onder de arm rende ze de trap af. Ze liep voorbij het studiodeelte waar Dave Vickers twee gasten, die Adamski en Seal leken te zijn, meenam naar Studio A voor een interview. Ze liep door naar de receptie.

“Hoofdagente Pearce. Hallo, ik ben Verity Hunter. Kom verder.”

Verity leidde de gast door de zware dubbele deuren van Studio B, de stille ruimte in die was voorzien van airconditioning. In haar hoofd zocht ze koortsachtig naar waar ze de politievrouw eerder had gezien. Verity was het tegenovergestelde van Keith, die nooit een naam vergat maar slecht was met gezichten. Verity daarentegen wist altijd of ze iemand al ergens eerder had gezien, al was het maar vanaf een afstand.

“Als je daar aan de andere kant van het bureau zou willen gaan zitten. Hebben we elkaar trouwens al eens eerder ontmoet?”

De scherpte van Verity's jonge geest werd overtroffen door die van May.

“We hebben elkaar nooit ontmoet, maar ik zag je bij het liefdadigheidsbal in het Randolph in mei. Je was daar volgens mij met Richard Owen.”

“O ja. Dat heb je goed onthouden!” Nu herinnerde ook Verity zich dat ze May had gezien in het gezelschap van Lowe

en Nomas tijdens het bal, en dat ze vooral onder de indruk was dat zij een vrijetijdjurk had gedragen, eentje die ze zelf zou kopen, bij een formele aangelegenheid.

“Ik hoor je vaak op het nieuws,” ging May verder. “Fijn nu ook een gezicht bij die stem te hebben.”

Verity nam haar een kort, volgens het boekje interview af, waar May een van tevoren ingestudeerde routine reciteerde over dat de politie alle mogelijke aanwijzingen naging, inspecteurs die de klok rond in de weer waren, en verder zo'n beetje alles wat Jess had voorspeld. Ze had de band een paar keer opnieuw gestart op momenten dat Mays stem brak en haperde.

“Sorry voor de zenuwen,” verontschuldigde May zich na het interview. “Voor mij is het de eerste keer dat ik zoiets doe.”

“Ach, maak je niet druk. Het is klaar. De meeste gasten zijn in het begin gespannen.”

“Je hebt een mooie stem voor radio. Een natuurtalent.”

“Nou, dank je wel. Zo zijn we allemaal wel ergens goed in, toch?”

Hoofdstuk 22

Dinsdag 3 juli 1990

3:03 's nachts

Dean Daniels: “Zo meteen bij Lux Gold de vrijgeestige geluiden van Buffalo Springfield, The Mamas and the Papas en The Byrds, en een klassieker om eer te betonen aan Brian Jones van de Rolling Stones, die vandaag 21 jaar geleden overleed. Maar nu eerst deze evergreen van The Doors op de 19de verjaardag van het vertrek van Jim Morrison uit deze wereld.”

(In plaats daarvan beginnen de eerste tonen van We Won't Get Fooled Again van The Who te klinken.)

Dean Daniels kijkt verbaasd: “... Toch?”

“Alsjeblieft,” zei Keith terwijl hij een nogal fantasieloos bord met sla, tomaat, komkommer en nog andere garnituur voor Verity op tafel zette. Volgens mij is het concept van vegetarisme hier nog niet echt doorgedrongen.”

“Ik ben het gewend,” zei Verity, en veegde haar vork en mes af aan het servet. Keith duwde een flesje ice tea haar kant op en hield de ginger ale voor zichzelf.

Ze bevonden zich in de Old School Pub, helemaal aan het einde van het Gloucester Green busstation, in het gebouw waar vroeger de kaartjes werden verkocht voor de recente golf van verbeteringen was begonnen. Keith herinnerde zich de verhalen uit zijn lagere schooltijd waarin werd beweerd dat het oude busstation zelf was gebouwd op een oude pestkuil uit de middeleeuwen. Hij had een zeldzaam voorstel gedaan om samen te lunchen voor de middagdienst van Verity. Hij had echter een achterliggend motief.

“Dus,” begon hij, de woorden onderbrekend met slokken ginger ale om het niet geoefend over te laten komen. “Hoe staat het met die moordzaken?”

“Dat moet je mij niet vragen. Ik werk alleen maar op een 'nieuws'redactie,” zei Verity speels.

“De afgelopen dagen bestonden de belangrijkste berichten uit bezuinigingen door de gemeenteraad, de renovatie van Westgate Centre en een beurs voor zeldzame boeken bij Bardwell. Dat laat geen ruimte voor zoiets saais als twee gruwelijke moorden.”

“Precies. Nou zijn die blauwen van Thames Valley niet bepaald de Metro Politie, maar zelfs naar hun standaarden, vind je het niet een beetje verdacht dat ze geen vooruitgang lijken te boeken? Voor mij riekt het naar een doofpot.”

“Tja, het zou ook weer eens niet zo zijn.” De huid rond Verity's mond vertrok zich tot iets van een wrange glimlach, een aanblik die Keith altijd al zo aantrekkelijk vond.

“Er steekt echter meer achter dan dat. Niemand stelt ooit vragen over de occulte aspecten van dat soort zaken.”

Alsof iemand hem een teken had gegeven om op te komen bij een toneelstuk verscheen een slanke, donker bebaarde man van in de dertig in de deuropening, keek de ruimte rond en begon op Keith en Verity af te lopen.

“Hey Max!” riep Keith opgewonden uit toen hij hem zag, en stond op om hem de hand te drukken.

“Hey Keith, hoe staat het leven?” vroeg de nieuw bezoeker met een beleefde glimlach.

“Max, ik wil je voorstellen aan mijn dame, Verity. V, dit is Max Zeall. Ik heb hem gevraagd zich vanmiddag bij ons te voegen omdat ik hem aan je voor wilde stellen, en omdat ik jullie allebei wat ideeën wilde voorleggen.”

“Ik heb al veel over je gehoord,” zei Max terwijl hij voorover boog om haar wang te kussen.

“Ik nog meer over jou,” antwoordde ze hartelijk, terwijl hij tegenover hen ging zitten. Verity merkte dat haar eerste ergernis, dat Keith haar had misleid en een luistervink had uitgenodigd bij hun lunch, plaats maakte voor nieuwsgierigheid. Deze man was voor haar altijd een mysterie geweest uit de lovende bewoordingen waarmee Keith en Phil over hem hadden gesproken, dus was ze blij dat ze nu de gelegenheid had om in zijn aanwezigheid te zijn en zijn aura te ervaren.

“Wil je iets eten, Max?”

“Nee, bedankt, Keith. Ik heb thuis nog veel onderzoek om door te spitten. Ik kwam maar voor een kort bezoekje, zoals je had gevraagd.”

“Nou, ik ben dankbaar dat je de tijd vrij wilt maken. Ik was net begonnen tegen Verity te zeggen dat er meer schuil gaat achter die twee moorden dan gewoon één of andere mafkees, en dat er occulte aspecten zijn die niet worden gezien – of moedwillig worden weggedrukt – door de politie. Dat zou geen verrassing zijn, toch?”

Zeall had niet de gewoonte dat soort zaken met vreemden te bespreken, maar door de voorspraak van Phil was hij zo overtuigd geraakt van Keiths oprechte aard als hij maar kon. Keiths ophemelen van de betrouwbaarheid van zijn vriendin – ondanks haar beroep – hij moest het maar riskeren.

“En, hoe ver was je?” vroeg Zeall.

“Ik ging het net hebben over de data.”

“OK, dus ... ,” begon Zeall. “Herzlos legde het loodje op 22 maart. Net na de Lente-evening, op 3/22, zoals de Amerikanen het noteren. Die nummers hebben een verband met Skull and Bones, de geheime broederschap van Yale Universiteit. Zij staan ook bekend als Orde 322, of het Broederschap van de Dood. Het is een hoogst geheimzinnige organisatie, alleen bestemd voor speciaal geselecteerde 'elite leden.’”

“New Haven is anders aardig ver weg,” droeg Verity bij.

“Goed, maar dit is een universiteitsstad, en Oxford is het Engelse antwoord op Yale,” vulde Keith aan. “Herzlos was verbonden aan de Universiteit, toch? Wat als er hier een vergelijkbaar geheim genootschap bestaat, en dat de datum waarop hij omkwam op één of andere manier een code is als aanwijzing?”

Zeall nam het over.

“Dan hebben we die gast van Halal, die zijn strot doorgesneden krijgt op de eerste mei, het Meifeest, een datum vol occulte significantie binnen het Heidendom. Die data zijn dus niet zomaar toevallig. Ze houden verband met het occulte Seizoen van Offers zoals werd gebezigd door verschillende religieuze systemen in de Oudheid.”

“Da's een mooie synchroniciteit,” zei Keith. “Ik las dat van de week in een boek van een voormalig Satanist.”

“Tja, het is duidelijk dat je niet de hele dag bezig bent met schoonmaken,” kwam de reactie van Verity.

Zeall vervolgde. “Het Seizoen van Offers is een periode van 40 dagen die begint rond 21 maart en loopt tot en met 1 Mei. De duistere occultisten die in werkelijkheid elk aspect van de gemeenschap besturen middels hun groepen en

netwerken erkennen de zon als de bron van alle leven op aarde, en ze geloven feitelijk dat offers aan de zon een noodzakelijkheid zijn om zich te verzekeren van een voortgang van zijn leven brengende kracht.”

“Het maakt niet uit of het belachelijk of vergezocht klinkt in de oren van iemand die er voor het eerst kennis van neemt. De mening van wie dan ook doet niets af aan het feit dat dit de waarheid is. Deze rituelen worden al sinds mensenheugenis uitgevoerd, door talloze culturen over de hele wereld, en feitelijk zijn ze nooit verdwenen. Ze gingen alleen ondergronds.”

“In veel gevallen ging het bij de bloedoffers om dieren, maar mensenoffers zijn ook bekend, en verhoudingsgewijs worden er in de periode waar we het over hebben veel meer uitgevoerd. Ze worden beschreven als 'terroristische gebeurtenissen' of 'een straf van God' om hun ware aard te verhullen, maar de data waarop ze plaatsvinden zegt veel.”

“Ook houdt het verband met astro-theologie, iets waar deze groepen bij leven. Het astrologisch jaar begint dus wanneer Wissen in Ram overgaat, rond 21 maart. Vergeet al die onzin van 1 januari. Dat is bedacht door de Romeinen om mensen weg te bewegen van hun natuurlijke verbondenheid met de hemelen.”

“Dus, de Lente-evening, wat inhoudt dat dag en nacht even lang duren, vindt plaats rond 21 maart op wat wij het Noordelijk Halfrond noemen. Drie maanden later, rond 21 juni, is de Zomerzonnepunt, bekend als de langste dag van het jaar, waar de zon zijn hoogste punt bereikt en het aantal uren daglicht maximaal is. Drie maanden daarna is er weer een evening, en dan, rond 21 december, is er de Winterzonnepunt, het omgekeerde van de Zomerzonnepunt, waar de zon het laagste punt aan de hemel bereikt en het aantal uren daglicht het geringst is.”

“Deze gebeurtenis, symbolisch het sterven van de zon, en de wederopstanding drie dagen later om de 'verlossing' te brengen, is ook de basis van Kerstmis, wat niets te maken heeft met ezeltjes en koningen en kribbes. Op wat wij het Zuidelijk Halfrond noemen is alles omgedraaid.”

“Dan heb je tussen deze gebeurtenissen nog middelpunten die, allen bij elkaar, het Zonnejaar in acht tijdvakken verdelen. Die middelpunten liggen rond 1 mei, 1 augustus, 1 november en 1 februari. Dit zijn allemaal belangrijke data voor culten die de zon aanbidden, die al eeuwenlang bestaan en nog steeds bestaan binnen de netwerken van geheime genootschappen en klieken die de werkelijke machtsstructuur in deze wereld vormen.”

Terwijl Verity naar Zeall luisterde zag ze hem deze informatie presenteren in een radioprogramma of tijdens een lezing voor een groot en aandachtig publiek, overwegend dat dit alles verloren ging in een pub op een rustige dinsdagmiddag rond lunchtijd.

“Wie er ook achter de moorden zit, het vertoont duidelijk de aard van een offer voor degenen die de ogen hebben om het te zien. Helaas lijkt dat niet het geval te zijn met de goede dienders van de politie hier – hoewel je er donder op kunt zeggen dat het de lui hogerop niet ontgaan is.”

Terwijl ze zich naar Keith draaide gaf ze hem weer haar vreemde maar welbekende blik door haar wenkbrauw op te tillen.

“Het zullen allemaal Vrijmetselaars zijn, V,” zei hij alsof hij een regel uit een voordracht oefende. “Dat zal gelden voor iedereen die zich op een invloedrijke plaats binnen de Gevestigde Orde bevindt. Je bereikt dat soort posities niet zonder deel uit te maken van de Orde. En waar is Vrijmetselarij op gebaseerd? Eden van loyaliteit en het bewaren van geheimen.”

Spontaan schoot bij Verity het beeld in haar hoofd van het groepje invloedrijken in het Randolph eerder dat jaar, en de opvallende ringen die ze allemaal droegen.

“Dus,” waagde ze en keek de pub rond om zich ervan te verzekeren dat zich niemand binnen gehoorsafstand bevond terwijl haar stem een fluistertoon aannam, “als die zieke psychopaat die de moorden pleegde handelde volgens het occulte offersseizoen, dan markeerden Herzlos en Iiblis respectievelijk het begin en het einde van die periode?”

“Precies.”

“Dus kunnen we aannemen dat dat het einde is?”

“De kans is groot van niet,” bracht Zeall er tegenin. “Toen het patroon me eenmaal opviel verwachtte ik nog zo'n stunt rond de Zomerzonnepunt. Maar het feit dat dit uitbleef wil niet zeggen dat het afgelopen is.”

“Het zou kunnen dat degene die dit doet wacht tot de storm een beetje geluwd is voor hij zich opnieuw kenbaar maakt. Het kan ook zijn dat hij iets anders plant voor een datum die hij belangrijker acht. Na 1 mei zou de volgende meest

belangrijke datum Halloween zijn, als 31 oktober overgaat naar 1 november. Het zou mij niet verbazen, nu het balletje eenmaal aan het rollen is gebracht, dat er op die datum iets gaat gebeuren.”

“Ik denk dat het ook goed is om te kijken naar de aard van keuze van de slachtoffers, de ene in het geniep betrokken bij vivisectie, de ander bij rituele marteling en slacht. We kunnen niet uitsluiten dat de dader handelde vanuit persoonlijke wrok en zijn eigen vorm van rechtvaardigheid uitoefende – zoals hij het ziet. Dat zou de aard van het volgende slachtoffer kunnen bepalen, als dat er komt. Iemand die betrokken is bij wat deze persoon ziet als schadelijke of onrechtvaardige activiteiten als bron van inkomsten.”

“Nou, dan heb jij niets te vrezen,” merkte Verity boosaardig spottend op richting haar werkeloze vriend. “En ik reken erop dat hij ook niks heeft tegen journalisten!”

“Maar serieus,” voegde ze toe na een paar seconden 'bedachtzaamheid,' “het is duidelijk dat de politie deze lijn niet onderzoekt. En ook al zou het door de superieuren onder de pet worden gehouden, zoals je stelt, dan moeten we met de officieren praten die op de zaak zitten – inspecteur Lowe, dat soort lui – zodat ze in ieder geval een kans krijgen om de juiste vragen te stellen.”

“NEE!” Zeall verhief nadrukkelijk zijn stem en een stalen en vastbesloten blik verscheen in zijn ogen. “Ik zal op geen enkele manier samenwerken met immorele ordervolgers!”

De gemoedelijke energie rond de tafel was veranderd.

“Luister, ik snap je weerstand tegen autoriteitsfiguren. Keith heeft me erover verteld. Maar met wat je net hebt verteld zouden we hier op informatie kunnen zitten die kan helpen bij het identificeren van deze krankzinnige wanneer het in juiste handen komt. Twee mensen zijn vermoord, en zoals jij zegt, het zouden niet de laatsten kunnen zijn. We hebben hier een verantwoordelijkheid.”

“En elk individu heeft de verantwoordelijkheid zelf te leren over waarheid en moraliteit, eerder dan maar aan te nemen wat een ander zegt! Elke ordervolger die acties onderneemt op instructie van een ander – zonder *zelf* te oordelen of die handeling al dan niet schade toebrengt aan deze wereld en de rechten van anderen schendt – is een immoreel persoon.”

“Te beweren dat je 'gewoon doet wat je wordt gezegd' en daar dan geld voor aannemen is een uitvlucht. Het is de bewering van mensen die weggelopen van de verantwoordelijkheid hier zelf over te oordelen. Ze zijn spiritueel te onvolwassen en schuiven die verantwoordelijkheid liever op een ander af, zonder er bij stil te staan dat je die verantwoordelijkheid *niet* bij een ander kunt neerleggen! Een immorele daad uitvoeren omdat iemand anders dat zegt plaatst je spiritueel gezien in een nog lastiger parket dan degene die de opdracht gaf!”

“De politie – en ook het militaire apparaat, als het daar nou om gaat – knapt het vuile werk op voor de Satanisten en duistere occultisten die in werkelijkheid de touwtjes bij deze instellingen in handen hebben, of ze dat beseffen of niet. En geloof me, hun opperheren, hun meesters, kijken met minachting op hen neer omwille van hun gebrek aan moraliteit.”

“Wist je dat ze feitelijk naar hen verwijzen als 'honden' en 'huisdieren'? Waarom denk je dat soldaten 'hondenpenningen' dragen? Realiseer je je dat het uniform dat de politie moet dragen, met het zwart-wit geblokte motief van de Vrijmetselarij en de zevenpuntige ster precies over het chakra van het derde oog, eigenlijk de spot drijft met hun godslastering en spirituele onwetendheid?”

“Dus nee, ik wil met dat soort lui helemaal niks te maken hebben. De uitkomst ligt in handen van het lot, en het lot heeft mijn invloed niet nodig. Jullie moeten voor jezelf uitmaken hoe je hierin staat, maar zo denk ik erover, en denk maar niet dat ik snel van gedachten zal veranderen.”

Noch bij Keith, noch bij Verity kwam een zinvolle respons boven. Er viel een pijnlijke stilte over de tafel. Deze werd verbroken door Zeall.

“Luister, Keith, Verity, ik moet gaan. Ik vond het leuk met jullie te praten, moeten we binnenkort nog eens doen. Ik hoop dat wat we hebben besproken persoonlijk iets voor je zal betekenen. Het beste. Zie jullie.”

Zeall schudde hen beide de hand voordat hij met zelfverzekerde pas naar de uitgang stapte.

Keith en Verity keken elkaar een paar seconden aan om de diepgang van zijn protest te laten bezinken.

Op het moment dat Zeall naar de uitgang van de pub liep kruisten een tienermeisje met pluizig haar en een magere jongen met een honkbalpetje achterstevoren vanuit het niets zijn pad. Het meisje vloekte gesmoord en drong voor hem

door de deur. Zeall stopte even en keek, niet onder de indruk. De magere jongen liet zich een beschaamd “sorry, gozer” ontvallen toen hij haar achterna haastte.

“Moll, wacht effe,” riep hij zijn zus na. “Waarom zo'n haast?”

“Ik heb cash nodig. Ik moet nog beschuit kopen voor het weekend en ik ben blut.”

“Laat me niet lachen, je hebt afgelopen weekend een fortuin verdiend!”

“Moest nog een hoop mensen terugbetalen, of niet? Kom.”

De twee namen een bus die net de deuren wilde sluiten, op weg naar station Gloucester Green.

Aan Barns Road in Cowley deed inspecteur Lowe zich tegoed aan het onbepaalde lunchbuffet dat Olive, de uitbaatster, net op tafel had gezet. De thee met melk in zijn “Sweeney” mok stond naast het bord te stomen. De vette varkensworst gespriet op zijn vork glinsterde in het licht van de fluorescente lamp aan het plafond terwijl hij het naar zijn mond bracht.

Voor hij een hap kon nemen sloeg een hand hem hard op de rug. “Dacht al dat we je hier konden vinden, ouwe kannibaal!” zei de begeleidende stem.

“Ach, jullie twee,” zei Lowe, weinig enthousiast. Charlie/Ted en zijn zus Molly gingen op een stoel tegenover hem zitten.

“Alles goed, pap? vroeg het meisje. “Ik heb een gunst nodig.”

Hoofdstuk 23

Zondag 5 augustus 1990

*Niemand vertelde me dat er dagen zouden zijn als deze.
Inderdaad, vreemde tijd.
Inderdaad, vreemde tijd.*

John Lennon: Nobody Told Me

“En tot slot het weer. In het kielzog van vrijdag, de heetste dag van het jaar, is het vandaag zonnig met een maximum temperatuur van 32 graden.”

“Ik merk het,” mompelde Keith, zijn ogen verborgen achter zwarte zonnebrilglazen terwijl hij half naakt achterover leunde op het uitgedroogde gras.

“Lux FM, het is twee uur,” ging de stem uit de draagbare radio verder, gevolgd door een jingle voordat het eerste nummer klonk van Dean Daniels' programma op zondagmiddag – het inmiddels grijsgedraaide *Groove Is In the Heart* van Dee-Lite.

Het paar had tot nu toe een fijne dag gehad – in ieder geval zover je van fijn kon spreken met temperaturen die voor hen beiden toch iets boven comfortabel lagen.

Ze hadden een lichte lunch gebruikt in de biertuin van The Perch in Binsey, een 17de eeuwse pub met een rieten dak waarvan het paar had besloten dat het hun favoriete plek in de stad was. Ze hadden het slingerende voetpad genomen dat werd omljnd door bomen en uitkwam bij een grasveld aan de zuidelijke oever van de Thames, bekend als Port Meadow.

Na de rest van hun kostbaarheden te hebben weggeborgen in de Maestro op de parkeerplaats van The Perch had Keith zich tot zijn boxershorts uitgetkleed en was met zijn radio, twee handdoeken en hun zonnebrillen door de rivier gewaad,

waar hij de spullen op de andere oever neerlegde. Verity had zich uitgetkleed tot haar ondergoed. Ze mocht een geschokte blik ontvangen van een ouder stel dat hun hond uitliet. En één van zelfgenoegzame trots van Keith. Ze voegde zich bij hem om te zwemmen in het welkom verkoelende water.

Nu, een half uur of zo later, lagen ze op hun handdoeken in de zon te drogen, zwelgend in één van de meest ongerepte stukken oorspronkelijke natuur die er rond Oxford nog over waren gebleven. Achter hen strekte het veld zich uit zover het oog kijken kon. Een stukje verder op de oever stond een kudde bruine koeien te grazen. Een paar van hen waadde in de ondiepe rivier.

Terwijl Keith ongemakkelijk op zijn handdoek heen en weer schoof, de kracht van de zonnestralen al bijna te veel voor zijn licht getinte huid, lag Verity stil en overdacht de geschiedenis van hun locatie.

Deze plek zag er hetzelfde uit als god-weet-hoeveel duizend jaar geleden, waar alleen de elektriciteitskabels in de lucht en de vage brom van het verkeer op de A34 een hint gaven van het huidige tijdvak. Ze moest denken aan een verhaal dat ze op school had gehoord over dominee Charles Lutwidge Dodgson en een tijdgenoot die dit deel van de rivier afzakten in een roeiboot met drie jonge meisjes aan boord – Lorina, Edith en Alice Liddell.

Dodgson werd beter bekend als Lewis Carroll, en Alice was zijn muze en de inspiratie voor de *Alice In Wonderland*-verhalen, die werden uitgegeven tientallen jaren voor J R R Tolkien en C S Lewis de verdere reputatie van Oxford zouden vestigen voor tijdloze literatuur. Er bestond echter ook een onsmakelijker versie van dit verhaal, en Verity huiverde licht bij de bewering dat Dodgson een pedofiel was, en dat zijn obsessie voor Alice ver voorbij literaire inspiratie ging. Ze lachte in zichzelf om de ironie dat Dodgson had onderwezen aan het Christ Church College, en dat hij met zijn bootje op weg was naar Godstow. Een minder Christelijk en Goddelijk figuur zou onder de omstandigheden moeilijk te vinden zijn geweest.

Maar ze kon zich tegelijkertijd goed voorstellen hoe Dodgson zoveel artistieke inspiratie kreeg in deze omgeving, er hing zeker iets magisch in de lucht. Ze bedacht dacht dit stukje van de Thames dat door Oxford stroomde ook gekend was bij de naam Isis, naar de godin uit de Egyptische mythologie. Carrolls verhalen over Alice, surreëel en hallucinatoir als ze waren, zouden zijn voortgekomen uit een geest die rijkelijk was overspoeld met opium, hoewel Verity voelde dat deze plek van zichzelf een buitenwereldlijke, bijna bovenaardse aantrekkingskracht had die entheogenen overbodig maakte.

Naarmate haar gedachten terug dreven naar de huidige tijd en plaats werd ze zich bewust van de tekst van het nummer dat over de radio speelde. Het klonk als de stem van George Michael.

De rijken verklaren zichzelf arm, en de meesten van ons zijn niet zeker of we te veel hebben, maar we gokken het erop, want God houdt de stand niet meer bij.

Ik denk dat hij op een gegeven moment ons naar buiten heeft gelaten om te spelen.

Hij keerde zijn rug, en alle kinderen van God slopen de achterdeur uit.

Ze overpeinsde de hoge mate van vreemdheid van deze tijden waarin ze leefde, nu, in de laatste tien jaar van de 20ste eeuw, en hoe anders de wereld leek ten opzicht van nog maar een paar maanden geleden. In het afgelopen jaar leken de meer dan 40 jaar durende Koude Oorlog en het communistisch Sovjetregime aan hun einde te komen, poëtisch gesymboliseerd door de ontmanteling van de Berlijnse Muur op 9/11/89. Het politieke systeem van Apartheid in Zuid Afrika was op de knieën gedwongen na de vrijlating van Nelson Mandela, eerder in februari. Dit waren gebeurtenissen waar maar weinigen van hun ouders' generatie van hadden kunnen dromen dit tijdens hun leven nog mee te maken.

Deze sentimenten van verandering werden nog verder versterkt door het internationale nieuws van de afgelopen dagen. Op donderdag werd bericht dat Iraakse militaire troepen, op bevel van hun dictator Saddam Hoessein, zonder waarschuwing het kleine naburige en olierijke staatje Koeweit waren binnengevallen.

Dit lokte een voorspelbare reactie uit van de Verenigde Staten. President George H W Bush mobiliseerde Amerikaanse troepen in Saoedi Arabië en dreigde met militaire aanvallen als Irak niet onmiddellijk zijn leger terugtrok. En gezien Amerika's geschiedenis van het binnenvallen van elk land dat zich niet aan de door hen gestelde regels van hun zelfzuchtige agenda hield en niet boog voor hun eisen, zag de onmiddellijke toekomst van Golfregio er niet goed uit.

En het zou slechts een kwestie van tijd zijn voor ook Margaret Thatcher Britse troepen zou sturen om zich bij hun Amerikaanse vrienden voor de goede zaak te voegen, dus zag het er ook voor dit land niet goed uit. Ze snoof sarcastisch toen ze naar Keith keek met zijn zonnebril en de titel van het nummer van Timbuk 3 in haar opkwam. *De toekomst is zo helder dat ik een zonnebril op moet.*

Het leek alsof alles aan het veranderen was. Niet alleen in haar leven en carrière, en haar relatie met Keith, maar in de grotere wereld, en de aard van realiteit zelf. Ze kon het niet duiden, maar niets zou ooit nog hetzelfde zijn. Ze moest

denken aan een ander nummer van George Michael.

*Er schuilt geen troost in de waarheid,
Pijn is alles dat je vinden zult.*

Ze deed haar zonnebril af en tuurde langs de duizelingwekkend heldere lucht boven hen.

En de verwonde hemelen boven ons zeggen dat het veel, veel te laat is, ging de tekst verder, precies getimed.

Nou, misschien moeten we allemaal bidden om meer tijd.

Hoofdstuk 24

Dinsdag 11 september 1990

*Wie zijn die mensen die ons maar leugens op blijven spelden?
En hoe kregen die lui de controle over ons leven?
En wie zette het geweld in gang, want het gaat veel te ver.
Laat hen ophouden!*

Burt Bacharach en Elvis Costello: Who Are These People?

“In drie ... twee ... één.” De cameraman gaf een handgebaar waar hij zijn duim en wijsvinger bij elkaar bracht en waar de drie overige vingers waren opgestoken om aan te geven dat hij was begonnen met filmen.

“Wel, het is vandaag een bijzondere dag voor een andere mediaorganisatie in de regio. Lux FM, het commerciële radiostation in Oxfordshire, zend vandaag precies een jaar uit. Dus zijn wij van Central News hier naartoe gekomen om te vieren met onze neef op de radiogolven.”

Zoveel stafleden van Lux als maar mogelijk waren bij de verre muur en de deur naar de trappen samengepakt in de lobby buiten de twee live studio's. Presentatoren, nieuwsredactie, Verkoop en administratie waren willekeurig door elkaar gezet zodat er nog plaats overbleef voor de cameraploeg van Central News' hoofdkwartier in Abingdon. Warren Smart, die de meesten van TV kenden als presentator van een dagelijks praatprogramma, stond strategisch opgesteld buiten het glas van Studio A zodat de camera beelden kon schieten van Pete Hollis aan het werk. Warren leek kleiner dan ze zich had voorgesteld, voordat ze bedacht dat ze hem alleen maar kende zittend achter een bureau.

Mal Knight was de eerste die werd geïnterviewd. In Verity's ogen leek hij een pelikaan, zijn borstkas van trots opgezwollen. Hij stapte kwiek in het beeld van de camera met een glimlach als uit een tandpastareclame.

“Mal, dit moet voor jou als manager van Lux FM een bijzondere dag zijn.”

“Ja, zeker, Warren, dat is het zeker. Een jaar onderweg maken we nu deel uit van het dagelijks leven van honderdduizenden in de regio. En nu dat het geval is, is het nog moeilijk voor te stellen hoe betreuwenswaardig de radiogolven voor de mensen hier waren voor onze komst. Het enige station dat lokaal nieuws en informatie bood was BBC Radio Oxford. Dat gat hebben we gevuld, niet alleen met een hoge kwaliteit nieuwsvoorziening, maar daarnaast ook een geweldige mix van muziek.”

“Nou, dank je wel, Mal,” walste Warren over hem heen. “Gaan we nu naar een paar van de bestuursleden en aandeelhouders in Lux, Jeremy Bardwell van Bardwell Boeken en veteraan auteur en radiopersoonlijkheid Rose Cross.”

Toen de camera wegdraaide van Knight veranderde zijn public relations-glimlach in een uitdrukking van schok dat hij zo snel aan de kant werd geschoven, en daarna in één van ergernis, met name omdat hij zelf iedere presentator terecht zou hebben gewezen die slechts naar het station verwees als alleen “Lux.”

Terwijl Bardwell en Cross vergelijkbaar ingestudeerde antwoorden reproduceerden over de onschatbare waarde van Lux FM's dienstverlening aan de gemeenschap had Verity genoeg van de beleefde formaliteiten, en gezien ze dienst

had, had ze een geldig excuus om zich aan de meute te onttrekken en terug naar boven te lopen. Daar trof ze de redactieruimte leeg aan op Mateo na, die een dutje deed, een exemplaar van *The Sun* over zijn gezicht. Het zachte gerinkel uit de keuken, waar een ingehuurd cateringbedrijf versnaperingen klaarmaakte, het geringe geluid dat uit de speakers op de afdeling klonk en het snurken van Mateo waren de enige geluiden die er te horen waren. Ze deed haar voordeel met deze ongebruikelijke rust om door de nationale nieuwsupdates van IRN te bladeren.

Amerikaanse President George Bush spreekt later vandaag in Washington in een speciale zitting beide huizen toe. Verwacht wordt een onthulling van plannen voor een "Nieuwe Wereldorde," en de toezegging van meer Amerikaanse troepen in de Perzische Golf om te mobiliseren tegen het bezettingsleger van Saddam Hoessein in Koeweit.

Ze rolde haar ogen omhoog en greep naar het bakje "lokale hoofdlijnen." Bovenop lag een persbericht van de politie van Thames Valley met de datum van die dag.

De criminele inlichtingenafdeling van Thames Valley kondigde vandaag aan dat ze niet uitgaan van enig verband tussen de moorden op professor Gottfried Herzlos en Sharun Iblis in Oxford. Hoofdinspecteur C C Nomas merkte op dat "er geen bewijs is dat deze moorden door eenzelfde persoon zouden zijn gepleegd, of personen. We behandelen beide als volledig afzonderlijke zaken, en officieren zijn dag en nacht in de weer om de daders voor het gerecht te brengen."

Ze onderzocht de gevoelens die het lezen van de woorden bij haar boven brachten, en Verity bespeurde een misselijkheid, naast een vlag van paniek en trauma, toen ze besepte wat er speelde in deze stad, en in de wereld in algemeenheid, zo anders dan ze eerder bewust had geregistreerd. In het licht van het gesprek dat zij en Keith hadden met Max Zeall sprak deze verklaring – hoewel aan het oppervlak nietszeggend – boekdelen.

De rust werd plotseling verstoord toen de lachende en kletsende horde terug de trap opkwam, de redactieruimte binnen. De cateraars verschenen met dienbladen champagne en kleine hapjes en het open gebied ontplofte met een onnodig luide kakofonie. Overal verschenen pluimen grijze rook waar sigaretten en sigaren werden aangestoken.

Verity stond op uit haar stoel en mengde zich in het gezelschap, speurend naar haar doelen.

Op enige afstand van de rest van de menigte stond het kleine groepje dat ze had verwacht aan te treffen. Mal Knight, Jess Hewitt, Rose Cross en Jeremy Bardwell waren in gesprek bij de kopieermachine, allen zonder drankjes of hapjes.

Ze kregen gezelschap van nog twee figuren die door velen in de regio makkelijk te herkennen waren, het parlamentslid voor East Oxford Simon "Si" Opps en hoofdinspecteur Nomas van de Thames Valley politie. Onder het mom van een gang naar het toilet liep Verity met rasse schreden langs hen af, liefvallig glimlachend, en wierp een snelle blik op zoveel mogelijk van hun handen als ze maar kon.

Ze had genoeg gezien.

Hoofdstuk 25

Donderdag 1 november 1990

*Hij is de universele soldaat en het is echt zijn schuld,
Zijn bevelen komen niet meer van ver weg.
Ze komen van hem, en van jou, van mij, en broeders, zien we dan niet?
Dit is geen manier om een einde te maken aan oorlog.*

Buffy Sainte Marie: Universal Soldier

Legersergeant Robert Chance trok aan de riemen van zijn rugzak en wenste twee passerende collega's goedenavond terwijl hij naar de parkeerplaats liep van de legerbasis Graven Hill bij Bicester. Hij was net klaar met een dienst van 12 uur en nu, om 2 uur in de vroege ochtend, verheugde hij zich op het kijken van *Full Metal Jacket* op VHS die hij bij Blockbusters had gehuurd.

De gedachte aan wat ontspanning van zijn taken trok hem zeer. De training was nog zwaarder geworden, de oorlogstrommels klonken luid en het zou een kwestie van tijd zijn voor de pleuris uitbrak in de Perzische Golf en zijn eenheid betrokken zou raken bij de hele puinhoop.

Nonchalant gooide Chance zijn rugzak op de achterbank van zijn witte Vauxhall Astra en sprong in de bestuurdersstoel, draaide het contact aan en scheurde weg richting het beveiligingshek van de basis. De dienstdoende wacht zwaaide een teken van herkenning en trok een deel van het mazen metalen hekwerk opzij om hem door te laten. Zich bedenkend dat hij binnen een kwartier thuis zou kunnen zijn stuurde hij de Astra de rotonde over naar de A41 richting Aylesbury en zat binnen een paar seconden aan de honderd.

Hij knipte de cabineverlichting aan, rommelde in een doos cassettes die hij bewaarde onder de bestuurdersstoel en pakte er willekeurig eentje uit. Hij drukte de radio aan. De strottenhoofd belastende vocalen van Robert Plant bij het ruige deel van Led Zeppelins *Stairway To Heaven* schreeuwde uit de speakers.

Dean Daniels stond op het punt om verslag te doen van de complottheorieën omtrent omgekeerde occulte boodschappen in het nummer tijdens de Halloweenespecial van Lux FM. Maar dat interesseerde Chance niet. De radio stopte toen hij de cassette erin drukte. "Oh yes," zei hij bij het horen van het hardcore breakbeatgeluid van Colin Faver, opgenomen van het pas gelegaliseerde radiostation Kiss FM, toen het de auto vulde. Hij knipte het lampje uit en begon in de maat van de elektronische bliepjes heftig met zijn hoofd te schudden.

Chance ging te zeer op in zijn 140 hoofdknikken per minuut om acht te slaan op het donkere silhouet van de gezette figuur rechts in de berm voor hem, slechts schaars verlicht door zijn koplamp, net nadat hij linksaf was geslagen naar Launton. Had hij hem gezien dan had hij waarschijnlijk gedacht het een afgepeigerde feestganger van Halloween was, gezien zijn geheel zwarte kledij, tot en met het skimasker. Wat geen twijfel had gelaten dat die aanname onjuist was – had hij opgelet – was dat de figuur doorrende naar de middenberm en snel een ongeïdentificeerd object in het spoor van de Astra gooide, die nu aan kwam scheuren met 120 km/u.

De "spijkerband," vorige week op een onbewaakt moment ontvreemd uit een politieauto, deed waar hij voor gemaakt was. De naar boven gerichte spijkers in de metalen strip scheurde de rechter voorband aan flarden een fractie van een seconde voordat hij zich om de linkerband wikkelde en de wielkas vulde. Er was een verschrikkelijk schuren van het gemartelde metaal en de stank van verschroeid rubber vulde de lucht. De auto schoot door maar slingerde wild van links naar rechts, een spoor van zwarte rook achterlatend.

De aanvaller keek toe met een mengeling van fascinatie en zorg terwijl de auto nog een honderd meter doorreed en toen helemaal naar links slingerde. De verwrongen voorwielen doken in de greppel naast de weg waardoor de achterkant de lucht in werd gedreven, de nog intact zijnde achterwielen wild draaiend en straatvuil alle kanten opslingerend, en er kwam nog steeds rook uit de uitlaat. Ook de radio blaatte nog steeds op hoog volume de paniekerige muziek uit.

De aanvaller had nooit geweten hoe het precies zou gaan; hij wist dat het mis zou kunnen gaan met de spijkerband. Hij had ook gebeden – op zijn eigen manier – dat er geen tegemoetkomende auto's bij betrokken zouden raken. Zijn grieven betroffen deze persoon en hij wilde niet dat anderen iets overkwam. Hoewel, het verschijnen van een getuige op dit moment zou zijn plannen aardig bombarderen. Tot nu toe waren er nog geen andere voertuigen gepasseerd aan de kant van de weg die richting Bicester leidde. Maar dat zou vast niet lang zo blijven.

Hij nam de zaklamp uit zijn rugzak en verlichtte het pad over de middenberm terwijl hij naar het wrak rende. Hij scheen zijn licht op de auto en zag hoe de bestuurder tevergeefs probeerde het verwrongen portier aan zijn kant te openen, wat werd belet door de rand van de greppel.

"Alsjeblieft! Help me!" gilde Rob Chance in een staat van extreme paniek, terwijl hij met zijn handen het felle schijnsel van de lamp probeerde te weren, niet begrijpend wat het ongeluk had veroorzaakt, of de werkelijke aard van de situatie waarin hij zich nu bevond.

"Ik vraag me af of dat was wat de kinderen in Belfast riepen toen je vorig jaar bij het beleg van Crumlin Road met je granaat hun vaders naar de verdommenis hielp."

"Wa ... wat?" De paniek in de ogen van Chance hadden plaats gemaakt voor complete verbijstering. Het begon hem te dagen dat deze persoon hem geen hulp zou bieden maar de oorzaak was van het ongeluk. Hij probeerde het belang te verwerken van de woorden die hij net had gehoord.

"Luister ... luister naar me." Chance kreeg de woorden nauwelijks uit zijn mond, zijn hartslag even snel als het tempo van de muziek die nog steeds speelde. "Ik heb mijn land gediend. Ik maak de regels niet. Ik volg de bevelen op die ik krijg. In elke oorlogssituatie heb je bijkomende schade!"

Niet dat Rob Chance het zich realiseerde, maar voor de gelegenheid was het geen goede woordkeuze, en het deed hem geen goed. De aanvaller stond op het punt hem dat duidelijk te maken toen hij abrupt tot stilstand kwam.

Verderop verschenen twee koplampen vanuit het donker van de nacht. Er kwam een voertuig aangesneld.

Er was geen tijd meer. Terwijl Chance zich richtte op de lichten in de verte, hopen op redding, reikte de aanvaller in zijn rugzak en haalde er een whiskyfles uit die was gevuld met een heldere vloeistof. Hij doopte een deel verband in de vloeistof en gebruikte de rest om de hals af te sluiten.

De omgeving werd steeds verder verlicht door de aankomende auto. De aanvaller haalde een aansteker uit zijn zak en stak gehaast het uitstekende stuk verband van de fles aan, deed een paar stappen terug en wierp de Molotov Cocktail door het gebroken raam van de auto naar binnen.

De tegemoet komende auto was nu bijna bij de Astra. Vlammen krulden in de auto. Chance schreeuwde het uit. De aanvaller sprong over de greppel, gebruikte opnieuw zijn zaklamp om te zien waar hij liep en zette het op een rennen door de bevroren velden, richting Launton. De aankomende auto kwam met piepende banden tot stilstand.

Toen werd de rust van de koude, duistere winterse nacht onderbroken door een windloze woeeeeesj, gevolgd door het breken van glas en het schuren van metaal. De Astra verdween in een fel oranje vuurbal.

Hoofdstuk 26

Donderdag 1 november 1990

*Hey, stoere vent, je wilt je sporen verdienen, een heiland zijn?
Laat eerst eens wat respect zien in je gedrag.*

KRS One: Sound of Da Police

In het hoofdkwartier St. Aldates van de Thames Valley Politie deed de aanblik sterk denken aan precies zes maanden eerder. En inderdaad waren het dezelfde personeelsleden die de vergadering bijwoonden, Nomas uitgezonderd.

Neil Lowe bracht zijn mannen op de hoogte van de details die tot nu toe duidelijk waren geworden uit de ravage van nog geen twaalf uur eerder. Ze hadden gehoord dat, wonder boven wonder, de bestuurder die was gestopt bij Rob Chance' auto de vervolgeexplosie zonder veel kleerscheuren had overleefd en op de Eerste Hulpafdeling van het John Radcliffe ziekenhuis was behandeld voor shock. De man vertelde dat hij een figuur weg had zien rennen door het veld. Inwoners van het nabij gelegen Blackthorn waren wakker geworden van de klap en hadden het alarmnummer gebeld. De eerste reddingsvoertuigen waren rond 3:40am ter plekke. De verwrongen spijkerband was geborgen uit de wielkas van het uitgebrande wrak.

Sergeant Sam Haine was de eerste die sprak toen Lowe de vloer opende voor vragen.

“Baas, ik weet dat de officiële lijn van TVP, wat het publiek betreft, is dat er geen verband was tussen de moorden op Herzlos en Iblis. Maar verandert dat niet door deze gebeurtenis? Hoe groot is de kans dat drie moorden als deze worden gepleegd door drie afzonderlijke lijpo's die alleen werken? Ligt het niet meer voor de hand dat we weer uitgaan van één man voor al deze misdaden?”

“Geen enkele verklaring met die strekking mag worden uitgegeven buiten dit bureau, sergeant. Is dat duidelijk? In dit stadium doen we wat we altijd doen. We volgen alle aanwijzingen en blijven open staan voor relevant bewijs dat zich aandient.”

Haine's nauwelijks verholten zucht vertegenwoordigde het sentiment van vele van de andere aanwezige officieren in de ruimte. Lowe ging verder met de taakverdeling en sloot toen de vergadering.

“OK, aan de slag. Voor de rest van ons draait de wereld gewoon door.”

Toen iedereen behalve Lowe weg was stak Nomas zijn hoofd binnen.

“Neil,” siste hij, verre van blij. “Een moment.”

*

Nomas zat achter zijn grote bureau met marmeren blad, Lowe zat op één van de ongemakkelijke houten stoelen voor bezoekers.

“Dit wordt godverdomme onderhand beschamend zo, Neil! In het hele land worden we uitgelachen. Weet je wie ik net aan de telefoon had? David fokking Waddington! De Minister van Binnenlandse Zaken zelf, die me vroeg hoe het kan dat we zitten met drie moorden nu, in ons gebied, en niet één solide aanwijzing, geen enkele arrestatie. Hij geeft aan dat er wellicht een onderzoek komt naar onze methoden – of een gebrek daaraan!”

“Nou, ik voel me net zo goed in mijn hemd gezet, meneer,” antwoordde Lowe. “Ik ben politieman geworden om het schorem aan te pakken, en dat wil de laatste tijd niet zo lukken. Maar om eerlijk te zijn, meneer...”

De woorden waren zijn lippen al voorbij toen hij zich zijn fout realiseerde, maar zag zich niet in staat zichzelf zo snel te corrigeren door iets te zeggen dat hem in een beter licht zette.

“Ja, Neil...?” informeerde Nomas.

“Ik heb geen keuze,” dacht Lowe. “De pot op met de gevolgen.”

“Wel, om eerlijk te zijn, ik ben verschillende keren van de zaken afgehaald en op iets anders gezet op uw voorspraak, meneer, dat leidde erg af. En door te verkondigen dat er tussen de eerste twee moorden geen verband was, dat heeft het onderzoek misschien ook belemmerd, omdat mijn mannen niet langer zoeken naar gemeenschappelijke verbanden en patronen tussen de twee. Het leek altijd al meer voor de hand te liggen dat ze verbonden waren, en deze nieuwe moord onderstreept dat nog eens.”

“Kijk naar wat we hebben – een vivisectionist, een slachter en een soldaat, net terug uit Noord Ierland, verdacht van het afslachten van een groep burgers. Op mij komt het over dat iemand wrok koesterde tegen de daden van deze drie en zijn eigen vorm van verwrongen wraak uitspeelt. In in alle drie gevallen wist de dader alles over hun bewegingen en gewoontes. En elke keer midden in de nacht.”

Lowe verwachtte een karakteristieke woede-uitbarsting van zijn overste. Maar Nomas zat rustig achter zijn bureau, zich niet bewust van de driehoek die werd gevormd door de toppen van zijn vingers en duimen.

“We hebben snel resultaat nodig. De druk staat erop.”

“Ik weet het, maar tot we meer bewijs hebben ...”

Nomas onderbrak hem. “Nee, Neil, je luistert niet goed!” Hij herhaalde de zin, sterk benadrukt nu. “*We hebben snel een resultaat nodig!*”

Lowe's ogen knepen zich tot spleetjes terwijl hij de uitdrukking op het gezicht van Nomas probeerde in te schatten.

“Snap je wat ik bedoel?”

“U bedoeld ...?”

“Niet zo schuchter, Neil. Het zou niet de eerste keer zijn.”

Hij leunde over het bureau als om zijn woorden nog extra kracht bij te zetten.

“We hebben snel een resultaat nodig, en daar jij voor zorgen.”

Hoofdstuk 27

Vrijdag 9 november 1990

*Elke ochtend als ik wakker word in mijn bed,
Merk ik dat ik gaap, kras op mijn kop.
De ondergang staat me te wachten, het voelt alsof ik dood ben.*

James Reyne: Fall of Rome

In Parkers Wine Bar (een modieuze benaming voor elke pub die het imago van bier zuipende boerenpummels uit de jaren 1980' van zich af wilde schudden) bruisde het iets minder dan gewoonlijk op een vrijdagavond, ongetwijfeld het gevolg van het koude weer en zware regenval die het grootste deel van de week had overheerst. May Pearce was er niet van overtuigd dat ze daar überhaupt al wilde zijn, maar had moedeloos ingestemd op aandringen van haar oudere broer Wil.

Hun telefoongesprek eerder die week onthulde dat ze allebei niet goed wisten hoe om te gaan met de aankomende tweede verjaardag van het overlijden van hun moeder. Het was geen wild feesten en dronken worden dat Wil had voorgesteld, gewoon effe wat ander gezelschap – vooral naar een plek waarvan hij wist dat ze er vroeger graag kwam met haar vriendinnen – als alternatief voor weer een avond binnenshuis doorgebracht. Die waren er de laatste weken veel geweest sinds May Pearce weg was bij de politie.

Terwijl Wil zich een weg baande naar de bar om drankjes te halen gleed May weg in bijna een staat van trance, onthecht van haar omgeving, en herleefde die dag in september, toen ze uiteindelijk haar besluit had genomen en haar ontslag had aangekondigd bij inspecteur Lowe. Toen haar blik telkens weer werd getrokken naar de walgelijke foto van Lowe die de wacht hield bij de koningin, met die kruiperige glimlach op zijn mond gebeiteld, had ze moeten denken aan het moment van haar indiensttreding, waar ze een eed had gezworen aan de monarch en de kroon.

Op dat moment had ze het gezien als niet meer dan een formaliteit, zoiets als het invullen van een sollicitatieformulier, maar met de nodige jaren meer wijsheid had ze zich ongemakkelijk beschaamd gevoeld bij wat ze had beloofd. Voor het grootste deel te danken aan haar broers invloed was ze de grove onrechtvaardigheid in gaan zien van één familie die wordt verheven tot een positie van enorme weelde en ogenschijnlijke heerschappij over alle anderen, en dat alleen maar omwille van hun genen.

Als deze zelfde mensen in een ander gezin waren geboren dan hadden ze net zo goed schoonmaker, toiletjuf of productiemedewerker geweest kunnen zijn bij de staalfabriek Pressed Steel Fisher in Cowley, net als haar vader was geweest. Er waren in de wereld zoveel daklozen en hongerigen, terwijl het opgepotte, groteske fortuin van dit ouderwetse instituut dat van het ene op het andere moment op zou kunnen lossen, wanneer de wil en het geweten bestonden. Ook al was haar toekomst nu onzeker, ze had er in ieder geval de voldoening aan overgehouden dat ze zich had ontdaan van haar misplaatste eed van trouw.

Ze was verrast geweest door de ogenschijnlijke schok die de aankondiging van haar vertrek bij Lowe teweeg had gebracht. Ze dacht dat hij het in de weken ervoor al wel aan haar gemerkt had. Zelf weet ze het aan een combinatie van de voortdurende prestatiedruk, ongeacht haar gemoed, en aan het feit dat Lowe verschrikkelijk slecht was in het beoordelen van stemming en karakter.

Hij had echter geen genoeg genomen met haar generische verklaring “dat het gewoon niet de baan is voor mij” en had in ieder geval genoeg intuïtie getoond om te beseffen dat er meer achter school. Helaas had Nomas erop gestaan de reden te weten en had May naar zijn kantoor geroepen voor iets dat voelde als het soort verhoor dat zich normaal gesproken in andere delen van het gebouw afspeelde.

De onaangename manier van Nomas' aandringen had uiteindelijk haar beleefdheid gesleten, en had alleen maar meer de juistheid van haar beslissing bevestigd en haar eraan herinnerd dat ze weinig te verliezen had (behalve dan haar salaris en pensioen, natuurlijk). Naarmate haar eigen geduld oprakte had ze hem gezegd dat ze het vertrouwen had verloren in de geloofwaardigheid van het korps, en dat ze sterke bedenkingen had bij hetgeen waarvoor ze zich leende als ze zou blijven.

Had Nomas meer tijd gehad om te reageren dan had hij misschien gestaan op meer specifieke details, maar zijn spontane uitbarsting van “als je er zo over denkt dan flikker je nu maar meteen op. Laat je penning hier en ruim je bureau uit. Je zult naar een taxi worden geëscorteerd,” paste immers beter bij zijn karakter. Ze was ontheven van de vier weken uitwerkperiode en was vanaf die dag niet meer in de buurt geweest van St. Aldates. Noch had ze elders gewerkt.

Plotseling werd ze zich bewust van haar duizend-meter-staar die aangaf dat ze aan het dagdromen was en bracht haar aandacht terug bij haar directe omgeving. Ze liet haar blik door de ruimte dwalen om te zien of ze iemand herkende en bleef rusten bij een slank zwart meisje met glimmend haar dat aan de andere kant van de bar aan één van de ronde tafeltjes zat. Ze zag er bekend uit. Binnen een seconde wist ze waar ze haar van kende.

Wil was gealarmeerd toen hij twee minuten later met drankjes terugkwam en het tafeltje leeg aantrof. Rond turend zag hij May naar een zitplaats aan de andere kant lopen waar een donker meisje en haar tafelenoot zaten.

“Heb je dat stuk bij *The Word* gezien over die video van Madonna's nieuwe nummer *Justify My Love*?” vroeg Keith en wachtte niet op Verity's reactie. “Ze zeiden dat als je het achterstevoren draait de tekst te horen is als 'I love Satan!'”

Voor Verity iets kon zeggen verscheen een figuur in hun blikveld.

“Hey. Verity, is het niet?” vroeg May, maar wist het antwoord al.

“Ja. Oh, hoi, jij bent die agente die ik heb geïnterviewd, toch?”

“Nou, niet meer, maar da's een lang verhaal. Eigenlijk hoopte ik het daar nog even over te hebben. Ik stoort toch niet?”

“Nee hoor, da's OK, ga zitten. Dit is mijn vriend Keith.”

Keith voelde een weinig blozen op zijn wangen toen hij glimlachte en May groette. Wat zij noch Verity wisten was dat hij haar al bij binnenkomst had opgenomen en nu verder ging haar in zijn hoofd uit te kleden. Nauwelijks gepast gedrag tijdens een avondje uit met je vriendin, herinnerde het meer morele aspect van zijn bewustzijn aan het basisdeel.

Ze realiseerde zich dat ze nu in haar eentje weinig kon doen, en May hoopte in deze radioreporter een bondgenoot te vinden. Zonder officiële positie kon ze moeilijk het radiostation binnen wandelen om met haar te praten. Hoewel ze haar niet kende, en ook al nam ze een risico met het onthullen van bepaalde informatie, het was een gok die ze wilde wagen – zelfs in aanwezigheid van Keith, waar Verity grote moeite deed om haar te overtuigen van zijn discretie.

“Eén van de redenen waarom ik weg ben gegaan bij de politie was ... nou, je zou het een vertrouwenscrisis kunnen noemen. Ik zag bewijs van wat ik beschouw als corruptie, en wat ik alleen maar kan interpreteren als systematische incompetentie.”

“Ik neem aan dat we het hier over die drie moorden hebben?”

“Ja. Ik geloof dat bekend is, op het hoogste niveau bij de politie, wie deze moorden heeft gepleegd, maar dat het wordt toegedekt, en dat officieren om de tuin worden geleid met valse aanwijzingen en weg worden gehouden van vrijelijk onderzoek.”

“Eigenlijk heb ik ... hebben wij,” corrigeerde Verity zichzelf, gebarend naar Keith, “langs dezelfde lijnen gedacht, en ik heb ook het gevoel dat ik op de nieuwsredactie wordt geremd, niet gewoon mag berichten over hoe het er mee staat.”

“Ik kon een gesprek afluisteren in de bibliotheek tussen drie van die zwaargewichten van een paar maanden terug, waar werd gezegd dat Jess Hewitt een..., hoe zeiden ze dat nou...? Een 'overijverig nieuwkomertje van een verslaggever' onder haar hoede had. Dat zal dan naar jou hebben verwezen.”

Keith merkte dat zijn geest afdreef naar hoe teleurstellend het was dat zo'n mooie vrouw ervoor had gekozen bij de politie te gaan – maar haalde bemoediging uit het feit dat ze niet langer een agente was. Verity haalde verbaasd haar wenkbrauw op.

“Daar lijkt het op. Er lijkt een ...” Ze aarzelde, voor een deel omdat ze naar het juiste woord zocht, maar ook omdat ze goed wilde kijken naar de uitdrukking op Mays gezicht. Het enige dat ze bespeurde was een betrokken concentratie.

“Er lijkt sprake te zijn van een netwerk waar veel van de oudere figuren uit het Oxford Establishment bij betrokken zijn. Het is duidelijk dat ze veel invloed hebben en allerlei zaken kunnen sturen. Ze controleren alle gebieden.”

“Hebben we het over Vrijmetselaars?”

“Dat denken we niet, toch?” Opnieuw wenkte Verity naar Keith. Die knikte. “We denken dat die groep iets anders is.”

“Denk je dat zij verantwoordelijk zijn voor de moorden?”

“Kan. Of als dat niet zo is, dan weten ze in ieder geval wie erachter zit.”

“Wow.”

Ze namen allen een moment voor reflectie. May keek de bar rond of er niemand mee had geluisterd. Haar blik bleef rusten bij Wil, die bezorgd keek. May mimede met haar mond dat ze eraan kwam.

Terwijl in Verity's gedachten steeds meer van de woorden van Drew bovenkwamen – “we zullen de mensen ontmoeten zoals dat altijd al was voorbestemd” – was het Keith die sprak.

“Weet je? Wij drieën en Zeall zijn waarschijnlijk de enige vier buiten dat genootschap – of wat het ook is – die enig idee hebben van wat er gaande is. Dus wordt de vraag – wat doen we eraan?”

Hoofdstuk 28

Vrijdag 9 november 1990

*Misschien ben je nu sterker, maar mijn tijd komt nog.
Hoe meer van mijn mensen je neerschiet, des te groter mijn kamp groeit.
Ik voel de toekomst rillen wanneer het woord rondgaat.
Maar we zullen blijven staan voor waar we in geloven,
En we zijn bereid neergeschoten te worden.*

Richie Havens: What About Me?

Iets meer dan een kilometer verderop had hoofdinspecteur C C Nomas op het nippertje een botsing voorkomen met een ouder Aziatisch echtpaar dat voort hobbelde voor de ingang van Floyds Row. De banden van de imposante zwarte Mercedes schreeuwden doordringend toen hij zijn voet op het gaspedaal stampde. Hij opende het raampje om het paar nog een racistische opmerking na te slingeren. De oudere man schudde zijn vuist en schreeuwde iets terug in een taal die Nomas niet verstond.

Hij herpakte zich en scheurde door de smalle straat, tot hij de auto met een scherpe zwaai naar links in het voor hem gereserveerde parkeervak stuurde. Hij zette de kraag op van zijn zwarte overjas bij wijze van enige bescherming tegen de koude novemberlucht en liep kwiek naar de ingang van het bureau. Hij duwde de deur zo hard open dat deze doorsloeg tegen de muur, waar wat pleisterwerk losliet. Zijn aankomst trok de aandacht van de twee agenten bij de receptie.

“Goienavond, meneer. U bent nog laat hier?” zei de ene, fantasieloos.

“Is inspecteur Lowe er nog?” beet Nomas hem toe, geen aandacht schenkend aan de opmerking.

“Oh, u had het nog niet gehoord? Hij heeft een verdachte opgepakt in de zaak Chance. Hij verhoort hem op dit moment in kamer 1.”

Nomas ogen werden tot spleetjes terwijl hij de informatie overwoog.

“Hoe moet ik dat nou weten als niemand me het verteld,” spuugde hij, en liep het hoofdgedeelte van het station in.

“Pure stress. Ik hoor dat hij er nogal van langs kreeg van het Ministerie,” zei de ene agent tegen de andere, toen hij zeker wist dat de inspecteur hem niet meer kon horen.

*

“Ik beantwoord geen vragen.”

Neil Lowe was de tel kwijtgeraakt hoe vaak hij geen antwoord had gekregen.

“Nou, dat is in ieder geval eens wat anders als 'geen commentaar,' dat geef ik je dan. Maar er zal meer nodig zijn om hier onderuit te komen, makker. Je verachting voor dienders in het leger van hare majesteit is hier maar al te bekend.”

“En ik beantwoord al helemaal geen vragen van bevelenvolgers die handelen uit naam van hun psychopathische, Satanische opperheren, en die moeten handelen op orders van anderen omdat het hen ontbreekt aan intelligentie, morele vastberadenheid en BALLEN” (de verdachte in verhoorkamer 1 sloeg met zijn vuist op de lege tafel terwijl hij het woord schreeuwde) “... om voor zichzelf uit te maken wat goed en wat slecht is! Dus steek die vragen maar in je reet, SLAVEN!”

Neil Lowe draaide zich naar sergeant Sam Haine, rechts voor hem. “Hij wil het zichzelf niet makkelijk maken, is het niet?”

“Volgens mij solliciteert hij naar een gratis bed en onderdak, met de complimenten van hare majesteit. Nu je het zegt, hij ziet er wel een beetje dakloos uit.”

“Wel, dan pakt hij het goed aan.”

“Misschien kunnen we hem in een cel zetten in de buurt van de ziekenboeg. Handig in geval van een 'ongelukje' of een 'verwonding,' dat soort dingen.”

Terwijl de politiemannen zich klaarmaakten voor de volgende fase van hun beproefde methode werd de deur van de verhoorkamer wild opengetrokken. Alle drie aanwezigen richtten hun blik op de deuropening, waar nu hoofdinspecteur C C Nomas stond.

Meer dan bekend met de inrichting van de ruimte gingen Nomas' ogen direct naar het figuur dat in de ongemakkelijke plastic stoel zat achter de tafel, tegenover de doorkijkspiegel.

De hoofdinspecteur schudde zijn hoofd, ongelooft in zijn ogen.

“Nee, Neil. Nee, nee, NEE! Niet HIJ!”

De uitdrukking op het gezicht van Lowe was er één van ware verwarring. De verwachting van geprezen te worden voor zijn inspanning maakte snel plaats voor de realisatie dat hij opnieuw de fout in was gegaan. Zijn blik wekte bij Nomas het beeld op van een gezinskat die aan is komen lopen met een half dode vogel als een geschenk aan zijn baasjes, maar in plaats daarvan wordt weggejaagd.

“Niet HIJ! Dat is niet wat ik... Ga gewoon... Flikker op. Ik handel dit af.”

“Maar baas, we boeken vooruitgang hier. We wilden gewoon...”

“Heb je me niet gehoord, inspecteur? Je hoger geplaatste officier heeft je net een bevel gegeven. Donder op hier en neem Haine mee.”

Nog steeds overheerste verwarring op het gezicht van Lowe, en nu ook op dat van Haine. Maar de agenten kenden hun plaats, en het angstwekkende aura dat over Nomas was gekomen vertelde hen dat er geen ruimte was voor discussie. Zonder verder een woord te zeggen schoven ze hun stoelen achteruit en verlieten langzaam de kamer, nog even minachtend achterom kijkend naar hun verdachte.

“Jullie eigenaar heeft gesproken, JONGENS,” tartte deze met een toon van diep sarcasme in zijn stem. “Vooruit, doe wat hij zegt. En als jullie braaf zijn en omrollen wrijft hij misschien jullie buikjes nog, en krijgen jullie wat lekkers.”

Nomas keek intensief in de ogen van Max Zeall toen de deur van de verhoorkamer was gesloten. Hij ging zitten op de stoel waar eerder Lowe had gezeten en leunde over de tafel.

“We weten allebei dat we op een ander niveau functioneren dan die twee.”

Oh, dus je beweert me te kennen, en mijn werk?”

“Ik ken iedereen van enige betekenis in deze stad.”

“Dus waar sta ik dan? Ik ben tegen mijn wil lastig gevallen, meegenomen van mijn werkplek en onder dwang hier naartoe gebracht. En, het is maar dat je het weet, er waren drie van je huisslaven en een paar handboeien voor nodig om

me hier te krijgen. Anders was het niet gelukt. Zij – *jij* – hadden niet het recht. En dan heb ik het niet over de rechten van de politie, maar over *werkelijke* rechten in de Schepping.”

Zeall leunde dichter naar Nomas toe.

“Maar je weet wel waar ik het over heb, inspecteur, niet? Je weet het wel.”

“Het is *hoofd*inspecteur.”

“Hoofd, ja, inderdaad, mooi hoofd.”

“Zoals ik al zei,” begon Nomas weer, terwijl er een flauwe glimlach verscheen in zijn mondhoeken, “wij functioneren op een ander niveau dan die twee.”

“Ik zit niet op jouw niveau. Ik ben niet geïnteresseerd in jouw niveau. Ik dien de Schepping en de Waarheid, verder niks. Zeker niet wat jij dient. Ik weet waar jij voor staat en, geloof mij maar, jullie dagen zijn geteld. Ik zal alles doen in mijn macht om daar voor te zorgen.”

Zeall kwam overeind van de stoel en begaf zich naar de deur van de verhooruimte. Nomas maakte geen aanstalten om hem tegen te houden. In plaats daarvan staarde hij Zeall aan, de toon in zijn stem één van hoon.

“Succes daarmee.”

Zeall snoof spottend. Hij trok de deur open maar bleef even staan voor hij naar buiten liep.

“Oh, en hoofdinspecteur?”

Nomas staarde.

“Misschien moet je daar iets aan doen.”

Hij gebaarde naar de cassette recorder die aan de muur was bevestigd. Het rode lichtje brandde om aan te geven dat er nog werd opgenomen.

“Daarop vind je twee agenten die de schijn wekken van een intentie tot geweldpleging tegen een arrestant. Dat wil je niet terughoren bij het nieuws van Lux FM. Niet met alle problemen die je al hebt.”

Alleen nu, de handen onvrijwillig tot een driehoek voor hem gevormd, dacht Nomas even na over de gebeurtenissen van die avond. Lachend stond hij op van zijn stoel. Voordat hij de ruimte verliet drukte hij op de stop en uitwerpknop van de recorder en stopte omzichtig het bandje in zijn borstzak.

Hoofdstuk 29

Maandag 12 november 1990

*Je had de tijd, je had de macht,
Maar je beste tijd moet nog komen.
Radio (radio)*

Queen: Radio Gaga

Haar nonchalante “hallo” tegen receptioniste Geraldine was een robotische bijkomstigheid terwijl Jess Hewitt zich langs de ontvangstbalie haastte, geërgerd dat de vaste medische afspraak in het Warneford ziekenhuis haar planning in de war had gestuurd. Ze nam de snelste route naar de redactie waar ze werd begroet door de gebruikelijke herrie van typemachines, gekakel aan telefoons, de grijze walm en de onnodig hoog staande thermostaat, en begaf zich naar haar werkplek in de hoek.

De redactie werd bezet door Tom Atton, Richard Owen en Verity, waar de laatste bezig was met het ordenen van de scripts voor het nieuws van elf uur dat ze die ochtend moest lezen. Het nationale en internationale nieuws kwam zoals altijd van IRN, maar haar waren een paar lokale berichten toevertrouwd.

Jess trok haar jas uit en hing haar handtas aan de hoek van haar stoel, zuchtend terwijl ze zich klaarmaakte om in de stapels papieren voor haar te duiken. Ze had weinig zin in het opnemen van een transcriptie over de telefoon van een bericht dat een collega van de *Oxford Mail* beloofd had te delen. Ze keek op haar horloge. 10:57. Vaag werd ze zich bewust van Verity, die opstond en met papieren en cassettes in de hand aanstalten maakte om naar de studio te gaan.

“Wat is de opening van IRN?” vroeg ze een paar minuten later aan niemand in het bijzonder.

“Iets over dat, uhm, hoe heet het, wereldwijd web of zoiets?” antwoordde Atton. “Iemand genaamd Tim Berners-Lee heeft er een officieel voorstel voor gedaan.”

“Dat zal nooit wat worden,” zei Mateo, en typte de resultaten van de thuiswedstrijd van Oxford United, afgelopen weekend, uit.

“Lokaal nieuws, opening?”

“Ja, wat dacht je daarvan? De schaduwkant van 'respectabel' Oxford, hè?”

“Wat bedoel je?”

“Nou, je weet wel, dat die moorden misschien één of ander ritueel aspect zijn van een occult geheim genootschap. Het lijkt wel iets uit *James Bond*.”

“Wat ...? Waar heb je het over?”

“Verity's opening van afgelopen uur. Heb je het niet gehoord?”

“Shit!”

Jess verraste haar collega's met een snelheid waarop ze haar nog nooit hadden zien bewegen. De plastic stapelbakjes met papieren kletterden tegen de grond toen Jess in het haastige voorbijgaan met haar heup tegen het bureau van Richard Owens stootte. Voor hij wist wat er gebeurd was werd de deur naar de trap open gesmeten en hoorde hij haar snelle voetstappen afdalen.

Beneden aangekomen registreerden bij Jess de woorden uit één van de luidsprekers buiten Studio B.

“ ... als de 125ste keizer van Japan ...”

Aan de andere kant van het glas telde Verity de laatste paar seconden van de cassette met het nieuwsbericht, in afwachting van de slotzin, en maakte zich klaar om het volgende script te lezen.

“Lokaal nieuws nu, een ...”

Midden in haar zin draaide ze zich om naar de deur van de studio die net open was getrokken – een grove schending van het protocol tijdens een live uitzending. Binnen een seconde had de bijna hysterische nieuwsredactrice het script uit haar hand getrokken.

De commotie – die naar heel Oxfordshire werd uitgezonden – trok de aandacht van Pete Hollis in de studio ernaast. Diens instinct nam het meteen over. Haastig greep hij naar de dichtstbijzijnde cassette – een promo voor *Lux Gold*. Hij ramde de cassette in de speler en schakelde snel het live uitgaande signaal van de studio naast hem naar de zijne.

In Studio B liepen de emoties hoog op.

“Waar denk je dat je godverdomme mee bezig bent?!”

“Mijn werk! Je hebt zojuist een live uitzending onderbroken. Wat is er aan de hand?!”

“Dat bericht dat je net ging lezen. Wie heeft dat goedgekeurd?!”

“Niemand, maar je hebt me het mandaat gegeven om mijn eigen onderzoek te doen en de lokale berichten te brengen. Dat heb ik gedaan.”

Op de console voor haar begon een lampje te knipperen. Het was een stille indicatie dat er werd gebeld op de zogenaamde XD-lijn, een noodnummer dat uitsluitend was gereserveerd voor senior leden van het management.

“Hier blijven jij!” commandeerde Jess Verity terwijl ze de hoorn oppakte en op het knopje drukte om te verbinden.

“Ja. Jess hier ... Ja, Mal, luister, ik had hier een noodsituatie ... Dat weet ik ... Weet ik ... Luister, ik leg het verder wel uit als je hier bent ... OK.”

Ze draaide zich terug naar Verity en, nu heftig transpirerend, ging verder met haar verhoor.

“Waar heb je die informatie vandaan dat een geheim genootschap betrokken zou zijn bij die moorden?”

“Ik heb daar een bron voor, maar ik heb beloofd die niet bekend te maken.”

“Wie denk je godverdomme wie je bent, Carl Bernstein?! Je hoort bij de staf van verslaggevers bij een lokaal radiostation, en je gaat je boekje ver te buiten, juffie. Reken maar dat je *wel* zult vertellen wie de bron was. Dit is verre van klaar!”

Pete Hollis werd zodanig in beslag genomen door het tafereel dat zich aan de andere kant van het glas afspeelde dat hij bijna de cue miste voor de fade-out van Phil Collins' *Another Day In Paradise* dat bijna was afgelopen. Plichtsgetrouw begon hij met het voorlezen van het weerbericht en werd zich gewaar van Jess Hewitt, die nu de studio had verlaten en voorbij de desk van een verbaasde Geraldine naar de 'rekkenruimte' stormde, zoals die werd genoemd.

Opnieuw een breuk met radioprotocol drukte Jess op Stop van de VHS videorecorder die sinds 4 uur 's ochtends het uitgaande signaal van de zender had vastgelegd op een videoband van vier uur, op halve snelheid. Ze greep een koptelefoon van het haakje aan de muur, plugde hem in het apparaat en drukte op Terugspoelen. Na een paar seconden stopte ze de band en begon met starten en stoppen tot ze had gevonden wat ze zocht, de opname van de nieuwsuitzending van het uur ervoor. Gespannen luisterde ze naar de stem van Verity.

“Lokaal nieuws nu. Een bron dichtbij de politie van Thames Valley heeft een mogelijk verband aangeduid tussen de drie moorden die in het afgelopen jaar in Oxford zijn gepleegd en een ondergronds geheim netwerk dat zou opereren binnen de Gevestigde Burgerorde van de stad.”

“Volgens informatie die is gedeeld met Lux FM zijn de moorden wellicht uitgevoerd door een lid van een geheime organisatie met een traditie van occulte rituelen. De naam van de organisatie is niet bekend, maar lidmaatschap zou zijn voorbehouden aan een aantal hooggeplaatste en invloedrijke figuren uit academische kringen.”

Jess trok de koptelefoon af en greep met de handpalm naar haar voorhoofd.

*

Er waren vijftien minuten voorbij gegaan. Jess Hewitt zat tegenover Mal Knight in diens kantoor. Er was een operatie tot schadebeperking onderweg.

“Dus je weet zeker dat ze dit alleen heeft bedacht? Ik bedoel niet samengewerkt met iemand anders hier?”

“Zo zeker als maar kan. Tom en Richard leken er niks van te weten.”

“En de logband?”

“Gewist.”

“Goed. Het moge duidelijk zijn dat dit bericht niet uitgezonden gaat worden, of dat we het zelfs maar erkennen.”

“We moeten maar hopen dat niemand daarbuiten het heeft opgenomen.”

“Wanneer ernaar wordt gevraagd zullen we alles ontkennen. Mocht dat toch niet werken en er wordt naar gevraagd dan zullen we terug moeten vallen op dat we het mis hadden en dat het nepnieuws was.”

“Weten de anderen ervan?”

“Natuurlijk. Ik heb al een vermaning gehad. En jouw ongeleide projectiel?”

“Hebben we laten vallen.”

*

Nu woonden er op nummer 216b aan Abingdon Road twee werkelozen. Verity Hunter was geen verslaggeefster meer bij Lux FM sinds eerder die middag, toen ze was ontslagen door haar nieuwsredactrice. Ze zou nog een maandsalaris krijgen maar was gevraagd niet meer naar het gebouw van het station te komen.

Nog maar een maand eerder zou ze er kapot van zijn geweest. Maar nu had ze er volledig rekening mee gehouden. Het zou haar hebben verbaasd als het anders af was gelopen – helemaal in het licht van hoe de carrière van haar vriendin Amy Noble tot een abrupt einde was gekomen omdat ze afweek van de politiek correcte lijn.

Verity en Keith hadden het hele weekend nagedacht over deze zet. Een handvol zaken had haar doen besluiten de operatie door te zetten – inspiratie van May die uit principe ontslag had genomen bij de politie, de toenemende ontevredenheid bij Verity over hoe duidelijk het in de doofpot stoppen van de moorden was en bewijs van de rol die haar redactrice en directeur speelden in de samenzwering. En niet te vergeten haar groeiend gevoel van verplichting om te doen wat juist was. Wat betreft dat laatste punt was de invloed van Keith het grootst geweest. Het paar had besloten de huur op te zeggen en voorlopig terug in te trekken bij hun respectievelijke ouders. Later in de week zou de zoektocht naar een nieuwe baan moeten beginnen.

“Mocht alles tegenzitten dan kun je nog altijd voor de klas gaan staan,” lachte Keith, refererend aan de veelvuldig uitgezonden advertentie op Lux FM voor nieuwe rekruten in het onderwijs.

“Of, als alles echt helemaal misloopt dan zou *jij* misschien een baan kunnen gaan zoeken?”

“Heiligschennis!”

Keith schoof dichterbij zijn vriendin om haar een geruststellende knuffel te geven.

“Het komt allemaal wel goed. Wanneer je jezelf achter de Waarheid schaaft dan zorgt het Universum voor de rest. Ik ben trots op je. Dit was dapper.”

“We moesten iets doen, toch?”

“Wel, het zou ze uitgerookt moeten hebben. Je kunt er je kop onder verwedden dat die hele groep het al weet. Nu weten ze dat iemand ze op het spoor is, maar ze weten niet hoever het strekt. Ze zullen aannemen dat het niet is gebleven bij één eenzame radioreporter met een eigen agenda.”

“Wat is het beste waar we op kunnen hopen?”

“In ieder geval geen moorden meer.”

Hoofdstuk 30

Donderdag 6 december 1990

*Iedereen is op zoek naar de antwoorden,
Hoe het verhaal begon en hoe het zal eindigen.
Wat is het nut van een half verhaal, een halve droom?
Je zult alle treden er tussenin moeten beklimmen.*

Prince and the Revolution: The Ladder

Er was geen ander levende ziel te zien toen de glimmende stalen liftdeuren met een ping open schoven, en Verity stapte naar binnen.

De wanden en het plafond waren voorzien van spiegels, maar het licht in de lift was zo gering dat het moeilijk was enig detail te zien. De deuren sloten zich en de lift begon zich te verheffen zonder dat Verity op een knopje hoefde te drukken.

Hoewel er geen indicatie was van het voorbij glijden van de verdiepingen was ze zich volledig bewust van het stijgen, en naarmate ze hoger kwam leek het duister binnen de kooi minder te worden. In de lift waren geen elektrische lichten te bespeuren, en geen aanwijsbare bronnen van licht in de centrale kern van het gebouw waarin de lift zich bevond. Maar het viel niet te ontkennen dat het langzaam lichter werd.

Er was geen enkel geluid te horen dat je normaal zou associëren met een tripje in een lift – geen ping bij het passeren van verdiepingen, geen gezoem van een motor of het gerammel van metaal in de schacht. Plotseling echter, zonder aankondiging, was er een geluid. De zachte klanken van *Santa Claus Is Coming To Town* in een muzak stijl versie, en toen, over de muziek, de stem van Verity's moeder Joy, vulden de capsule. Ze las uit één van haar meest aangehaalde bijbelpassages.

Hij zag op de aarde een ladder staan waarvan de top tot in de hemel kwam. En hij zag engelen van God langs die ladder omhoog klimmen en naar beneden gaan. Genesis 28:12

Verity keek om zich heen of ze de bron van het geluid kon ontdekken, maar er was niets te zien dat op een luidspreker duidde. De lift was volkomen kaal, afgezien van de spiegels die nu het heldere licht reflecteerden dat feller werd met elke seconde die voorbij ging. De stem ging verder.

Het oog is de lamp van het lichaam. Als je oog helder is, is je hele lichaam verlicht. Maar als het troebel is verkeert je lichaam in duisternis. Zorg er dus voor dat het licht in je lichaam niet verduisterd is. Lucas 11:34-35

Het licht dat de lift vulde, wit en duizelingwekkend, was nu bijna verblindend. Vanuit elke gespiegelde hoek werd ze bekeken door haar eigen beeld. De stem zweeg en Verity had het gevoel dat de lift vertraagde. Hoewel er geen mechanisch geluid te horen was, het gevoel gaf aan dat er sprake was van een bepaalde weerstand in de gang naar boven.

Binnen een paar seconden leek de weerstand weer verdwenen en vervolgde de lift gladjes zijn weg. Even later vertelden haar God gegeven zintuigen haar onmiskenbaar dat elke beweging was gestopt.

Met een ping gleden de deuren soepel open. Direct voor haar was een plakkaat op de tegenover gelegen muur bevestigd die aangaf dat ze zich bevond op de 33ste verdieping.

In de gangen scheen hetzelfde oogverblindende licht als eerder in de lift toen ze naar buiten stapte en rechtsaf ging. Na een paar passen keek ze instinctmatig omhoog en zag een smal luik dat was verwerkt in het wit marmeren plafond.

Het leek eenvoudig genoeg open te trekken, met een gekromde hendel uitnodigend in het midden, en ze bedacht zich dat ze er makkelijk bij kon. Meer van het intense licht straalde toen ze omhoog tuurde. Ze zag dat de vloer haar een beetje had opgetild en schatte in dat de opening net breed genoeg was om haar lichaam doorheen te wringen, en dat ze zich met weinig moeite op zou kunnen trekken.

Geleid door vertrouwen, en zonder een gevoel van angst of opwinding, plaatste ze haar armen aan beide zijden van de opening, bleef een moment hangen en trok toen haar lichaam op naar wat het ook was dat daarachter lag. Opnieuw klonk de stem van haar moeder.

Hierna had ik een visioen. Er stond een deur open in de hemel. De stem die me eerder had toegesproken met het geluid als van een bazuin zei nu: Kom hierboven, dan laat ik je zien wat er nu gebeuren moet. Openbaringen 4:1

Nog steeds verblind door het licht bewoog ze haar lichaam weg van de opening en langs de rand van het nieuwe oppervlak. Automatisch ging ze naar rechts en hief haar hoofd opnieuw op. Het licht verminderde nu genoeg voor haar om de vorm van een oog te ontwaren, dat even knipperde.

Er klonk een nieuw geluid, een zachte jazz saxofoon. Verity meende de opname te herkennen. Was dat niet *Courtney Blows* van Courtney Pine op het laatste Soul II Soul album? Alles in haar blikveld was onscherp en het witte licht was nu rood geworden.

Naarmate ze naar het knipperende rode oog bleef kijken werden de details, nu anders, duidelijker. Het flitsen kwam

voort uit twee rode stippen tussen twee verlichte getallen. Links van de stippen een 2, rechts ervan een 16.

De wekkerradio gaf plichtsgetrouw de tijd aan. 2:16 op de ochtend van 6/12.

Ze keerde haar blik weg van de klok, terug naar het duister, en overwoog in haar geest de potentie van wat ze zojuist had ervaren. Hoewel onzinnig aan het oppervlak wist ze dat er een diepere betekenis achter schuilging waarvan de waarde, bedacht ze in haar half wakkere staat, later misschien duidelijker zou worden, als de dag eenmaal goed was aangebroken – als ze zich de details tenminste nog wist te herinneren.

Wat het ook was, zei ze tegen zichzelf, het was eens wat anders dan de steeds terugkerende droom die ze het afgelopen jaar talloze keren had gehad, live in de uitzending met een open microfoon, maar als aan de grond genageld en niet in staat een woord uit te brengen. Het had iets te maken met het confronteren van een diepgewortelde angst niet goed genoeg te zijn, of niet in staat een opdracht tot een goed einde te brengen, had Keith haar verteld toen hij op de stoel van een amateur psychoanalyticus was gaan zitten. Daar hoefde ze zich nu geen zorgen meer over te maken. God weet wat Keith van deze droom zou maken.

Naast haar bewoog haar vriend plotseling en, in het zacht rode schijnsel van de wekker, draaide hij zijn gezicht naar haar toe. Hij glimlachte en omhelsde haar onder de dekens. “Alles komt goed,” mompelde hij, voordat hij terug in slaap viel.

Hoofdstuk 31

1991

*Leef elke dag alsof het je laatste is.
Het staat geschreven in de sterren, je lot is bepaald.
Het lijdt geen twijfel, de zandloper gaat te snel,
Want de korreltjes van de tijd raken op.*

Elvis Presley: Wisdom of the Ages

De periode waar 1990 de overgang maakte naar 1991 was zeker niet teleurstellend te noemen als het ging om lokaal, nationaal en internationaal nieuws waar de nieuwsredactie van Lux FM zijn tanden op stuk kon bijten.

Het meest tumultueuze van alle gebeurtenissen was de grootscheepse militaire inval in Irak geweest – wat door de media de naam “de Golfoorlog” was gegeven – op bevel van de Amerikaanse president George H W Bush. Operatie *Desert Storm* was op 16 januari 1991 begonnen met een campagne van bombardementen vanuit de lucht. Natuurlijk was Groot Brittannië gehoorzaam gevolgd in de voetstappen van hun neef uit de familie van grootmachten en had honderdduizenden troepen naar de regio van de Perzische Golf gestuurd, net als meer dan 30 andere “bondgenoten” uit het Westen.

Gedurende de daarop volgende 42 nachten regende het bommen op Iraakse doelwitten, met talloze militaire en burgerslachtoffers als gevolg (naar de laatste groep werd door de media verwezen met de pakkende term “bijkomende schade”), en af en toe een dode door zogenaamd “vriendelijk vuur.” Een paar weken later was de aanval op de grond begonnen. De vergelding van Irak resulteerde in de lancering van Scudraketten richting doelen binnen Amerika's bevriende staten, Israël en Saoedi Arabië.

Een iconisch beeld dat al snel het oogmerk werd van deze “oorlog” (Keith gaf de voorkeur aan het woord “genocide”) was dat van furieuze branden bij de duizenden oliebronnen in de woestijn van Koeweit. De officiële lezing was dat deze opzettelijk waren aangestoken door de Irakese troepen toen deze waren verslagen en zich terug moesten trekken, als een laatste opgestoken middelvinger naar de coalitietroepen, gezien, volgens veel politieke commentatoren, de VS en bondgenoten zich alleen maar met de Midden Oosten-kwestie bemoeiden vanwege de schier eindeloze voorraad olie die er geplunderd kon worden.

De petrodollar was zo'n beetje de God der Naties in 1991. Het was geen verrassing dat het beeld van Keith, gevormd door de protesten van verschillende onderzoekers uit het alternatieve circuit, was dat de oliebronnen waren aangestoken

door de Amerikaanse troepen zelf, wat resulteerde in het mediaspektakel dat verder diende om Saddam Hoessein te demoniseren in de ogen van de wereld en verdere aanvallen op Irak zou rechtvaardigen, wanneer ook maar gewenst.

In wat was bedoeld als een kortstondige oplossing, maar wat nu al weken voortduurde, was Verity weer bardiensten gaan draaien bij café The Grapes aan George Street. Het inkomen had er in ieder geval voor gezorgd dat ze vooralsnog aan Abingdon Road konden blijven wonen. Hoewel Keith gelijk had gekregen dat het Universum hen zou voorzien, op één of andere manier kon ze niet het gevoel van zich afschudden te leven in iets van een eindtijd – of op zijn minst een tijd van grote verschuivingen in het menselijk bewustzijn – wat nog werd verergerd door de apocalyptische beelden op TV van razende branden die enorme wolken dikke, zwarte rook de lucht in spuwden, en waardoor een ongehoord aantal bronnen, infrastructuur en arbeid totaal verloren gingen. Dichterbij een hel op aarde kun je niet komen, bedacht ze. Op zijn minst voelde het allemaal zo tegen het leven, tegen de natuur, en helemaal niet de manier waarop mensen zouden moeten leven.

“De snelweg van de dood” was nog zo'n handige term die Verity's hart deed zinken elke keer dat er in het radionieuws aan werd gerefereerd. Het verwees naar een luchtbombardement op een konvooi van ongeveer 1.400 voertuigen met Irakese militairen in een poging Koeweit te ontvluchten via de belangrijkste noordelijke snelweg in de nacht van 26 februari. Het konvooi werd onder vuur genomen door Saoedische gevechtsvliegtuigen. De massaslacht resulteerde in 100 kilometer snelweg bezaaid met lijken, uitgebrande voertuigen en ander puin.

Inmiddels was Koeweit verklaard tot bevrijd van de Irakese overheersing, en Saddam Hoessein kwam terecht in het rijtje van Hitler en Stalin en werd de alom verafschuwde Publieke Vijand no.1 – een dynamiek die voor een deel werd gefaciliteerd door de draai die de overheid er aan gaf, maar voornamelijk door de aard van berichtgeving in de mainstream media.

Waar het soort van Jess Hewitt en Tom Atton genot beleefden aan de gebeurtenissen tijdens de Golfoorlog, de klok rond werkend om alle nieuws te verzamelen en te voorzien van een eigen invalshoek, met een Sony Radio Award en een piek in de luistercijfers in het achterhoofd, voor bepaalde presentatoren bleek de hele zaak verbijsterend.

Jess kwam op een ochtend aan op haar werk waar ze Dave Vickers en James Anthony gepassioneerd bekvechtend aantrof met Pete Hollis, waar de laatste instructies had ontvangen van de raad van Lux om niet meer te refereren aan de namen van twee muzikale acts. Naar Bomb The Bass, op dat moment in de hitlijsten met *Love So True*, moest worden verwezen met de naam van de frontman, Tim Simenon, tot de militaire aanvallen waren beëindigd. Net zo moest men bij Massive Attack, die grote sprongen maakten met hun *Unfinished Symphony*, het “attack” in hun naam achterwege laten.

“Het is om geen mensen voor het hoofd te stoten met termen die hen misschien aan de militaire aanvallen herinneren in deze delicate tijden,” verklaarde Hollis, waarmee hij enkel herkauwde wat Mal Knight hem had gezegd, als woordvoerder voor de raad.

“Wacht effe, kijken of ik het goed begrijp,” zei Anthony. “Refereren aan bommen gooien is tegenwoordig meer beledigend dan het *feitelijk* gooien van bommen?”

“Het is godverdomme toch belachelijk!” protesteerde Vickers met nog meer botheid. “Misschien maar een gedachte, hoor, maar we zouden nog altijd GEEN bommen kunnen gooien op soevereine landen en onschuldigen doden om oliebelangen te beschermen, DAN zouden we niet de namen hoeven te veranderen van bandjes met een fokking nummer in de top 40 om mensen niet misselijk te maken terwijl ze 's ochtends aan hun Cornflakes zitten! Ik zei al, het is maar een idee. Maar dat ben ik dan weer, wat weet ik nou? Ik ben maar een fokking DJ!” (Vickers en Anthony waren al perplex dat de nummer één plek was overgenomen door Cliff Richard met *Savior's Day*, waarmee hij de eerste en enige artiest was die een nummer één hit had in de jaren 1950, '60, '70, 80'en '90.)

Zealls reactie op de gebeurtenissen zoals die zich ontvouwen was een haastig opgezette reeks protestbijeenkomsten in het Blackbird Leys Gemeenschapscentrum. Geopolitieke analyses liet hij liever over aan de vele anderen die zichzelf zagen als een autoriteit op dat gebied. Hij – zoals gebruikelijk – nam het weinig begane pad en gebruikte de gebeurtenissen om het focus te richten op de morele en spirituele gevolgen van militaire actie. De crux van zijn observaties was dat wanneer *alle* soldaten (of sol-doden, zoals hij het ook wel uitdrukte) in groten getale zouden weigeren om deel te nemen aan de moorddadige praktijken omdat iemand anders het zegt, er geen oorlog zou zijn.

“Ik weet niet of iemand het gemerkt heeft,” had hij tijdens een evenement wrang opgemerkt, “maar je ziet nooit de politici en de generaals die de bevelen geven voor oorlogshandelingen aan de frontlinie om het leven te laten – noch hun kinderen – wat dat betreft. Nee, dat laten ze liever over aan het vervangbare kanonnenvoer uit de algemene bevolking – degenen die niet afstammen van een belangrijke familiebloedlijn. Het heeft eeuwenlang perfect gewerkt, dus geen reden om aan te nemen dat dit in de toekomst niet ook het geval zal zijn.”

Niet dat het een verschil in uitkomst had betekend voor deelname, maar de weken van Golfoorlog stonden onder leiding van John Major als Conservatieve Minister President van het VK. Na elf en een half jaar aan het roer was Margaret Thatcher eind november in tranen afgetreden, nadat ze effectief buitenspel was gezet in een coup door senior leden van haar kabinet.

Hoewel doorgaans werd verklaard dat het het ontslag van haar Minister van Economische Zaken Geoffrey Howe was geweest, naar aanleiding van economische kwesties, dat het balletje aan het rollen had gebracht waardoor de minachting voor Thatcher, die al jaren onder het oppervlak borrelde, doorbrak, sommige experts stelden dat het haar rampzalige Poll Tax was geweest, en de wijdverbreide protesten onder de bevolking die haar de kop hadden gekost. Drew Hunter was geamuseerd toen hij de tekst hoorde over deze kwestie in *Devotion* van Nomad, dat grijs werd gedraaid bij Londen Kiss FM, waarin MC Mikee Freedom verklaarde, “Want een griezellige nachtmerrie kan je terroriseren, de Poll Tax kwam en alles werd duurder... Maggie kwam, nu is ze afgeslacht.”

Groot nieuws voor Oxfordshire was geweest de opening van een nieuw stuk van de M40 in het noorden, waardoor er nu een rechtstreekse verbinding was tussen Londen en Birmingham, met Oxford als middelpunt. De eerste paar weken vergat elk staflid van Lux die vanuit Oost kwam wel eens de nieuwe afslag te nemen waardoor ze nu 15 km door moesten rijden tot Bicester, omdraaien en weer terugrijden.

Voor Verity was het onbegrijpelijk dat automobilisten die vanuit Oxford naar Birmingham reden tot 1991 de martelgang moesten ondergaan van de langzame slingerweggetjes door dorpjes als Kidlington, Banbury en Stratford. De feestvreugde kreeg echter een domper op 14 februari, toen een vrachtauto pech kreeg in dichte mist en een kettingbotsing veroorzaakte van meer dan 100 voertuigen, waarbij één dode te betreuren was geweest.

Net voor de jaarwisseling had het weer ook al hard toegeslagen. De regio kreeg te kampen met enorme sneeuwval waardoor het verkeer op de wegen een chaos werd, er stroomstoringen waren en veel afgelegen plaatsen onbereikbaar werden. Mal Knight zag al snel de mogelijkheid voor goede PR en droeg ieder staflid van Lux die naar de studio wist te komen op een *Sneeuwlijn* te bemannen vanuit het hoofdkwartier van Lux. Jess kwam met het idee van de voedselvoorraden die over waren van de laatste Lux Box liefdadigheidsactie, en deze met noodvoertuigen naar de minst weerbaren te brengen. Iedereen wist zeker dat er meerder dozen Limoen Scampi Frietjes in het magazijn moesten staan, maar niemand vond ze.

Drew had met minder te kampen. Pete Tongs overstap van Capital FM, dat alleen in Londen uitzond, naar de nationale BBC betekende dat zijn klanten diens nieuwe programma nu zelf konden beluisteren en opnemen. Zijn handeltje in cassettes van het Londense Kiss FM en Choice FM, die allebei het jaar daarvoor waren gelegaliseerd, bleef echter lucratief.

Het nieuws van de opening van een nieuwe nachtclub, The Park End Club, die lente was door deelnemers aan het uitgaansleven met gejuich ontvangen – vooral omdat het beloofde non-conformistisch en onafhankelijk van geest te zijn, in contrast met de overvloed aan zieloze commerciële clubs, en zich toe te leggen op bonafide House en Dance muziek.

Drew was eigenlijk meer geïnteresseerd in de geruchten over een “achterkamer,” wat het domein zou worden van zwarte muziek, en hij wilde zich aan gaan prijzen om één van de huis-DJ's te worden. Ook Molly verheugde zich op de komst, een mooie gelegenheid om haar klantenbestand uit te breiden.

Tot slot – absurd genoeg – zat er nog steeds geen schot in de drie moordzaken, die nu als een Zwaard van Damocles boven het hoofd van de Oxford Criminele Inlichtingendienst hing. Rechercheurs hadden stelselmatig alle dierenrechtenactivisten ondervraagd, huidige en voormalige leden van rassenhaatgroepen en demonstranten tegen de oorlog, maar er waren geen arrestaties verricht.

Hoofdstuk 32

Maandag 18 maart 1991

*Zelfzuchtige verlangens branden als vuur in degenen die het goud oppotten,
Ze houden de mensen in slaap, en de waarheid weg van hen.*

De avond viel, en twee lange, slanke figuren haastten zich door High Street, St. Mary's Passage in en dan naar Radcliffe Square. Hun profielen werden beschenen door de straatlantaarns die er al stonden sinds de Victoriaanse tijd – toen verlicht door gas, nu door lampen met een sensor waardoor ze vanzelf aangingen als het daglicht begon te verdwijnen.

Ze zouden zo weggelopen kunnen zijn uit een andere tijd, gekleed als ze waren, geheel in het zwart, hij in een lange overjas, de hoge hoed ontbrak er nog aan, en zij in een lange jurk tot de enkels en een overjas, op haar hoge hakken balancerend over de ongelijke kinderkopjes. Uit hun rappe pas kon men opmaken dat ze laat waren voor een belangrijke afspraak.

Ze liepen richting de iconische Radcliffe Camera, sloegen scherp linksaf, Brasenose Lane in, en kwamen bij een zware houten deur die dienst deed als zijingang van het 16de eeuwse Brasenose College. De hordes Amerikaanse en Japanse toeristen die je hier elke dag kon vinden waren uren eerder al opgelost. Normaal gesproken zou de deur op dit uur gesloten zijn, maar bij deze gelegenheid kon de man de zwaar metalen ring, het soort waar het college zijn naam aan te danken had, omdraaien, en de deur opende met een krakende zucht.

Na de deur zorgvuldig te hebben gesloten begaf het paar zich over de binnenplaats erachter, de damp van hun adem nog steeds te zien in de frisse, heldere lentewind, naar een andere deur die hen terugbracht in het hoofdgebouw van het college.

Ze liepen door een gang met stenen muren naar een derde deur rechts. Hierbuiten stond een eenzame wachter – een Tyler – wiens ernstige, gefixeerde uitdrukking hem zo een baantje op zou kunnen leveren als Beefeater bij Buckingham Palace. Zijn vastberaden houding impliceerde dat voorbij hem te komen zonder de juiste toestemming geen eenvoudige zaak zou zijn.

Zonder verdere omhaal kopte de man zijn hand rond het oor van de wachter en uitte een frase, zodanig zacht dat een omstander, als die er al geweest was, het onmogelijk had kunnen horen. Prompt stapte de wachter opzij, opende de deur en verleende hen vrijelijk doorgang.

Toen ze de kamer achter de deur betraden doemde een bekend tafereel op. Deze ruimte zag er grotendeels hetzelfde uit als in de laatste 440 jaar. Hoge boogramen als in een kerk waren in de zijmuren ingebed, waarvoor een metalen gaaswerk strak was gespannen. Het hoge plafond was getooid met donkere eiken balken.

Op alle vier muren hingen portretten van mensen die er voornamelijk uitzagen. De meesten waren mannen van middelbare leeftijd of ouder, behangen met regalia die affiliaties suggereerden met het koningshuis, de adel of een hoge positie aan één van de Universiteiten. In een paar gevallen waren mannen afgebeeld waar hun rechterhand in hun jasje viel. De paar vrouwen die waren geportretteerd droegen opvallende juwelen, met name halskettingen met een talisman.

Precies voor het midden van de zuidelijke muur hing aan het plafond een groot kleed, nu gelig van ouderdom. Erin verweven was het embleem van het genootschap – een kronkelende adder, de enige giftige slangensoort die op de Britse eilanden voorkwam, met een zigzaglijn over zijn rug. Hierboven, aan de rand van het kleed, bevond zich een omgekeerde vijfpuntige ster. Daaronder, in een schuin schrift, stond de frase *Scientia Potestas Est*. Ook onder het embleem stond een spreuk.

Profana Patiatur In Sua Manu

Exact in het midden onder het kleed stond een imposante houten tafel, groot genoeg om 33 mensen een plaats te bieden. Alle stoelen waren al bezet, op twee na. Voor elke aanwezige stond een zilveren drinkbeker. Toen het paar arriveerde draaide iedereen zich naar hen om. Tevreden gesteld dat de nieuwkomers inderdaad de genode gasten waren draaide iedereen zich terug en vestigde de blik opnieuw waar deze eerder was.

Aan het verre einde van de tafel, met een karaf water en een zwart clipbord met pen voor hem naast de obligate kelk, zat een man waarvan duidelijk was dat hij de voorzitter van deze vergadering was. De twee zojuist aangekomenen verontschuldigten zich voor het te laat zijn. “Genoteerd,” antwoordde de voorzitter en gebaarde hen op de laatste lege stoelen rechts naast hem te gaan zitten.

Indien namen vrijelijk gebruikt zouden zijn tijdens deze bijeenkomst dan zou men het paar hebben aangesproken bij hun voornamen, Theo en Sophie. Maar tijdens deze avond werden geen namen geuit. Dat was ook niet nodig, want iedereen was bekend met ieders identiteit en status. Evenzo had deze groep geen naam, afgezien van “De Orde,” dat de leden onder elkaar gebruikten.

De traditie van het houden van een vergadering op de eerste maandag na volle maan was al zo oud dat nergens terug kon worden gevonden wanneer dit begonnen was. De huidige voorzitter was gedurende de afgelopen 23 jaar de *de facto* voorzitter geweest. Het was zijn geboorterecht, en het opvolgen van zijn vader, toen deze overleed, was nooit een punt van discussie geweest. Zijn voorouders hadden dezelfde positie binnen De Orde sinds generaties bekleed. Voor de buitenwereld hadden allen een respectabele functie vervuld binnen de machtsstructuur van de stad – burgemeester, opperrechter, bestuursfuncties bij de Universiteit. De huidige rol van de voorzitter als hoofdinspecteur bij de politie van Thames Valley was de laatste in een lange lijn van posities. De enige vraag was, naarmate de tijden veranderden, welke functie een telg uit de bloedlijn binnen zou worden geleid.

Gezeten rond de tafel waren degenen die in de gemeenschap van Oxford in hoog aanzien stonden. De huidige burgemeester en opperrechter waren aanwezig, naast twee rechters, bestuurders van drie universiteiten, een aartsbisschop, een imam en een rabbi, drie advocaten, twee chirurgen, een generaal uit het leger en de directeur van een groot bankconglomeraat.

Uit de zakenwereld vond men de uitvoerend directeurs van vier van de meest prominente bedrijven, naast Solomon Schwartz, directeur van farmaciegigant Clive Tuns. De media werden vertegenwoordigd door twee van de directeurs van BBC Radio Oxford, twee van Central Television, en de voorzitter van de Oxford Mail Group. Hun aantal werd vervolmaakt door de aanwezigheid van Jess Hewitt en Mal Knight, respectievelijk de hoofdredactrice van de nieuwsafdeling en de uitvoerend directeur van Lux FM. Dan waren nog aanwezig de hoog geprezen schrijfster Rose Cross, Jeremy Bardwell van Bardwell Books en plaatselijk parlementslid Simon “Si” Opps.

“Goed, nu we er allemaal zijn,” begon Nomas, en staarde in de richting van de laatkomers, “laten we beginnen. Ik heb een aantal mededelingen van huishoudelijke aard, namelijk de verkiezing van een nieuwe penningmeester voor het genootschap, de vastgelegde data voor de vergaderingen van de komende zes maanden en de nieuwe locatie waar deze tijdelijk zullen worden gehouden tot de kwestie is opgelost die ik zo zal bespreken.”

“We hebben ons ingespannen om trouw te blijven aan ons motto in de afgelopen ruim vier eeuwen, en ik ben niet van plan toe te staan dat we ongewild worden onderzocht vanwege een voorval dat grotendeels buiten onze invloed valt. Dit zal echter binnenkort worden opgelost, en het is mijn plicht dit vanavond met u allen te delen.”

Terwijl de voorzitter sprak, zijn vingertoppen en duimen onderbewust bij elkaar gebracht waar ze een driehoek vormden, was de blik van iedere aanwezige rond de enorme tafel strak op hem gericht, met aandacht voor ieder woord. Na de huishoudelijke mededelingen te hebben afgewikkeld ging Nomas over tot het hoofdonderwerp van discussie.

“Zoals velen van jullie al weten is de identiteit van het individu dat amok maakte in de stad vastgesteld. De vader van deze persoon zullen de meesten van u kennen. Onze beste veronderstelling is dat het motief van dit individu om deze moorden te plegen ligt in wraakneming – zoals hij het ziet – voor het lot dat zijn vader onderging, en voor het stillen van zijn langdurige wrok jegens De Orde. Onduidelijk is hoeveel hij precies weet over de werkelijke omstandigheden waaronder zijn vader omkwam.”

“Hoe dan ook, het ziet er naar uit dat hij denkt voldoende te weten, want het lijkt zijn bedoeling de beschuldigende vinger naar De Orde te wijzen zodat wij in het volle licht van onderzoek komen te staan. Getuige de zigzaglijn op de vloer bij Herzlos en ons motto in bloed op de muur van dat slachthuis. Gelukkig zijn deze details niet bekend bij het publiek, noch bij de pers. Ware deze gebeurtenissen werkelijk van onze hand geweest dan hadden we ze, al naargelang onze code van openbaring, u wel bekend, cryptisch van tevoren aangekondigd.”

“Het moge duidelijk zijn dat deze persoon een vergaande kennis heeft van ons genootschap. Als we aannemen dat de moord op die soldaat is gepleegd door dezelfde dader – en er is geen reden om hieraan te twijfelen – dan kunnen we alleen maar veronderstellen dat hij niet de gelegenheid had om daar een aanwijzing naar De Orde achter te laten. Of, indien hij dat wel deed, is er iets mis gegaan en werd het vernietigd in de brand. Wat het ook zij, u hoeft mij niet te vertellen dat dit uit aan het groeien is tot een werkelijke dreiging.”

“Helaas voor onze man, hij lijkt het vermogen van onze organisatie om dergelijke acties tegen te gaan te hebben onderschat. Hoewel we een paar keer goed weg zijn gekomen met die nieuwsgierige verslaggeefster,” Nomas keek heimelijk in de richting van Jess Hewitt en Mal Knight, “en een bemoeizuchtige agente. Van beide verwachten we geen problemen meer, maar ze zullen niettemin een tijd in de gaten worden gehouden.”

Nomas pauzeerde even om adem te halen en Solomon Schwartz, zenuwachtig trekkend omdat hij wachtte op een gelegenheid om te breken met protocol en een vraag te stellen voordat daartoe werd uitgenodigd, greep zijn kans.

“Welke maatregelen zijn er genomen om het individu waarover u sprak te neutraliseren?” was zijn bijdrage.

“U kunt uw vragen stellen als ik klaar ben,” bevestigde Nomas.

Een zichtbaar gespannen Schwartz was niet in de stemming voor formaliteiten.

“Deze affaire heeft de winstgevendheid van mijn bedrijf bedreigd en heeft mij veel persoonlijk leed berokkend. Het werd persoonlijk toen Herzlos werd vermoord. Ik moet weten ...”

Nomas onderbrak hem. “Als je me had toegestaan uit te praten, ik ging juist aangeven tot welke oplossing is besloten.” Hij keek boos naar Schwartz die, herinnerd aan zijn plaats binnen de hiërarchie, afzag van verder aandringen.

De voorzitter ging verder.

“Voor deze vergadering heeft de Raad van Ouden van De Orde,” Nomas maakte een hoofdknik in de richting van de zes leden het verst links van hem, “unaniem besloten om de dreiging te elimineren. Ons psychologisch profiel van deze persoon, gecombineerd met zijn *modus operandi* en zijn duidelijke agenda om De Orde te impliceren bij zijn bezigheden, gaf aan dat hij zeer waarschijnlijk weer toe zal slaan tijdens de Lente-evening. Hij zal de verleiding niet kunnen weerstaan. Daarom is De Fikser aangesteld.”

Bij het noemen van die naam vond er een verandering plaats in het subtiele elektrisch veld rond de tafel. Emoties van verrassing, spijt, opluchting en geruststelling stroomden samen in een smeltkroes van fijnstoffelijke frequenties.

“En omdat de Lente-evening plaatsvindt over drie nachten zal de daad binnen de volgende 48 uur worden verricht,” ging Nomas verder. “U dient allen alert te blijven en goed kennis te nemen van de uitzendingen van onze collega's.” Hij gebaarde naar de vertegenwoordigers van Lux FM, Central Television en Oxford Mail terwijl hij sprak.

“Nu zal ik uw vragen beantwoorden.”

Rose Cross reageerde meteen.

“Als de Fikser is aangesteld, is het dan niet zinvol meteen ook die bemoeial van een reporter en die in onmin geraakte agente van het toneel te doen verdwijnen, gezien het lijkt dat ze nu een directe kennis hebben van onze organisatie?”

“De Raad van Ouden heeft hier tegen besloten,” kwam het antwoord. “Wanneer eenmaal de dader is verwijderd – efficiënt en discreet als altijd – dan verwachten we dat de zaak dood zal bloeden. Vooral wanneer het wordt overschaduwd door ander nieuws van een sensationele aard om de aandacht van de zaak af te leiden. Het zou ook teveel risico in zich dragen wanneer alle drie op hetzelfde moment verdwijnen. Ik kan maar zoveel onder het tapijt vegen.”

Eén van de witharige bestuurders van een universiteit was de volgende met een vraag – hoewel hij het antwoord al kon raden.

“Welke methoden zullen worden gebruikt bij het opruimen van dit karakter?”

De voorzitter stelde teleur.

“Er bestaat geen nood op dit moment verder over de details uit te wijden, behalve dat zijn lichaam niet gevonden zal worden. Was dat wel het geval dan zou dit terug te herleiden zijn naar de dood van zijn vader, en diens verband met De Orde blootleggen.”

“Deze figuur zal verdwijnen in de vergetelheid, en de Onheilige Drie-eenheid van de Oxford moorden, zoals de media ze zullen betitelen,” en opnieuw knikte hij in de richting van het mediapersoneel, “zullen onopgelost blijven en geschiedenis maken, net als de zaak van Jack the Ripper honderd jaar geleden. Het zal goed dienen om generaties lang Japanse toeristen en hun geld naar de stad te trekken.”

Meteen volgde een vraag van de rechter.

“Mag ik misschien de kwestie aanstippen van het onderzoek door Binnenlandse Zaken naar uw departement, naar ik begrijp is dat al gaande? Uw enthousiasme voor discretie in aanmerking genomen, en al naargelang ons motto, is dit nauwelijks in lijn met hoe we ons altijd hebben opgesteld.”

Was deze vraag gekomen van een lid lager op de ladder dan zou Nomas vijandig hebben gereageerd. Maar ook hij kende zijn plaats en antwoordde met de gewenste hoffelijkheid.

“Ook dit zal stoom verliezen over tijd – vooral wanneer een nieuwe sensatie opduikt die de tongen los zal maken. Een politiek seksschandaal, wellicht? Daar wordt het sowieso wel weer een beetje tijd voor.”

Voor het eerst sinds de vergadering leek de sfeer wat luchtiger te worden, hier en daar rond de tafel was zelfs iets van een gelach te horen. Nomas liet de ruimte voor de ontspanning. Een snelle blik op zijn horloge vertelde hem dat het vier minuten voor negen was.

“Laten we drinken.”

Op zijn commando hieven de 33 hun glas. Het volgende ogenblik, allen tegelijk, uitten zij *Per furtim prosperabitur*, en namen een slok van de inhoud uit hun beker.

“Onze zaken hier zijn gedaan. Laat ons allen naar de altaarzaal gaan. Het is tijd voor de ceremonie.”

De 33 stonden zonder een woord op van hun stoelen en begaven zich plechtig, ritualistisch, naar twee kledingrekken op wiertjes links van de hoofdingang naar de Grote Zaal. Aan beide rails hingen twintig dikke mantels van een zwart zijden materiaal, met een diep roden voering. Aan elke mantel bevond zich een kap. Elk van de 33 nam een mantel, gooide deze over hun reguliere kledij, en volgde de voorzitter naar de centrale hal, voorbij de nog steeds aanwezige Tyler.

Aan het einde van de koude stenen gang sloeg de processie linksaf en begaf zich op de wenteltrap naar beneden die leidde naar de oude, grotachtige kelder aan het einde.

Hoofdstuk 33

Woensdag 20 maart 1991

*Elke generatie geeft de vorige de schuld,
En al hun frustraties komen bij je aankloppen...*

*Dus beginnen we een onenigheid,
Tussen het heden en verleden,
We offeren alleen de toekomst op,
Het is de bitterheid die blijft hangen.*

Mike and the Mechanics: The Living Years

Terwijl honderdduizenden anderen binnen de Oxford Rondweg zich bezighielden met hun commerciële bezigheden, zo was het ook voor Molly Lowe gewoon een dag als alle andere. Inmiddels 18 geworden begon haar ambitie – om de grootste dealer van de regio te worden in recreatieve narcotica – aardig gestalte te krijgen.

Wanneer geconfronteerd met de onvermijdelijke concurrentie had ze geleerd om het kwetsbare meisje te spelen, waarmee ze de gevoeligheden bespeelde die ook bij zelfs de meest geharde straatdealers aanwezig waren. Hun gevoel van mededogen voor wat zij zagen als een fragiele en naïeve onderling – hoewel ver verwijderd van wat doorging voor een meer normaal lid van de gemeenschap – was hun zwakte die ze, zo had ze bedacht, ten volle uit zou buiten.

Elk boek dat ze ooit had doorgebladerd in de sectie Zelfontplooiing bij Bardwell Books had deze hardhoofdige en nietsontziende benadering van zaken doen voorgestaan. Als dit was hoe degenen die als helden werden gezien binnen het zakenleven er gekomen waren, waarom zouden dan niet dezelfde tactieken van toepassing zijn op ondernemers van haar soort? Haar vaders langzame beklimmen van de carrièreladder was niet voor haar. Zij wilde sneller beloond worden.

Niet al haar concurrenten waren echter even inschikkelijk geweest, zoals ze had ervaren bij een nachtrave op een voormalig militair terrein bij Bicester tijdens Oud en Nieuw. Daar had ze bij wijze van waarschuwing een snee in haar wang ontvangen, iets wat ze aan haar ouders had verklaard als de onhandigheid van een kapster. Dat gebeuren had haar aangezet tot het inschakelen van haar eigen beveiligers bij evenementen waar ze zoiets kon verwachten. Een paar van haar reguliere klanten wilde maar al te graag de rol van beschermheer aannemen tegen een redelijke vergoeding.

Deze middag, onder het scorebord op het cricketveld van University Parks, waren deze voorzorgsmaatregelen echter

niet nodig. Het was buitengewoon warm voor de tijd van het jaar. Na een succesvol weekend, waar ze de ronde had gedaan tussen Boodles, The Coven en Downtown Manhattan, was dit haar makkelijke klusje, E's en wiet verkopen aan studenten. Deze groep vormde geen bedreiging. En bovendien betaalden ze meer.

Ze werd deze keer bij het zakendoen geassisteerd door haar oudere broer. Charlie Lowe had zijn eigen voorraadje in de zakken van zijn doorgestikte winterjas – bepaald overbodig op zo'n zonnige dag – en verkocht aan studenten die hij van gezicht kende.

Ware het paar niet zo verdiept geweest in hun bezigheden dan waren Molly, met haar scherpe oog, en Charlie, met zijn onmeetbare paranoia, bijna zeker de twee figuren opgevallen die hun activiteiten gade sloegen, gezeten naast de bosjes aan de oostkant. Zij stonden nu op, overlegden kort met elkaar en scheidden zich. De ene begon in de richting van het cricketveld te lopen, de ander liep langs de rand van het veld.

De meeste klanten die ze had verwacht waren al geweest, en Molly en Charlie maakte van de rust gebruik door over het park te staren en te kijken hoe laat het was.

“Misschien moesten we maar eens gaan,” zei het meisje, en stopte een dik pak geld diep in één van de zakken van haar tuinbroek. De rest van haar koopwaar stopte ze weg in de andere.

*

Verity zette de laatste passen naar het huis op nummer 216b, twee zwaar beladen boodschappentassen van Sainsbury onder haar armen meezeulend. In de weken sinds haar vertrek bij Lux FM was ze zoveel mogelijk te voet gegaan door de stad, en ze voelde zich er fitter bij. Nu ze overal naartoe gymschoenen kon dragen in plaats van de verplichte hoge hakken die deel uitmaakten van haar dagelijkse garderobe op de nieuwsredactie, was zo iets simpels als lopen een heel stuk makkelijker geworden.

Een aantal meter verderop, gescheiden door een oude vrouw met een winkelwagentje, een moeder met kindwagen en een paar jongens met honkbalpetjes die een sigaret rookten, deden twee mannen van middelbare leeftijd hun best om niet op te vallen, de één lang en mager, de ander klein en gedrongen. Ze hadden steeds hun afstand bewaard en Verity gevolgd vanaf het moment dat ze een uur geleden haar huis had verlaten, haar stillletjes geobserveerd en notities gemaakt van haar activiteiten. Ze zagen haar nu naar de voordeur lopen, de sleutel omdraaien en naar binnen verdwijnen, er nog steeds van overtuigd dat ze hen niet had gezien. Ze hielden halt en één van hen haalde een notitieboekje en een pen tevoorschijn uit de binnenzak van zijn jas.

Binnen in 216b bewoog even het gordijn van de slaapkamer. Van achter het gordijn zag Verity's kiene reportersoog de twee mannen. Hoewel zij niet op de hoogte waren van dit simpele feit, nu werden de spionnen bespioneerd.

*

Aan de overkant van Folly Bridge, in het centrum van de stad, was nog een inwoner van Oxford net thuis aangekomen en stond op het punt zijn woning binnen te gaan.

Phil Meritus, in een van het zweet doorweekt trainingspak, was net terug van zijn laatste workout bij de fitness. In de laatste dagen had hij de frequentie van zijn bezoeken opgeschroefd tot een bijna obsessief niveau, wat te zien was aan de spierontwikkeling in zijn armen. Zoals zijn gewoonte was nam Phil niet de voordeur van zijn weinig glamoureuze flat op de benedenverdieping aan Preachers Lane, maar liep achterom. Hij liep over het grasveldje, klikte de grote houten poort open en stapte erdoor, in de zak van zijn trainingsbroek zoekend naar de sleutel.

Hij verkrampte. Zijn zintuigen, aanzienlijk aangescherpt door de gebeurtenissen van de afgelopen maanden, waarschuwden hem dat er direct gevaar dreigde. En inderdaad, toen hij zich omdraaide was hij net snel genoeg om een flits van een beweging te zien vanuit zijn ooghoek, en te bevatten dat het de glinstering was van een mes dat in zijn richting werd gestoten.

Zonder tijd voor iets anders dan oerinstinct hief Phil zijn rechtervoet omhoog en trapte in de richting van waar het gevaar vandaan kwam. Zijn gymschoen kwam in contact met de hand die het mes vasthield waardoor het van hem weg vloog en het acute gevaar was geweken, maar slechts tijdelijk. De aanvaller had het mes nog steeds vast.

Phil verstevigde zijn stand en schatte de nieuwe situatie in zo goed hij kon. Zijn aanvaller was lang en slank. Hij droeg zwarte handschoenen en een grijze hoodie met een rits, de kap over zijn hoofd getrokken. De onderkant van zijn gezicht werd bedekt door een zwarte sjaal onder de kap, die over zijn mond viel.

Zijn rechterhand had nog steeds het mes vast. Het reptielendeel van zijn hersenen, diep aan de basis, zorgde voor de

voorgeprogrammeerde vecht-of-vlucht-reactie. Zijn poging het mes weg te schoppen was al een uiting van het eerste. Hoewel de directe dreiging weg was, de aanvaller was nog steeds bewapend. Was dat niet zo geweest dan had Phil hem aangepakt.

Hij wist al wie deze man had gestuurd, en waarom hij gekomen was. Wat hij niet wist was of hij alleen was gekomen, of er in zijn flat nog meer gevaar wachtte, zelfs al zou hij in staat zijn deze man te overmeesteren. Al deze gedachten raasden door hem heen in slechts fracties van een seconde.

Omdat het hem aan de tijd ontbrak om goed na te kunnen denken schakelde de vluchtmodus in.

Toen de aanvaller zich klaarmaakte zich naar voren te storten greep Phil snel naar één van de ronde, metalen vuilnisbakken en trok deze in het pad van de man. Terwijl de inhoud alle kanten op vloog rukte Phil de poort weer open en sprintte weg, scherp rechtsaf over het trottoir van Thames Street.

De aanvaller vloekte toen hij over de vuilnisbak op de grond wilde springen, het verkeerd inschatte en achterover in de zee van rommel viel. Tegen de tijd dat hij weer op zijn voeten stond en de poort weer open had gerukt had Phil gebruik kunnen maken van een genadige opening in het drukke verkeer.

Eenmaal overgestoken vervolgde hij zijn weg Butterwyke Place in. Hij durfde niet om te kijken, maar het geluid van piepende banden en boos getoeter op de hoofdweg achter hem maakten duidelijk dat de aanvaller niet ver achter hem zat.

Hoofdstuk 34

Woensdag 20 maart 1991

*Geen mens is onverslaanbaar, geen plan zonder fout.
We moeten allemaal ons moment van de waarheid onder ogen zien.*

Gang Star: Moment of Truth

Het was verre van het fluitje van een cent geweest waarop de twee agenten in burgerkleding hadden gehoopt om de twee jongeren op te pakken. Eerst hadden ze gedacht zich voor te doen als potentiële klanten, maar gezien alle vorige kopers half hun leeftijd waren realiseerden ze zich dat dit op zou vallen en de jonge ondernemers af zou hebben geschrikt. Er was een directere aanpak nodig. Ze hadden fotografisch bewijs van de transacties van hun doelwitten, heimelijk genomen met een sterke zoomlens, dus rechtvaardiging genoeg om hen op te pakken. Ze hadden besloten dat hier aanhouding en handboeien nodig waren.

De rest van hun aanpak was niet bepaald elegant te noemen. Ze verschenen elk van een andere kant van het scorebord, met ieder hun eigen doel op het oog. Het haastig in elkaar gedraaide plan faalde volledig toen de haarscherpe instincten van het meisje werden geactiveerd. Op het moment dat de eerste agent in beeld kwam nam ze de defensieve houding aan als een hert dat een roofdier bemerkt. Snel greep ze naar de banden van haar rugzak, sprong op en begon te rennen, dit alles binnen twee seconden, en gilte een waarschuwing naar haar broer om hetzelfde te doen.

Charlie, bijna twintig nu, was niet zo snel als zijn zus. Jaren van chemische aanvallen op zijn cognitieve functies hadden hun tol geëist en zijn reactievermogen aangetast. Ook hij nam een houding aan als van een wild dier, maar die van hem leek meer op een konijn dat is gevangen in de koplampen van een naderende auto, zoals hij daar stond, aan de grond genageld, pogend zich te schikken naar dit nieuwe scenario. In paniek riep hij uit "Moll! Wacht!" naar zijn vluchtende zus. De achtervolgende officier registreerde de naam.

Tegen de tijd dat het Charlie was gaan dagen dat hij het op een rennen moest zetten had de agent zich gelanceerd in een rugbyttackle en gooide de jongeman met een klap op de grond, waardoor een stapel biljetten van 10 pond en zakjes pillen de lucht in vlogen en landden op het gras. De andere agent, beseffend dat zijn prooi er vandoor was, begaf zich naar zijn collega. Terwijl hij dit deed hield het meisje even stil en bekeek met angst het tafereel en schreeuwde in de richting van de agenten.

“Jullie maken een ernstige fout hier, makkers! Jullie zijn zeker groentjes! Jullie zouden je onderzoek beter moeten doen!”

Ze schreeuwde nog meer tartende opmerkingen terwijl de agenten de jongen overeind zetten, waar één van de twee hem de handboeien omdeed en zijn gebruikelijke, afgezaagde riedeltje afdraaide en de ander het rondgestrooide bewijs verzamelde. Toen ze de jongere naar de auto sleepten die stond geparkeerd bij het hek aan de zuidkant begon deze te protesteren.

“Gast, heb je eigenlijk wel gehoord wat ze zei? Jullie twee zitten diep in de shit. Ze heeft gelijk, jullie moeten wel nieuwelingen zijn.”

“Hou je kop, jongen. Jij bent degene die hier diep in de problemen zit,” kaatste één der agenten terug.

“OK, OK,” reageerde Charlie. “Wacht maar af.”

*

De achtervolging op Phil Meritus door de onbekende aanvaller had nu Albion Place bereikt. De voorzienigheid had hem nog drie keer een oversteek gegund over de drukke Speedwell Street. Hij sprintte verder over het voetpad en gunde zich een blik achterom om de afstand tussen hem en de achtervolger in te kunnen schatten.

De man met de hoofdkap, duidelijk in bloedvorm, hield zijn tempo vast. Het mes leek hij te hebben verhuuld. De incidentele voorbijgangers die ze passeerden bleven als vastgevroren staan en gaapten naar de achtervolging, zich afvragend of hier sprake was van een speels gedrag tussen vrienden, of iets dat zorgwekkender was.

Phil draaide zijn hoofd nog een keer om achterom te kijken en zag de koerier niet die net was verschenen uit zijn bestelauto aan de andere kant van de weg. Phil kwam hard in botsing met de man, dozen vlogen door de lucht en landden met een doffe plof op de stoep. Phil en de onfortuinlijke buitelden over elkaar heen. De koerier uitte een reeks vloekwoorden.

Geen tijd voor beleefdheden. Phil krabbelde weer op zijn voeten en vervolgde zijn vlucht, de eerste paar passen hinkend, maar al gauw kwam hij weer op snelheid. Hij hoorde de koerier nog schelden naar zijn achtervolger toen deze langs hem heen schoot.

De lange, slanke man met de sjaal en de hoodie stond in de kring waarin hij verkeerde bekend als de Fikser. Dit was verre van de eerste missie van deze aard waarmee hij was belast. Na het ondergaan van een leven van op trauma gebaseerde geestbeheersing vanaf de leeftijd van drie jaar was hij niet echt een persoon met een eigen wil, meer een geprogrammeerde machine, of waar onderzoekers in de toekomst naar zouden verwijzen als een “supersoldaat.” Door het opnieuw bedraden van de neurale paden die normaal gesproken reageren op dergelijke prikkels was hij in staat niveaus van pijn, moeheid en slaapdeprivatie te overkomen die elk normaal mens zouden vellen.

Ook al probeerde Phil alles uit de kast te halen zo goed hij kon, nu begon de vermoeidheid in te zetten. De Fikser had hem op een slecht moment getroffen, uitgeput van de training bij de fitnessclub tijdens lunchtijd. Phil kende al de ware aard van degene die achter hem aanzat; de reputatie van de Fikser was hem welbekend.

Terwijl hij zich een weg baande over Albion Place en zich bedacht dat hij een paar seconden uit het zicht zou zijn door een bocht in de weg, keek hij rond, op zoek naar enig respijt. Hij zag meteen een mogelijkheid, rende naar de parkeerplaats van het Oxford Centrum voor Doven en Slechthorenden en dook plat op zijn buik achter het muurtje dat de parkeerplaats van het trottoir scheidde.

Dit waren rustige straatjes en niemand had hem gezien. Hij zou uit het zicht zijn van de Fikser als deze elk moment de bocht om kwam, dacht hij, en hij kon wel even wat rust gebruiken. Als hij nu maar snel genoeg de controle kon krijgen over zijn zware ademen.

Hij hoorde de voetstappen, zonder onderbreking van het ritme, die hun weg vervolgden voorbij de bocht. Plotseling stopten ze. De Fikser overwoog zijn opties. Na ongeveer vijf seconden gingen ze weer verder, toen de Fikser linksaf Littlegate Street insloeg. Phil meende dat het gevaar voor dit moment was geweken en genoot een paar minuten van de rust die hij zich nu kon veroorloven.

*

De voordeur van politiebureau St. Aldates vloog open, de hendel maakte de deuk in het pleisterwerk, een paar weken eerder geïnitieerd door Nomias, nog dieper. De twee agenten duwden de jonge Charlie voort en dwongen hem richting

balie. De dienstdoende klerk kreeg een geschokte uitdrukking toen hij de verdachte opnam.

“Deze hier is gearresteerd op verdenking van handel in drugs in University Park,” zei de officier die Charlie had aangehouden. “Zijn maatje is weg kunnen komen, maar we hebben haar op film. In welke cel kan ik hem zetten om even af te koelen?”

De balieklerk ontweek de vraag. “Weet je wel wie je daar hebt?” vroeg hij in plaats daarvan.

“Ik weet het niet,” antwoordde de agent. “Wie hebben we hier? Heb je een naam, jongen?”

“O ja, makker, ik heb een naam,” beet Charlie.

“Nou?”

“Voor het moment, Mickey Mouse.”

“Godverdomd grappig. Nou, we zullen eens kijken of je anders piept na een paar uur kot, OK? Cel 1, sergeant?”

“Voor je dat doet, kan ik je even spreken?” drong de klerk aan met een verstoorde blik.

“Eerst effe deze opsluiten, ik vertrouw hem niet,” antwoordde de agent en duwde Charlie in de richting van het cellenblok.

*

Inspecteur Neil Lowe arriveerde bij de balie van St. Aldates. Hij was net terug van Cherwell School waar hij, als onderdeel van een programma van de politiegemeenschap waarvoor hij zich een paar jaar eerder vrijwillig had opgegeven, les had gegeven aan leerlingen uit het voortgezet onderwijs over de gevaren van recreatief drugsgebruik, en hen had herinnerd aan de zware straffen die er stonden op drugshandel.

De angstige blik van de balieklerk viel hem meteen op.

“Wat is er aan de hand, Carl?” vroeg hij.

“Meneer, er is een ... uhm ... ik bedoel, er is iets dat u moet weten.”

Minuten later stormde Neil Lowe, die eruitzag alsof hij elk moment een hartaanval kon krijgen, door de gang waar de cellen aan lagen, een grote bos sleutels rammelend in zijn hand. Het tumult trok de aandacht van de bewaker van dienst in het cellenblok.

“Hallo meneer. Kan ik u helpen?”

“Ja, je kunt opzij gaan en je erbuiten houden,” snauwde Lowe hem toe, frommelend aan de sleutelbos om de juiste te vinden.

“Maar meneer...” probeerde de agent vasthoudend.

Lowe was de cel al binnengestapt, smeed de deur dicht en deed deze achter hem op slot.

Hoofdstuk 35

Woensdag 20 maart 1991

*Alles is alles,
Wat bedoeld is zal gebeuren.
Na de winter moet de lente komen.*

Verandering, uiteindelijk komt ze.

Lauryn Hill: Everything Is Everything

Na niet meer dan een minuut of drie rust had Phil uitermate voorzichtig zijn hoofd boven het muurtje bij het Doveninstituut uitgestoken. Een vrouwelijke voetganger aan de andere kant van de straat keek toe met een afkeurende blik. Verder was er niemand te zien. Belangrijker nog, er waren geen aanwijzingen dat de Fikser terug was gekomen na zijn vruchteloze gang door Littlegate Street.

Het was Phil pijnlijk duidelijk dat teruggaan naar zijn flat – vanmiddag, of wanneer ook – geen optie meer was. De beschikbare mogelijkheden tot overleving schoten door zijn hoofd terwijl hij zich omhoog drukte van het bed van bruine bladeren waarop hij had gelegen en met snelle pas de kant van St. Ebbes, richting centrum liep. Daar was de kans dat hij veilig was groter dan in deze stille straatjes, meende hij.

Zijn hoge tempo behoudend moest hij wrang lachen toen hij naar rechts keek en vrij zicht had op politiebureau St. Aldates aan de overkant. “Daar zullen we maar effe wegblijven, ouwe makker,” fluisterde hij in zichzelf in een poging nog iets van humor te behouden onder deze meest beproevende omstandigheden.

Een jonge Aziatische man kwam hem op het trottoir tegemoet. Naarmate de man dichterbij kwam bestudeerde Phil zijn gezicht. Hij leek verbaasd over iets dat zich achter Phil afspeelde. Instinctief draaide Phil zich om.

Niet meer dan tien passen achter hem stond de Fikser. Nu was het mes niet langer verstopt maar in zijn rechterhand, klaar voor actie.

De Aziatische jongeman stak gehaast de straat over. Phil sprintte weg voorbij de Royal Blenheim Pub rechts van hem en de ingang van Sainsbury's links, zijn blik gericht op Bonn Square voor hem. Daar, in de wirwar van mensen op Queen Street, vertelde zijn koortsachtig werkende brein hem, had hij misschien een kans verloren te gaan in de massa... als hij de psychopaat achter hem voor kon blijven op dit cruciale stuk. Hij hoorde het klappende geluid van de Fiksers gympen op de grond in een poging het tempo van Phil bij te benen.

Aangekomen bij de kruising met Queen Street kwamen net een paar winkelaars West Gate Centre uitgelopen en verschenen in zijn pad. Phil knalde tegen hen aan, de vrouw viel om, tassen vlogen door de lucht. Zelf kon hij overeind blijven, draaide naar rechts en bleef rennen.

Het lot van de shoppers kon de achtervolgende Fikser niet schelen. Het voorval was echter wel gezien door twee straatagenten die in gesprek waren met zwervers die zich op het plein hadden verzameld, en een derde agent kwam nu St. Ebbes Street uit rennen om zich bij hen te voegen, na over het mes te zijn geïnformeerd door de Aziatische jongeman. Eén van de agenten pakte zijn radio om versterking op te roepen, terwijl de ander – nutteloos – tegen Phil en de Fikser, die nog steeds van hen weg sprintte, schreeuwde dat ze halt moesten houden. Geen van beiden sloeg er acht op.

Nu bevond hij zich in de massa die Phil had verwacht, en hij wrong en weefde zich een weg door de drukte. Bij het bereiken van de ingang van restaurant Baedeker's gunde hij zich een blik naar achter. De Fikser was op hem ingelopen en deed geen moeite het mes te verbergen. Voorbijgangers slaakten kreten en weken in angst terug. Een paar passen achter hen volgden de politiemensen, de ene wild gebarend, de ander schreeuwend dat ze moesten stoppen.

Achter de Fikser kwam een gevaar opzetten, hoewel deze dat niet wist.

Met een bejaard stel recht voor hem dook de Fikser naar rechts om hen te ontwijken. Terwijl hij dat deed gooide hij zich in het pad van de Thames Transit dubbeldekker bus die net om de hoek van Westgate Centre verscheen. Hoewel gepast om de hordes voetgangers te ontwijken was de vaart van de bus voldoende om het figuur, dat zonder uit te kijken in zijn pad was gesprongen, van zijn voeten te werpen, waarna deze met een ziekmakende klap tegen het asfalt smakte.

Het piepen van de remmen van de bus werd overstemd door angstschreeuwen van de omstanders, terwijl het mes, dat uit zijn hand was geslagen, landde op de stoep voor de ingang van het Clarendon winkelcentrum.

De getraumatiseerde buschauffeur zat onbeweeglijk in zijn bestuurdersstoel. De menigte scheidde zich toen één van de agenten naar het nu roerloze lichaam van de man liep die in kleine kring bekend stond als de Fikser, terwijl zijn collega onverwoed doorging met het achtervolgen van Phil die, na gezien te hebben wat zich had afgespeeld, des te meer reden had om te maken dat hij wegwam.

Nu, zonder enig plan of richting, duwde Phil door. Hij kwam mensen tegemoet die hem verbaasd aankeken. Ze hadden

met seconden het bloedvergieten door de bus gemist en hadden geen idee wat er aan de hand was.

Bijna bij de kruising met Carfax Tower hield hij even in omdat zijn aandacht was getrokken door het blauwe zwaailicht van een politieauto die hem tegemoet kwam vanuit High Street.

Nu de bittere realiteit doordrong van hoe gering zijn opties waren om te ontsnappen week hij zonder verder nadenken uit. Terwijl de agenten in de nu stilgehouden auto, en de achtervolgende agent, allen schreeuwden dat hij moest blijven staan, stootte hij naar de ingang van de toren, gooide een geschokt staflid de straat op en sloot met een klap de zware deur achter zich.

*

Het drama dat zich ontvouwde in het cellenblok van St. Aldates had nu een groep agenten getrokken. Twee van hen hadden vergeefs geprobeerd de deur open te krijgen, gefrustreerd toen ze merkten dat deze van binnenuit was afgesloten. Er was een agent op uit gestuurd om de reservesleutels te halen uit het kastje aan het einde van de muur. Een andere was weggerend om er een senior agent bij te halen.

Turend door de gleuf op twee derde hoogte van de deur had sergeant Sam Haine zicht op wat zich in de cel afspeelde. Hij zag hoe zijn baas, inspecteur Neil Lowe, het bovenlichaam van Charlie in een houdgreep had. Charlie's neus en bovenlip waren bebloed. Zelf ook een bloedneus en een gezwollen linkeroog, Lowe gromde terwijl hij moeite moest doen om zijn spartelende zoon in bedwang te houden.

Plotseling stootte Charlie zijn elleboog in het kruis van zijn vader. Lowe gilte het uit van de pijn, liet meteen los een greep met beide handen naar zijn zaakje in een vruchteloze poging de pijn te verminderen.

“Geen broertjes of zusjes meer voor mij, of wel, pap?” schreeuwde de jongeling. Op dat moment klonk er een metalen gerammel en werd de deur opengetrokken, waar een aantal van de officieren met open mond stond, ontzet bij het tafereel en onzeker wat te doen.

Lowe bleef met een grimas zijn kruis vasthouden. Charlie spuugde een mondvol bloed op de betonnen vloer.

“Schandelijk. Schandelijk, gewoon. Je bent een schande,” kraakte Lowe en probeerde zich te herpakken. Hij haalde één hand tussen zijn benen vandaan om langs zijn bebloede overhemd te strijken.

“Ik ben wat jij van me hebt gemaakt, 'vader!'” Charlie benadrukte overmatig het laatste woord. “Ik ben het resultaat van mijn opvoeding. Ik ben wat er gebeurt wanneer je je carrière op de eerste plaats zet. Ik ben wat er thuis fout gaat als je altijd weg bent in een poging andermans problemen op te lossen uit één of ander misplaatst gevoel van 'plicht.' Ik ben wat er gebeurt als je de koningin en de Minister President hoger hebt zitten dan je eigen vlees en bloed. Ik ben wat er gebeurt als al je vrienden op vakantie gaan tijdens de zomer, behalve jij, omdat je vader zo nodig overuren moet draaien!”

“Je was altijd al een teleurstelling!” beet Lowe terug, ogenschijnlijk niet geraakt door de beschuldigingen. “En dan te denken dat ik ooit hoop had op een carrière voor jou bij het korps. En moet je nou kijken wat er van je terecht is gekomen.”

“Nou, maak dan je borst maar nat, want er wacht je nog meer teleurstelling. Wil je weten wie er de grootste drugsdealer in Oxford is? Want ik ben het niet. Ik ben gewoon een loopjongen voor de echte kwade genius. Zal ik het zeggen? Wil je niet effe gaan zitten? Het is je dochter! Je eigen dochter!”

“Vraag je je ooit af wat ze al die tijd alleen op haar kamer doet? Ik geef je een hint. Ze leest niet *Just 17* of *Smash Hits*. Ze zit daar haar geld te tellen en verstoppt het in sokken, en jij hebt geen flauw idee. Lekker beetje rechercheur ben jij!”

Lowe stond middenin de cel en had geen woorden na de onthulling door zijn zoon. Charlie liep langs hem heen naar de deur, waar sergeant Haine een hand op zijn schouder legde. “Ho effe, jongen. We nemen je vader mee naar boven en dan gaan we de hele zaak uitzoeken.” Hij draaide zich naar Lowe om te zien hoe deze onbedaard begon te snorren. Nu draaide hij terug naar de agenten die buiten de cel hadden gewacht, zoekend naar iemand om Lowe mee naar boven te nemen, alleen maar om te zien dat ze allemaal waren verdwenen, op één na.

“Wat is er aan de hand?” vroeg Haine.

“Groot drama bij Cornmarket Street, meneer,” antwoordde de agent. “Het is alle hands aan dek.”

Hoofdstuk 36

Donderdag 21 maart 1991

*Ik hoop dat je je zaken op orde hebt,
Ik hoop dat je bent voorbereid op de dood.
Het lijkt dat er slecht weer op komst is,
Een oog wordt genomen om een oog.
Ga vanavond niet de deur uit,
Het zal je zeker van je leven beroven,
Vanavond rijst een boosaardige maan.*

Credence Clearwater Revival: Bad Moon Rising

De klokken sloegen middernacht vanuit de klokkentoren van de Universiteitskerk van de Heilige Maagd Maria. Het was nu rustig in High Street, normaal voor dat tijdstip. Een uur eerder was er de drukte geweest van drinkers die de cafés verlieten die aan Cornmarket Street lagen, sommigen zwalkend en luid schreeuwend op hun weg, anderen hielden taxi's aan.

Rond deze tijd zag je alleen maar een handvol voetgangers, sommigen in kleine groepjes, aan weerszijden van de weg. De lucht was vergeven van de geur van geschroeid vlees, voortgebracht door de twee elkaar beconcurrerende kebab-busjes die op dit uur op hun gebruikelijke plek stonden, slechts een meter of vijftig uit elkaar. Je zag rond deze tijd ook altijd lokale bussen en taxi's, maar vanavond was het vergeven van politiewagens die langzaam heen en weer reden over High Street, hun inzittenden strak alle kanten op loerend.

In het afgelopen half uur had het personeel van de Mitre Inn, net rechts van Covered Market en links van de ingang van Turl Street, de kas geteld en de tent gesloten. Het was nu stil in de pub, het vage schijnsel van de lantaarn buiten en het rode lichtje van het alarmsysteem waren de enige lichtbronnen van betekenis.

Beneden in de vochtige oude kelders was het duister de enige aanwezige. Hoewel, er was beweging.

Afgezien van wat ratten die rondscharrelden tussen de biervaten werd de stilte plotseling verbroken door een reeks doffe klappen, daarna het schuren van metaal over beton.

Voor het eerst sinds meer dan honderd jaar werd van onder tegen het gietijzeren deksel gedrukt. Er kwam een zwakke bundel geel licht uit de ruimte eronder die haastig naar alle kanten werd geschenen. Na een paar seconden van stilte werd het zware deksel verder opzij geschoven.

Opnieuw stilte. Uit het duister van het gat rees een hand omhoog en legde de zaklamp die het schijnsel had veroorzaakt op het opzij geschoven deksel. Nu verschenen beide handen uit het gat en grepen de rand. Met een serie zuchten en steunen die hij niet kon onderdrukken gebruikte een figuur zijn laatste krachten om zich uit het gat op te hijsen.

De zaklamp scheen zijn snel zwakker wordende straal, en het het getrippel van kleine pootjes tussen de biervaten intensiverde. Als een gloeilamp was aangeklikt in de krochten van deze oude taveerne dan had men een uitgeputte en verformfaaide man kunnen ontwaren, onder het vuil, stof en de spinnenwebben van eeuwen, enorm opgelucht dat dit laatste stadium van zijn misfortuin voorbij was, wat er ook verder in het verschiep lag. Het vuil op zijn gezicht diende mede als kant en klare camouflage voor zijn identiteit. Zijn gescheurde en zwart bevlekte kleren waren nauwelijks te herkennen als het trainingspak dat het eens was.

Phil Meritus bleef met de zaklamp de kelder rond schijnen, de batterijen nu aan hun einde, om zich met zijn omgeving bekend te maken, zoekend naar een uitgang. Toen hij deze had gevonden gunde hij zich nog een paar minuten rust en overdacht de gebeurtenissen van de afgelopen uren.

Hij was zojuist de eerste mens geweest in meer dan honderd jaar die High Street had begaan, gebruikmakend van de ondergrondse passage waarvan het bestaan door de eeuwen heen slechts bekend was geweest bij een klein en select gezelschap. En nu, in de negentiger jaren van de twintigste eeuw, waren degenen die bekend waren met de tunnel waarschijnlijk op twee handen te tellen. Phil had het grote voordeel geschoold te zijn in aspecten van Oxford's

geschiedenis die je niet tegenkwam in toeristische gidsen – zelf niet in academische schoolboeken. Dit was esoterische kennis voor uitverkorenen, geen exoterische informatie voor de massa's.

Niemand wist met zekerheid te zeggen wanneer de passage precies was gebouwd, maar ze was al eeuwenlang onderwerp van legenden. In de verhalen die Phil uit zijn jeugd kende werd gewag gemaakt van een tunnel die de Mitre verbond met de al even oude Chequers Inn aan de overkant van de straat, gegraven in de Middeleeuwen. Volgens deze historie hadden soldaten, tijdens de Dissolutie van de Kloosters, op bevel van Henry VIII een groep monniken de tunnel ingedreven en beide einden met stenen verzegeld. Wat voor Phil nog belangrijker was geweest was kennis van een verlengde van de tunnel die helemaal doorliep tot onder Carfax Tower.

Uren eerder had hij geen bevestiging gehad dat de tunnel überhaupt bestond – of, als deze inderdaad bestond, of het mogelijk was de volle lengte af te leggen. Toen hij Carfax Tower binnen was gestormd, haastig de man bij de balie aan de kant had geschoven en de deur achter zich zo goed mogelijk had gebarricadeerd met een brandblusser, wist hij dat hem aan de andere kant slechts een arrestatie en levenslange gevangenisstraf wachtte, of de dood. De enig beschikbare optie was te gokken op de verborgen gehouden geschiedenis waar hij toegang toe had, en hem nu goed van pas kwam in dit uur van uiterste nood.

Zijn overlevingsdrang had het overgenomen. Hij had de houten deur open getrokken rechts van de grotere. Achter de deur zag hij schoonmaakbenodigdheden en een gereedschapskist. Paniekerig gleden zijn ogen over de vloer. Daar, ingebed in het beton, had hij het gietijzeren deksel gevonden.

Buiten de toren had het maar een paar minuten geduurd voor ooggetuigen aan agenten hadden verteld dat ze Phil naar binnen hadden zien rennen – wat werd bevestigd door de hoogst verontwaardigde baliebediende. De agenten hadden weinig moeite gehad met Phils versperring en de deur opengebroken, wat hen had getraakteerd op een bad uit de pijp van de brandblusser die wild de inhoud alle kanten uit spuugde.

Die afleiding had Phil de tijd gegeven die hij nodig had. Geluk – en de nevelen des tijds – stonden aan zijn kant. Met een schroevendraaier uit de gereedschapskist was hij erin geslaagd het deksel open te wrikken. Blij met de in de afgelopen weken aangeleerde gewoonte altijd een zaklamp bij te hebben had hij deze van zijn riem losgemaakt en geschenen naar wat daaronder lag.

De duistere, vochtige diepten die onder hem wachtten waren verre van uitnodigend geweest, maar hij kon in ieder geval zien dat de bodem niet meer dan anderhalve meter beneden hem lag. Omdat hij toch al had bedacht dat hij niks te verliezen had, en omdat hij getraind was in het snel maken van beslissingen in noodsituaties en daarbij te blijven, had hij zich in het gat laten vallen in de donkere leegte onder hem en het deksel zo goed en zo kwaad als het ging terug op zijn plaats getrokken.

Ervan overtuigd dat ze hun verdachte in een hoek hadden gedreven hadden agenten – toen ze eenmaal de op hol geslagen brandblusser hadden getemd – in hun natte zakken naar hun radio gevestigd om gewapende versterking te laten sturen. Binnen een paar minuten stopten de twee politiewagens, die zich een weg hadden moeten banen tussen het winkeland publiek, hordes toeristen en de menigte nieuwsgierige toeschouwers uit Cornmarket Street, op de stoep voor Carfax Tower, met loeiende sirenes en flitsende blauwe zwaailampen.

De inzittenden waren de auto's uitgevlogen. Twee agenten hadden de wacht gehouden bij de in en uitgang, twee anderen, de pistolen getrokken, waren de wenteltrap opgestormd die naar de top leidde. Er heerste verwarring alom toen de officieren zich realiseerden dat de verdachte nergens te bekennen was. Het dak was doorzocht, het was duidelijk dat de verdachte niet naar beneden was gesprongen, en meervoudige ooggetuigen bevestigden dat hij niet weer naar buiten was gekomen waar hij naar binnen was gegaan.

Een paar meter onder hun voeten, wat verderop, begon Phil aan zijn gevaarlijke onderneming door de vele meters lange pikdonkere, bedompte en stinkende ondergrondse passage, gewapend met niets meer dan een zaklamp, een digitaal horloge en een schroevendraaier. Hij moest door een zacht, slijmerig materiaal ploeteren, maar durfde niet naar beneden te kijken om te zien wat het zou kunnen zijn. Hij was zich bewust geworden van het hoge gepiep van ratten, overall om hem heen, en het gedempte gerommel van de bussen die over High Street reden, anderhalve meter boven zijn hoofd. Constant was hij bezig met de dik aangekoekte spinnenwebben van zijn gezicht te vegen. Dit was de meest helse ervaring die hij ooit had meegemaakt – of er nu wel of geen skeletten van ingemetselde monniken in de buurt lagen.

Slechts zijn instinct had hem voort gedreven. En hij ging door, tot hij niet verder kon omdat zijn pad werd versperd door stenen. Het schijnsel van zijn lamp had onthuld dat de tunnel afboog naar rechts, maar als hij omhoog scheen zag hij boven zich ook de omtrek van een deksel, ingebed in het plafond boven hem.

Hij had op het lampje van zijn horloge gedrukt. Nu was het wachten begonnen, een paar uur, en een ware mentale uitputtingsslag. Om de tijd door te komen had hij teruggegrepen naar wat hij in zijn latere jeugd altijd deed. Eén voor

één haalde hij zijn favoriete popliedjes in gedachten en zong stil in zijn hoofd de tekst mee in real time. Toen deze afleiding eenmaal haar aantrekkingskracht had verloren had hij ervoor gekozen het duister en de stilte te omarmen, en ervoer nagenoeg volledige zintuiglijke onthouding. Hij had dit gevoel slechts één keer eerder gekend, ontdaan van alle externe prikkels, tijdens een schoolreisje waar hij een bezoek had gebracht aan West Kenneth Long Barrow en, helemaal in zijn eentje, korte tijd had doorbracht in de tijdloze kamers.

*

Nu, het was inmiddels half één 's nachts geworden, voelde hij zich klaar om actie te ondernemen. Na omzichtig te zijn opgestegen uit de kelder van de Mitre Inn, nu een jekker aan die hij onderweg aan een haakje in de kelder had gevonden, en na een wirwar van gangen te hebben doorlopen, was hij uitgekomen bij een klein raampje, ongeveer op schouderhoogte.

Het glas was smoezelig en doortrokken met vuil, maar hij wilde het risico wel nemen dat het opende naar het laatste steegje achter Covered Market. Toen hij zag dat de hendel omhoog stond en het raampje in geen jaren open was geweest beseftte hij dat zijn enige optie was om het raampje te breken. Met de schroevendraaiër die hij mee had genomen zou het wel lukken.

Binnen een minuut, en met zo min mogelijk geluid, had Phil het grootste deel van het glas weggeslagen waardoor er net genoeg ruimte was om zich doorheen te hijsen. De jekker bood bescherming tegen het steken van de gepunte glasscherven.

Zoals hij had gedacht bevond hij zich nu in één van de steegjes die naar de markt leidden. Terugkijkend, High Street in, zag hij het flitsen van blauwe lichten en hoorde het gedempte geluid van een politieradio. Hij moest een lach onderdrukken bij de gedachte dat die blauwen daar nog steeds op wacht stonden bij de toren, zo dichtbij, alsof ze verwachtten dat elk moment op magischer wijze hun man zou verschijnen, terug uit de vergetelheid.

Phil stak de kragen van zijn jekker op. Rustig en met behoedzame precisie liep hij de steeg uit en terug High Street in, zijn blik op de grond gericht. Zonder tegenslagen bereikte hij Turl Street, waar hij linksaf sloeg.

Hoofdstuk 37

Donderdag 21 maart 1991

*Ik ben slechts een ziel met goede bedoelingen,
O heer, laat me alstublieft niet verkeerd begrepen worden.*

The Animals: Don't Let Me Be Misunderstood

In de voorste slaapkamer van Abingdon Road nummer 216b was niet alles zo rustig als het had moeten zijn. Waar Verity de afgelopen uren had geslapen, die rust was Keith Malcolm niet gegund. In het standaard formaat tweepersoons bed, rechts van haar, rustte hij zijn hoofd zoals gewoonlijk op zijn uitgestrekte arm, met zijn gezicht naar de muur gekeerd. Dezelfde gedachten vielen hem lastig als in de afgelopen weken het geval was geweest, meer weken dan hij zich kon herinneren.

Hoewel hij soms binnen een uur kon inslapen, vanavond bleek er sprake te zijn van een meer frustrerend maar bekend scenario. Hij was op zijn minst blij dat Verity geen last scheen te hebben van zijn vervelende slapeloosheid, en zelden deelde hij zijn zorgen met haar als ze vroeg hoe hij had geslapen. De laatste paar weken waren een aanslag geweest op zijn geweten zoals hij dat nog niet eerder mee had gemaakt, en nooit had verwacht. Een waar moreel dilemma met meer dan genoeg uitdagende vragen, maar geen eenvoudige antwoorden. Geen direct voor de hand liggende, in ieder geval.

Hij wierp een blik op de digitale wekker en zag dat deze 2:33am aangaf. Plotseling schrok hij op van een doffe dreun die van de benedenverdieping van het huis leek te komen. Om zich ervan te overtuigen dat zijn zintuigen hem niet in de maling namen en hij in een diepere sluimer verkeerde dan hij had gedacht, spande hij zich in om te luisteren naar meer geluiden. Een paar seconden later. Daar was het weer: een periodiek kloppen, gevolgd door een doffe klap.

De mogelijkheden schoten door zijn toch al overspannen hersens. Het was zeker niet de boiler die aansloeg, en het was een stille nacht, dus de wind zou het ook niet zijn. Met de onschuldige verklaringen verdwenen bij de nanoseconde keek Keith naar zijn vriendin naast zich en reageerde op de enig verantwoordelijke manier die hij kon bedenken. Zijn verdedigingsmodus schakelde in. De snelle beweging van het teruggooien van laken en dekens, het rechtop gaan zitten en opstaan was voldoende om Verity's rust te verstoren. Wakker geworden en instinctief in haar ogen wrijvend mompelde ze tegen Keith, "hoe laat is het? Wat is er aan de hand?"

"Niks aan de hand," fluisterde hij, zijn vinger voor zijn lippen, hoewel Verity dit niet zag in het donker en door de waas van haar waterige ogen. "Ik dacht dat ik iets hoorde beneden. Ik ga effe kijken. Blijf jij hier. Niks aan de hand."

Hij merkte dat hij een beschermende houding aannam en wenste dat hij zelf zo zeker kon zijn van wat hij zijn vriendin net had gezegd. Na het horen van nog een dreun onder de slaapkamer keek hij rond, op zoek naar iets dat als kant en klaar wapen kon dienen, en vond de metalen rail voor het douchegordijn die al weken rechtop in de hoek had staan wachten om opgehangen te worden aan de muur van de badkamer.

Verity zat nu rechtop in bed en was niet van plan Keiths advies te volgen en terug te gaan slapen, al had ze dat gekund. In het halfdonker, subtiel verlicht door een lantaarnpaal buiten, zag ze hem voorzichtig de deur openen en naar buiten sluipen. Met niets meer aan dan een wit T-shirt en een boxershorts, de metalen rail in de hand geklemd, begon hij langzaam de oude houten trap af te dalen, in zichzelf vloekend bij iedere kraak onder zijn gewicht.

Hopend op het beste, maar voorbereid op het ergste, zonder enig idee wat zich aan de andere kant kon bevinden, stopte Keiths sluipgang op zijn tenen bij de deur naar de woonkamer. Zonder een geluid te maken reikte hij naar de klink, duwde die plotseling naar beneden en zwaaide de deur open.

"Doe geen licht aan," zei een stem met klem. Een stem die Keith meteen herkende.

In het midden van de kamer, waar niets had moeten zijn, bevond zich een donkere figuur waarvan het profiel Keith direct bekend voorkwam.

"Phil, wat de fuk?"

"Hey Keith. Die kun je wel wegleggen. Leuke variatie trouwens op een honkbalknuppel, dat dan weer wel."

Wat Keith betrof was dit niet bepaald de gelegenheid voor prietpraat en lichte humor.

Nog steeds met de rail in zijn hand vlogen Keiths ogen door de kamer. De gordijnen voor het voorraam waren helemaal dichtgetrokken, zoals eerder, toen ze naar bed waren gegaan. Het raam dat uitkwam op de achterplaats was echter een ander verhaal. Hier waren de gordijnen opengerukt en in het maanlicht kon Keith zwarte vegen zien op buitenkant van het glas.

"Blij dat ik het niet hoefde te breken," zei Phil stilletjes. "En vergeef me mijn staat van zijn. Lang verhaal. Een nacht om nooit te vergeten!"

Keith bewoog zijn ogen van het raam naar zijn oude schoolmakker. Daar stond hij dan, onverklaarbaar en onuitgenodigd, in het donker, midden in hun woonkamer, om half drie 's nachts. Hij zag de dikke jekker waarvan de kragen nog steeds op stonden rond zijn oren. De onderkant was een verhaal op zich. Phils trainingsbroek was een koek van vuil, net als zijn eens witte gymshoenen, nu zwart van onbeschrijfelijke smerigheid.

"Hallo, V."

Phil knikte een groet naar de deuropening achter Keith. Deze draaide zich om en zag Verity met niets meer aan dan de BH en het slipje waarin ze had geslapen.

Phil herhaalde wat hij tegen Keith had gezegd. "Laat het licht uit. En alsjeblieft, wees niet ongerust. Ik weet dat ik wat uit te leggen heb. Als jullie me de kans geven vertel ik alles."

"Dat mag ik hopen," zei Verity, het enige dat ze kon bedenken.

Zoals de drie daar stonden in hun respectievelijke houdingen, en niet zeker wat nu te doen, had het wel iets weg van de drie karakters tijdens de Mexicaanse Impasse uit de slotscène van *The Good, the Bad and the Ugly*, al helemaal toen ze alle drie berekende passen begonnen te maken. Phil oogde naar de leunstoel, naarstig behoefte om te zitten, en liep die kant op. Keith deed wat stappen terug. Verity deed een paar stappen in de richting van de telefoon op het tafeltje in de hal.

Phil zakte in de stoel en meteen begon het vuil af te geven op de stof.

Keith en Phil bleven elkaar strak aankijken. In de meer dan zes jaar dat ze elkaar kenden had zich nog nooit een situatie voorgedaan die ook maar in de buurt kwam van deze. De onvoorwaardelijke vriendschap die Keith altijd had gevoeld voor Phil had nu plaats gemaakt voor ... wat waren deze emoties waarmee hij worstelde? Vijandigheid? Huiver? Vrees?

Uitgeput sloot Phil zijn ogen. Keith doorbrak de stilte.

“Waarom mag ik geen licht aandoen?”

“Ik ben door het steegje van Green Place en via de achtertuinen gekomen. Het huis wordt in de gaten gehouden.” Phil antwoordde vermoeid, zonder zijn ogen te openen.

“Weet ik,” zei een derde stem. Verity was in de kamer teruggekeerd, nu met een badjas aan nadat ze zich bewust was geworden van haar schaarse kledij. “Ik word al dagen gevolgd.”

“Ik kan dat allemaal verklaren,” zei Phil. “Geef me even.”

Keith was niet in de stemming om te wachten.

“Ik weet het.” Hij richtte de frase, beladen met ernst, richting Phil.

“Je weet ... wat?” vroeg Phil, nog steeds met gesloten ogen.

“Phil. Ik weet het,” herhaalde Keith. “Ik weet wat je hebt gedaan. Ik weet dat jij het was.”

Phils ogen openden zich plots. Er stond verbazing in zijn blik, ook al konden de anderen dat niet zien in het halfduister. Maar geen verzoek tot uitleg. En geen ontkenning.

De verbaasde uitdrukking veranderde in één van ogenschijnlijke kalmte. “Nou, dat maakt het uitleggen een heel stuk makkelijker.”

“Waar heb je het godverdomme over?” vroeg Verity met klem, en met ergernis in haar stem. “Komt er nog wat van, Phil?!”

Keith gaf voor hem het antwoord.

“V, het was Phil die de moorden heeft gepleegd. De Onheilige Drie-eenheid.”

Er viel de onvermijdelijke stilte. Verity, met open mond, had moeite grip te krijgen op de situatie. Phil had geen poging gedaan het te ontkennen.

“Dus ...” Verity's stem klonk alsof ze op het punt stond in huilen uit te barsten. “Dus jij wilt me vertellen dat er hier in onze woonkamer een massamoordenaar zit, hier, recht voor ons, en wij staan hier rustig maar wat te staan? En JIJ WIST HET?!”

“Ik wist het niet zeker tot nu. Luister, V, we bevinden ons niet in gevaar. Hij is niet hier naartoe gekomen om ons te vermoorden, denk godverdomme na.”

“Zo is het toch?” Hij draaide zich terug naar Phil. “Zeg het haar dan!”

“Natuurlijk niet, V. Hij heeft gelijk. Er is geen gevaar voor jullie. Ga gewoon zitten en laat me alles uitleggen. Als dat gedaan is kunnen we allemaal beslissen wat we dan gaan doen.”

Er de voorkeur aan gevend om te blijven staan, met een half oog op de telefoon in de hal, bleef Verity bij de deuropening. Phil ademde diep terwijl hij overdacht hoe hij zijn verhaal het best kon overdragen.

Zijn toekomstig lot voor de rest van zijn dagen rustte volledig op de uiteindelijke reactie van de twee mensen in de kamer bij hem.

Hoofdstuk 38

Donderdag 21 maart 1991

*Het is doodsangst te weten hoe het werkt in de wereld,
Goede vrienden te zien schreeuwen, "laat me eruit!"*

Queen & David Bowie: Under Pressure

Het was het meest moeilijke, moraliteit op de proef stellende en surrealistische gesprek geweest dat elk van hen ooit had gehad – niet dat er veel competitie was om tegen af te meten. In het martelende duister van de tunnel had Phil urenlang geoefend hoe zijn verhaal te brengen, maar de eerdere poging daartoe was niet verlopen zoals hij had gepland. Hij dacht niet dat het nu anders zou verlopen, dus begon hij zijn woorden te spuien met weinig aandacht voor eloquentie of finesse. Hij koos voor iets van een schijn van chronologie en nam zijn tweekoppig publiek mee terug naar zijn verleden.

“Mijn vader was een Vrijmetselaar. Dat wist jij al, Keith. Dat is al sinds generaties zo in onze familie. Van mij werd verwacht dat ik te zijner tijd de mantel zou overnemen. Hij was echter ook lid van nog een ander genootschap. Ze verwijzen naar zichzelf als De Orde. Ze hebben hun eigen duistere religie en het komt erop neer dat zij de hele stad in handen hebben. Ze hebben de hele infrastructuur in hun greep – alle topposities. Daar hebben ze eeuwen over gedaan.”

“Ik wist al op jonge leeftijd dat mijn vader een Vrijmetselaar was, maar zijn plaats in de rangen van De Orde hield hij voor mijn moeder en mij geheim. Ik kwam erachter toen ik 15 was. Ik was wat documenten tegen gekomen die hij had verstoppt. Toen ik hem erop aansprak ontkende hij het niet, maar hij deed me een eed van geheimhouding zweren. Nadat hij zich had overtuigd van mijn discretie heeft hij me in hun doctrines ingewijd. Duidelijk is dat hij daarbij echter een aantal details van wat zich precies tijdens hun rituelen afspeelt heeft achtergehouden.”

“Het leek alsof het feit dat hij dit met mij kon delen ... louterend voor hem werkte, na het zo lang geheim te hebben moeten houden voor iedereen om hem heen die geen deel uitmaakte van De Orde. Het leek alsof hij last aan het krijgen was van zijn geweten – wat betreft de meer sinistere aspecten van wat ze doen. Het was alsof hij zijn hele leven onder een vloek van geestbeheersing had geleefd, maar dat hij, toen hij de veertig was gepasseerd, iets terug begon te krijgen van ... zijn ware menselijkheid.”

Phil pauzeerde even met een zucht bij het ophalen van deze moeilijke herinneringen en waarheden uit zijn privéleven.

“Op school leerde ik deze gast kennen die journalistiek studeerde, maar ook was geïnteresseerd in het occulte en geheime genootschappen. Jij hebt hem niet gekend, Keith. Hij kreeg lucht van het bestaan van De Orde. Hij wilde erover schrijven voor het boek waar hij mee bezig was. Zijn vader had een uitgeverij en had aangeboden het te zullen publiceren.”

“Wel, ik liet me terloops bij mijn vader de naam van deze gast ontvallen, en wat hij had verteld. Ik dacht dat hij me zou adviseren om die vent te waarschuwen er van weg te blijven, maar in plaats daarvan bood hij aan hem te ontmoeten en in te lichten over verschillende aspecten van De Orde. Hij verwelkomde een gelegenheid om hen te ontmaskeren, zolang zijn naam niet werd genoemd. En dus ontmoetten ze elkaar.”

Keith zat er stil bij en liet de waarheid van deze nieuwe kijk op de realiteit inzinken. In zijn hoofd sprong hij al vooruit in het verhaal, verwachtend wat Phil nu ging vertellen.

“Jij kent de rest, Keith. Minder dan een week na de ontmoeting was mijn vader dood. Volgens mij had hij niet anders verwacht, om eerlijk te zijn. Hij had zijn eed van geheimhouding gebroken, een doodzonde. Dat moet hij hebben geweten. Mam en ik kregen een telefoontje van zijn werk dat hij voorover op zijn bureau lag in zijn kantoor na een 'hartaanval.' Wel toevallige timing, vind je niet? Je weet al dat zoiets opgewekt kan worden. En wanneer een corrupte lijkschouwer deel uitmaakt van De Orde – dan kan de hele zaak mooi worden verpakt met een strikje erom.”

“Wat ... is er gebeurd met die student die hij had gesproken?” vroeg Keith.

“Ik weet net zoveel als jij. Verdwenen, de dag na mijn vaders 'hartaanval.' Tot de dag van vandaag nooit meer van gehoord. Zijn ouders gaven hem als vermist op, maar dat had sowieso geen enkele zin. Het is één van hun specialiteiten. Mensen laten verdwijnen. Dat en 'auto-ongelukken.' Zoals die schrijver die een exposé zou publiceren over Clive Tuns, en hoe ze systematisch natuurlijke remedies voor kanker hebben onderdrukt, die dan, laat op een nacht, in één keer verandert in James Hunt op de A420. Kans lijkt me redelijk dat dit dezelfde klootzak was als degene die mij gisterenavond probeerde dood te steken.”

“OK, maar hoe leidde dit alles ertoe dat jij een seriemoordenaar werd?” Keiths geduld was op.

Phil hield opnieuw stil en overwoog hoe het best verder te gaan met zijn verhaal.

“Een paar jaar vooruit dan, naar toen ik voor het eerst van Max Zeall's werk hoorde. Toen ik voor het eerst geïnteresseerd raakte in echte spiritualiteit. De Natuurwetten. De Hermetische Principes. Toen ik voor het eerst echt het concept begon te begrijpen van het spirituele dat materie wordt. Waar onze levens hier toe dienen.”

“Dat weet ik allemaal,” onderbrak Keith hem. “Je preekt voor eigen kerk. Je zou uitleggen hoe je een moordenaar werd.”

“Hoe meer ik De Principes bestudeerde, des te meer realiseerde ik me dat deze wereld een schijthuis is, een slavenplantage, en alleen maar omdat de mensheid daar collectief voor heeft gekozen. Dat die dictators in spe en heersers uit die demonische Orde alleen maar de macht hebben die ze bezitten omdat wij dat toestaan. Daar werd ik gek van. En als ik om me heen keek zag ik alleen maar immoraliteit. Tussen mensen onderling, maar evengoed naar andere levende wezens.”

“Goed, nu beginnen we ergens te komen,” onderbrak Keith hem opnieuw.

“Tegen het einde van '89 begon ik door te draaien door al die zoi. Ik stond op het breekpunt. Ik heb het voor jou goed verborgen weten te houden, voor iedereen. Dat zal ik wel van mijn vader hebben, het één te zijn achter gesloten deuren en iets anders in het gezelschap van alle anderen.”

“Ik wilde een voorbeeld maken van de ergste overtreders, een gerechtvaardigd soort vergelding. Ik heb mijn huiswerk goed gedaan om tot een keuze te komen, heb ze wekenlang bestudeerd om hun gewoontes te leren kennen. Ik had bedacht dat, als ik het goed aanpakte – het kiezen van occulte data, aanwijzingen achterlaten – ik het eruit kon laten zien alsof De Orde erachter zat. Als ik ze zou kunnen ontmaskeren dan zou dat voor een groot deel tegemoet komen aan mijn gevoelens van wraak uit nagedachtenis aan mijn vader.”

Deze keer was het Verity die sprak. “Maar bij *wie* dacht je hen dan te ontmaskeren, Phil? Ze hebben de controle over heel de stad. Iedereen die er iets aan zou kunnen doen zit al in hun zak.”

“Dat besef ik nu, V. Net als jij, weet ik. Maar ik heb hun reikwijdte onderschat toen ik begon. Een harde les die ik heb moeten leren is dat De Orde er niet van houdt *geen* controle te hebben. Het werd me pas duidelijk dat niemand – niet de politie, niet de media – zou worden toegestaan diep te spitten nadat ik die vette slachter had gedaan. En geloof me, ik had al die uren in de fitness nodig om hem aan die haak te krijgen.”

“Toen jullie station berichtte dat de politie had gezegd dat er geen verband was tussen de zaken ... nou, je zou kunnen zeggen dat toen het kwartje viel. Jij, en die hoofdagent, Pearce? Jullie leken de enige twee die het in de gaten hadden – die het zich aantrokken. Tegen die tijd zat ik er al te diep in.”

Nu was het Keith weer die onderbrak. “Maar het heeft je niet tegengehouden om een derde moord te plegen. Die soldaat.”

“O, je bedoeld die orders volgende jongen wiens blind vertrouwen in zijn psychopathische opperheren resulteerde in het opblazen van een familie met een granaat, alleen maar omdat iemand anders met meer strepen op zijn jas het zei? Ik bedoel, eerlijk, wie behalve zijn verdomde familie zal rouwen om het verlies van immoreel stuk stront als dat?! Ik had er drie gepland, en ik heb het afgemaakt. Je zou hen kunnen zien als ... hoe noemen ze dat ook alweer in het leger...? 'Bijkomende schade.' Geen groot verlies voor de Schepping.”

Het was weer Keith die een ongemakkelijke stilte doorbrak.

“Wat je eerder zei. Je zei iets van 'een gerechtvaardigd soort vergelding.' Wie heeft jou in dit alles benoemd tot rechter, jury en beul? Waarom, in die zieke geest van je, mag jij die vergelding uitvoeren uit naam van de rest van de

gemeenschap?”

“Omdat niemand anders er de BALLEN voor had, Keith! De meesten onder de domme, McDonalds etende, *Blind Date* kijkende golems hebben niet eens in de gaten dat er iets goed mis is met deze wereld. Kun je je echt voorstellen dat mensen vinden dat alles dat er om hen heen gebeurt bij wat voor standaarden ook 'normaal' is? Ik bedoel, stel je dat nou heel even voor! Deze mensen hebben geen enkele voorstelling van moraliteit, of ze vinden dat zoiets subjectief is, dat alles gewoon moet kunnen. Ze denken dat het uiteindelijk met de wereld wel snor zit, en dat ze gewoon verder kunnen gaan met hun op het zelf gerichte, goddeloze, immorele leventje zonder ook maar een schijn van besef van de gevolgen in de zin van waar hun gedrag toe leidt, zowel in hun eigen leven als in dat van anderen. *Iemand* moest iets doen!”

“Maar je bent hier op de stoel van God gaan zitten, Phil. Als elk van die drie je persoonlijk iets aan had gedaan dan had je in je recht gestaan om je te beroepen op het Recht tot Zelfverdediging. Maar zo zit het hier niet. *Jij* hebt je gewelddadig opgesteld jegens *hen*.”

“O, je vindt echt dat geen schade werd aangericht? Een dierenbeul? Een moordenaar van andermans kinderen? Echt?!”

“Maar het was niet aan *jou* om deze mensen te vermoorden op die basis. Het was niet *jouw persoonlijke* verantwoordelijkheid. In het Universum zijn er mechanismen werkzaam die de scenario's regelen. Karma is werkelijkheid. En deze dingen gebeuren met een reden. Voor elke kwaal is er een remedie. Het maakt niet uit of we er getuige van zijn of niet. We kunnen er alleen op vertrouwen dat het zal gebeuren. Deze lui zouden de prijs hebben betaald voor de keuzen die ze in hun leven hebben gemaakt zonder jouw inmenging.”

“Keith, die mensen verdienen te sterven.”

“Misschien – maar het was niet jouw plaats te beslissen hoe en wanneer. Daar zorgt het Universum voor. Zo is het altijd geweest.”

Nu volgde een stilte van bedachtzaamheid.

“Zo zit het Universum in elkaar, Phil. Onze zielen hebben die ervaringen en lessen nodig om te groeien en te leren. Voor ons kan het hapsnap en chaotisch lijken, maar er is een Goddelijke kracht aan het werk. Je weet die dingen! Zo gaat het als sinds het begin van deze plek!”

“Misschien behoorde dit alles dan tot *mijn* levenservaring. Misschien was *dit* wat *mijn* ziel nodig had. Misschien was ik vervloekt dit leven te lijden. Misschien was het altijd al de bedoeling dat ik de prijs zou betalen.”

Keith hield zich stil terwijl Phils woorden tot hem doordrongen.

Verity nam de gelegenheid om de hal in te lopen, iets wat ze al een paar minuten wilde doen. Ze liep naar de voordeur en duwde voorzichtig de flap van de brievenbus een beetje omhoog. Door de spleet naar buiten glurend zag ze de korte, gedrongen man, één van de twee figuren die haar de afgelopen twee dagen hadden gevolgd, onder het licht van de lantaarnpaal staan.

Ze werd zich bewust van haar verhoogde hartslag. Ze kon er alleen maar naar raden of die gorilla wist dat Phil zich in het huis bevond. Als hij zo voorzichtig was geweest als hij had beweerd, via de achtertuinen, dan was er geen reden aan te nemen dat hij het wist. Hoe dan ook, het was een goede zet geweest het licht uit te laten. Die bullebak kon voor hetzelfde geld denken, bedacht ze, dat zij en Keith gewoon in bed lagen te slapen.

“Je weet hoe het allemaal werkt, Phil,” zei Keith, terwijl Verity terug naar de deuropening liep. “We hebben dezelfde boeken gelezen, en je hebt lang genoeg naar lezingen van Max Zeall geluisterd.”

Er verscheen een wrange lach rond Phils lippen, hoewel de anderen dat niet konden zien in het donker van drie uur 's nachts. Hij snoof minachtend. “Da's grappig, Keith. Dat zei hij ook al.”

“Wat bedoel je? Wanneer?”

“Oh, een uur of zo geleden. Voor ik hier naartoe kwam ben ik eerst bij hem langs geweest.”

Keiths blik was er één van ongeloof.

“Je hebt in mijn huis ingebroken en je zit hier in mijn woonkamer en maakt mijn vriendin bang, en dan zijn we niet eens de eersten? Het wordt almaar spannender, Phil!”

“Ik had je hier helemaal niet bij willen betrekken, Keith. Ik ben hier alleen maar omdat het moest.”

“Wat zei Zeall tegen je?”

Phil snoof opnieuw. “Zo'n beetje hetzelfde als jij hebt gezegd. Dat ik het helemaal mis heb.”

“Dat is ook zo, Phil, zie je dat dan niet?!”

Verity kwam tussenbeide. “Wat bedoel je met dat je alleen maar hier bent omdat het moet?”

Hoofdstuk 39

Donderdag 21 maart 1991

Ben jij een man? Kun je alleen staan zoals een man soms moet?

(Ja, dat kan ik.)

Jeru The Damaja: Ya Playing Yaself

“Ik heb jullie hulp nodig. Jullie twee zijn de enigen bij wie ik terecht kan. Ik kan nooit meer naar huis. Ze zullen me opwachten. Ik zou het geen vijf minuten volhouden. Ik moet verdwijnen.”

Nu was er wanhoop te horen in Phils stem.

Keith had het verzoek al verwacht.

“Wij kunnen je niet onderbrengen, Phil. In de ogen van de wet zou dat ons medeplichtig maken aan moord. Ik weet het, het is de wet van mensen, maar, gezien de omstandigheden, zelfs onder de Natuurwet zou dit neerkomen op Fout Handelen. Bovendien zou ik Verity's veiligheid in gevaar brengen, en wat voor man zou me dat maken? Je staat er alleen voor. Zo moet het zijn.”

De blik in Phils ogen was leeg toen hij de woorden opnam.

“Je komt alleen in deze wereld, en alleen zul je haar verlaten, toch?”

“Zoiets.”

Het deed Keith pijn dat hij zijn hart moest verharderen. Ook al wist hij dat dit de enige houding was die hij kon aannemen, herinneringen aan goede tijden gedurende zeven jaren van vriendschap dreven in zijn gedachten. Het ging totaal tegen zijn natuur in niet klaar te staan voor iemand die het dichtst in de buurt kwam van een broer – hij wist dat Phil niet overdreef toen hij het had over alleen zijn. Hij was een enig kind, en toen zijn moeder drie jaar eerder aan leukemie overleed – met de sterke verdenking dat dit zich ontwikkelde als gevolg van de stress van het verliezen van haar echtgenoot – was hij alleen achter gebleven, zonder directe familieleden, en zonder metgezel.

Keith probeerde zijn zeurende schuldgevoel te sussen door zichzelf voor te houden dat dit het voor Phil veel makkelijker zou maken om de stad te verlaten dan wanneer ze een nauwe band zouden onderhouden. Maar toen bedacht hij dat hij zich geen voorstelling kon maken van de ellende zelf in zo'n situatie te verkeren. Zijn cognitieve dissonantie kreeg echter de overhand door gedachten aan de gruwelijke manier waarop Phil zijn slachtoffers had omgebracht. Hij deed zijn best de gedachten uit zijn hoofd te zetten en standvastig te blijven in zijn overtuiging.

“Keith, ik heb geen geld. Ik heb alleen de kleren die ik aan heb – als je dit al kleren kunt noemen. Zelfs deze jekker is niet van mij. Ik heb geen hoop dat ik mijn paspoort kan gaan halen. Wat moet ik doen?”

“Daar had je over na moeten denken,” zei Verity.

Pas nadat ze de woorden had uitgesproken begon ze zich af te vragen of Phil hier naartoe was gekomen met de intentie hen te dwingen hem te helpen, eerder dan hun weigering te accepteren. Maar Phil had fysieke noch emotionele kracht over. In de stoel voor haar zat een lege schil; een omhulsel van een mens.

Keith sprak.

“Ik kan niet goedkeuren wat je hebt gedaan.”

“Ga je me aangeven?”

“Nee, ik ga je niet aangeven. De politie is niet bepaald mijn vriend, dat weet je. Daarnaast, je overdragen aan de politie zou hetzelfde zijn als je overdragen aan De Orde, niet? Hoe dan ook, je levensverwachting zou erg kort zijn.”

“Dat klopt wel zo ongeveer.”

Keith en Verity keken elkaar aan, voor zover dat mogelijk was in het donker. Meer stilte terwijl de drie nadachten over wat er nu moest gebeuren.

“Je moet maken dat je wegkomt, Phil. Tegen dat het licht wordt moet je ver weg van hier zijn. V en ik kunnen hier niet bij betrokken raken. Je was hier niet.”

“Hoe ver denk je dat ik kom met niets?”

“Ik kan je niks geven. Mijn geweten moet rein zijn. Maar als je uit het kastje die pot zou pakken waar ik mijn spaargeld bewaar,” Keith knikte met zijn hoofd in de richting van een wandkastje, “het geld mee zou nemen en verdwijnen uit de achterdeur en door de tuinen, dan zou ik daar weinig aan kunnen doen. Dat zou jouw handelen zijn.”

“Wat is er met ons gebeurd? We waren als broers.” Phils stem begon te trillen.

“Wat er is gebeurd is dat je het zo mis had, Phil. Zo mis. Je ontwaakte, en je maakte je een begrip eigen van de Kosmische Wetten zoals weinig anderen ooit. Je was zo dichtbij. Maar je had het zo mis.”

Hij stond al een tijdje op breken, maar nu werd de vergaarbak van sterke emoties hem uiteindelijk te veel. Uit het niets kwam een jammerende wanhoopskreet. Hij greep zijn hoofd met zijn nog steeds groezelige handen en begon onbeheerst te snikken.

“Mijn leven is vervloekt,” wist hij door zijn tranen uit te brengen, waarmee hij zijn eerder sentiment herhaalde. “Ik ben altijd al vervloekt geweest.”

Er was een stalen beheersing nodig, alles wat Keith bij elkaar kon rapen, en het ging compleet tegen zijn aard in om zijn vriend niet te troosten. Maar hij wist dat hij dat niet kon. Woorden waren alles wat hij hem nog te bieden had.

“Je beschikt over Vrije Wil. Vrije Keuze. Je weet dit. Niets staat vast. Het wordt allemaal bepaald door de keuzen die we maken. God weet dat ik verre van perfect ben. Ik heb zo mijn fouten en ik ben er nog lang niet. Maar ik doe elke dag mijn best. Zolang je maar door blijft gaan en het ook echt meent, dat is het belangrijkste. Je hebt een aantal verschrikkelijke beslissingen genomen, maar je kunt nog steeds doen wat goed is en beginnen betere te maken. Je zult het alleen in je eentje moeten doen.”

“Dit is mijn wil, en ik pas hem toe. Weet je nog wat we altijd zeiden?”

“Zoals gewent,” kraakte Phil door de tranen en vuil op zijn gezicht, “zo zal het zijn.”

Verity keerde zich af van de schending van haar veilige haven tegen de grote boze buitenwereld – haar woonkamer – en liep terug de gang in. Ze viel op haar knieën om opnieuw door de brievenbus te loeren. De kleine, gedrongen man die eerder het huis in de gaten had gehouden was verdwenen, wat een goed of een slecht teken kon zijn.

Ze stond op. Terwijl Phils snikken van spijt wegebden voelde ze twee warme armen om haar middel. Keith drukte haar lichaam stevig tegen het zijne, en ze nestelde haar hoofd onder zijn kin. Hij voelde dezelfde magnetische aantrekkingskracht die hij had gevoeld toen ze net verliefd waren. Ze wiegden zachtjes heen en weer en hielden elkaar lange tijd vast.

Achter in de woonkamer was beweging. Ze herkenden het geluid van het wandkastje dat met een kraak werd opengetrokken, het schrappen van het deksel van de pot. Geen van beiden keken om, maar, iets van een minuut later,

voelden ze een luchtstroom langs hen heen terwijl deze vleesgeworden gekwelde ziel zich langs hen bewoog, de keuken in.

Voor de sleutel werd omgedraaid, de deur zich opende en weer sloot, waren vijf woorden te horen.

“Vaarwel, Keith.”

Keith sloot zijn ogen en trok Verity nog dichter tegen zich aan in hun omhelzing.

“Jij ook, Phil.”

Epiloog

1996

*Maar net op het moment dat jij krijgt wat jou toekomt,
Krijgen alle anderen het hunne ook.*

Gang Starr: Moment of Truth

De bloedrode gordijnen openden zich, en een licht eiken doods-kist rolde langzaam naar de ruimte erachter.

Naar de wens bij leven van de inliggende speelde *Walking on the Moon* van The Police over het omroepsysteem van het Barton Crematorium. Op de tafel voor het gordijn stond een ingelijste foto. Erop te zien was wijlen inspecteur Neil Lowe, handenschuddend met toenmalig Minister van Binnenlandse Zaken Douglas Hurd.

Terwijl de gordijnen zich weer sloten stonden de aanwezigen op van de banken en schuifelden bij het geluid van gesnotter en gedempt huilen naar de uitgang. Voorop ging de kersverse weduwe Di Lowe. Ze werd aan weerszijden begeleid door haar zussen, die hun best deden haar bij te staan in haar verdriet.

Neil Lowe was een week eerder overleden na een lange strijd met darmkanker. Ook al had zijn schoonbroer hem geadviseerd om eens te kijken naar alternatieve, holistische genezingswijzen waarover hij had gelezen, Lowe had gestaan op voortzetting van behandeling met chemotherapie en bestraling, verzorgd door farmareus Clive Tuns, zoals voorgeschreven door zijn huisarts. Naarmate hij niet langer in staat was zijn huis te verlaten had de politie van Thames Valley hem laten gaan. Toen de dokter hem had verteld dat hij het einde van de week waarschijnlijk niet zou halen had Lowe zijn vrouw gevraagd hem een gebakken biefstuk te brengen, zodat hij in bed nog een laatste favoriete maal kon genieten. Hij had niet meer dan drie happen naar binnen gekregen.

Voor haar zussen haar naar de wachtende auto brachten was er nog één ding dat Di Lowe moest doen.

Drie mannen waren de laatsten geweest die het crematorium verlieten. De twee aan beide zijden waren ernstig kijkende gevangenvaarders. Tussen hen in, met handboeien om, stond haar zoon Charlie, een dag op piëteitsverlof tijdens zijn zes jaar gevangenisstraf in de gevangenis Bullingdon, voor het verhandelen van een klasse A drug. Di Lowe barstte in tranen uit, sloeg haar armen om haar berouwvolle zoon en hield hem stevig omklemd.

Tijdens de dienst had Sam Haine achter in de zaal gezeten, nu inspecteur, nadat hij was bevorderd om de leeg gevallen plek van Lowe in te nemen. Naast hem zaten voormalig agenten Riskey en Alves, nu allebei sergeant.

Niet aanwezig was hoofdinspecteur C C Nomas. Na een intern onderzoek door Binnenlandse Zaken in 1992 was hij met vervroegd pensioen gegaan. Uit het onderzoek was naar voren gekomen dat zijn departement zwaar in gebreke was gebleven bij het aanpakken van de zaak die algemeen bekend was komen te staan als de Onheilige Drie-eenheid, de moorden in Oxford.

De moorden waren toegeschreven aan iemand die bekend stond als de Fikser, die korte tijd nadat hij door de bus was aangereden was overleden aan een bloedprop in zijn hersenen. Er was een valse identiteit en achtergrondverhaal gevoerd aan de pers. Doden hebben niets meer te vertellen. De positie van Nomas was ingenomen door Doug Redgrave, een

hoofdinspecteur die was aangetrokken vanuit TVP in Reading. Hij had mevrouw Redgrave te kennen gegeven geen plannen te maken voor elke maandag na een volle maan. Nomas zelf was meestal te vinden in de Eagle and Child, glazen cognac achterover slaand, of onverstaanbaar mompelend tegen de planten in zijn achtertuin.

Het was nu vijf en een half jaar geleden dat May Pearce zich identificeerde als politieagente. Na een lang gewetensonderzoek, en aangemoedigd door haar broer, had ze werk gemaakt van haar lang gekoesterde droom om distributeur te worden van natuurlijk plantaardige gezondheidsproducten, vitamines, supplementen, kruiden en lang houdbare biologische voeding. Ze had nu een winkeltje, Bona Dea, aan Cowley Road.

Ze had een solide en dankbare klantenkring opgebouwd, van wie velen kankerpatiënten waren, verbitterd door het geringe aanbod van effectieve behandelmethoden die door het plaatselijke ziekenhuis werden aangeboden. May had menig lange nacht nagedacht over haar slechte carrièrekeuze van een aantal jaren eerder, maar troostte zich met de gedachte dat ze zich nu op haar ware levenspad bevond. Gemiddeld werd ze wel één keer per maand uitgevraagd door een blozende, nerveuze klant, maar ze bleef een tevreden vrijgezel.

Drew Hunter woonde nog steeds in zijn flat in Barton en was nog steeds fervent gebruiker van een kruid van een ander soort. Zijn positie als huis-DJ bij de Park End Club was nu in het zesde jaar, en hij had zijn droom gevolgd van het runnen van zijn eigen radiostation, de piratenzender Anarchy FM, waar hij de lokale gemeenschap voorzag van alle muziekstijlen die Lux FM te min waren.

Hij en een paar vrienden uit de buurt hadden de apparatuur voor de studio, een schuur in de achtertuin, bij elkaar gesprokkeld en de kosten gedeeld voor het installeren van een zender die via een toren op het dak van gemeenschapshuis Blackbird Leys de uitzendingen bij de mensen bracht. Af en toe werd het consortium bedreigd met sabotage door jaloerse concurrerende stations, soms werden ze getipt over een aanstaande inval door autoriteiten, en dan was het niet ongebruikelijk dat iemand zich op het dak verschanste, gewapend met een honkbalknuppel.

Niet veel medewerkers uit 1990 werkten nu nog bij Lux FM, dat op de nominatie stond voor een restyling door het moederbedrijf. Mal Knight en Jess Hewitt werkten op een andere plek binnen het onafhankelijk radionetwerk. Van alle medewerkers was de carrière van Tom Atton het meest geslaagd – in ieder geval zoals dat wordt betiteld door de meeste mensen. Hij was weggekaapt door Capitol Radio na zijn verslagen tijdens de Golfoorlog bij Lux, werkte twee jaar voor Independent Radio News, en daarna, door strategisch netwerken en nepotistisch touwtrekken, was hij terecht gekomen op een belangrijke positie bij de BBC (en bij de speciaal voor hen gereserveerde broederschappen).

Hij was nu bij iedereen bekend door zijn rol als presentator van het actualiteitenprogramma van de BBC, *Newsnight*, gekenmerkt door het genadeloos vijandig interviewen van zijn gasten (behalve wanneer het gasten betrof met een politieke overtuiging die hij deelde, of wanneer hij door zijn bazen was opgedragen het kalm aan te doen). Verity had tegen Keith opgemerkt dat ze Atton altijd al had gezien als iets dat rijmde op 'broodzak'. Helaas voor hem ging zijn aankomst bij The Corporation gepaard met de laagste kijkcijfers in het 70-jarig bestaan.

Max Zeall was met hardnekkige vastberadenheid verder gegaan met onderwijzen van de basisbeginselen van spirituele wetten. Hoewel in het begin cynisch aangaande de resultaten van zijn inspanning, recentere tijden hadden tekenen getoond die hem optimistischer maakten. Zijn reeks lezingen in het Blackbird Leys had hem erkenning opgeleverd van buiten Oxford, en nu werd hij door vrijheidsactivisten gevraagd om te komen spreken in Londen, Birmingham en Bristol.

Trends die werden bericht in de mainstream media stemden hem hoopvol – met name over de crisis bij de politie en het leger, waar het personeel bij bosjes wegliep, waardoor grote reclamecampagnes nodig waren om nieuwe rekruten te werven, met weinig succes. Publieke steun voor het onderhouden van de koninklijke familie bevond zich op een dieptepunt, wat ook gold voor de opkomstcijfers bij de laatste lokale verkiezingen. Zeall zag dit allemaal als indicaties van een publiek dat zich langzaam bewust begon te worden van de corrupte en bedrieglijke aard van Georganiseerde Gemeenschap en begon hun Vrije Wil uit te oefenen om zich er, hoe weinig ook, aan te onttrekken.

Het recente verschijnen van boeken als William Coopers *Behold A Pale Horse*, John Colemans *Conspirators' Hierarchy: The Committee of 300* en de boeken van BBC-presentator-die-complotschrijver-werd David Icke hadden geholpen een avontuurlijk lezerspubliek op het spoor te zetten van de bittere waarheid van hoe de wereld werkelijk in elkaar zit, en een controlesysteem dat voor het overleven ervan afhankelijk was van voortdurende menselijke slavernij.

Het meest opwindende voor Zeall, als enthousiaste technaut, was de snelle opkomst van het Internet. Hij had niet getreuzeld met het aanschaffen van een inbelmodem, er eentje gekocht op het moment dat ze beschikbaar kwamen, en een e-mailadres aangemaakt, waardoor hij bij sommige van zijn acolieten de bijnaam Max Dot Zeall had gekregen. Hij had zijn vrienden verteld dat hij internet zag als de beste mogelijkheid tot het verspreiden van waarheidsvolle informatie die de mensheid ooit had gekend en dat, in zijn woorden, “deze technologie de potentie heeft de sleutel te zijn tot de bevrijding van de mensheid, in de loop der tijd.” De meesten hadden hem beleefd aangehoord maar twijfelden aan de

geldigheid van zijn beweringen.

Wat Zealls ondernemingen ook erg had geholpen was de input van een onderzoeksassistent in de persoon van Keith Malcolm. Onder Keiths verantwoordelijkheid vielen nu het masteren van Max' audio en video-opnamen, het branden ervan op CD-ROM en het versturen ervan aan abonnees, naast onderzoek doen en het maken van diapresentaties voor zijn lezingen. Het gaf Keith een enorme voldoening aan de goede kant te staan in deze huidige informatieoorlog. E-mail betekende dat hij nu ook op afstand met Zeall in contact kon blijven.

Alle aanwijzingen dat ze werd gevolgd in 1991 waren verdwenen een paar weken na het ontsnappen van Phil. Het naderende einde van hun huurcontract had gediend als katalysator voor het paar om gehoor te geven aan een idee dat al in hun hoofden speelde sinds Verity's vertrek bij Lux. Weggaan uit Oxford had eerst een groot offer geëist, vooral omdat ze dan niet meer in de buurt zouden wonen van hun respectievelijke families, maar ze hadden hun instinct gevolgd, waren het nieuwe avontuur aangegaan en verhuisd naar Newquay in Cornwall, een favoriete plek van Verity sinds de zomervakanties daar in haar jeugd.

In hun nieuwe huis had Verity zich gevestigd als onafhankelijk onderzoeksjournalist, in het begin ondersteund door barwerk. Naarmate haar reputatie en effectiviteit groeiden kon ze verhalen verkopen aan kranten en tijdschriften. De internetaansluiting in hun woning had haar wat dat betreft flink geholpen, hoewel zij en Keith in ploegen moesten werken om die allebei te kunnen gebruiken. Ook was ze bezig met een boek.

Nu, aan het begin van de lente van '96, stond hun leven opnieuw op het punt te veranderen. Verity was acht maanden zwanger, het huis stond al vol met babyspullen in afwachting van de nieuwe telg. Ze wisten dat het een meisje was en hadden haar de naam Hope toebedacht. Dit weekend keek Verity erg uit naar het op handen zijnde bezoek van May Pearce; de twee waren de laatste jaren goede vrienden geworden en gebleven.

*

Zo'n 7.500 kilometer verderop, en vijf en een half uur later qua tijdzone, was een Volle Maan dansfeest net begonnen op een strand van het type dat je zag op de voorkant van een reisbrochure. Dit was de Indiase staat Goa.

Een geluidssysteem, zoals je dat een paar jaar eerder normaliter aantrof bij dansfeesten in weilanden in het VK, draaide op een mobiele generator die was bedekt met bosjes palmladeren. Flitsen van stroboscopen zigzagden door de nachtelijke hemel. De basluidsprekerkasten pulseerden bij het uitpompen van de onderscheidende tonen van Goa Trance – zwaar op de jankende strijkers en door een synthesizer geproduceerde harmonischen, en met strategisch getimede onderbrekingen, ontworpen voor het volledig opwaarderen van de euforie, bij de aanwezigen teweeggebracht door het gebruik van serotonineopname opwekkende pillen – voordat de hectische 145 slagen per minuut er weer in knalden.

De door de zon gebronsde DJ, met een doorzichtig hemdje en surfbroek, zijn bijenwassen lokken bij elkaar gebonden onder een bandana, gesticuleerde wild en heerste vanaf het podium over de menigte als een soort sonische tovenaars. Degenen die in scharen met hun gezicht naar hem toe stonden deden zijn bewegingen na, wild met de armen zwaaiend alsof ze bezeten waren door een ongeziene geest uit de ether. Je zag metafysische, religieuze, spirituele, primaire, bovennatuurlijke en UFO/Alien thema's op de vele aanwezige banieren en vlaggen overal rond het terrein.

Het publiek strekte zo ver het oog kijken kon in een landschap dat door de meesten zou worden gezien als een tropisch paradijs, waar de vele palmbomen zich aftekenden tegen het maanverlichte profiel.

Terwijl ze rondtolden en kronkelden in de warme nachtlucht was het bewustzijn van hun omgeving bij de meeste dansers weggeëbd en was overschreven door de mystieke, psychedelische ervaringen die ze ondergingen. Weggelopen tieners, en twintigers op zoek naar avontuur uit alle delen van de wereld, waren gemengd met grijze oude ravers, hippies, Bohemien New Agers, voormalig criminelen, dieven, vagebonden, paspoortvervalsers en junkies, met als overeenkomst het verwerpen van de normen en waarden van de hedendaagse maatschappij, en hun zoektocht naar verlossing van welke persoonlijke demonen ze ook bij zich droegen. Daarom waren ze naar Goa gekomen.

Weinig overtuigend dansend, zich inspannend om op te gaan in de massa, waren een handvol agenten van middelbare leeftijd van de CIA en Britse inlichtingendienst van het leger, in zelfgemaakte tie-dye T-shirts en camouflagebroeken, die weinig heimelijk de gebeurtenissen overzagen vanachter hun gekleurde zonnebrillen. De andere dansers hielden hun afstand.

In de horde, geleid als door de Rattenvanger van Hamelen op een bombastische reis van miljoenen jaren, bevond zich de nu 23-jarige Molly Lowe. Dit was tegelijkertijd, bedacht ze, zo ver verwijderd van Milton Common – en liet de elektronische beats over haar ruggengraat glijden als een stoot kundalini-energie – en toch zo heel dichtbij.

Ze had een verlangen gekoesterd om zich onder te dompelen in de Full Moon ervaring sinds ze twee jaar eerder de

beroemd geworden mix op Radio 1 hoorde van Paul Oakenfold, die werd gezien als de aftrap van een compleet nieuw genre binnen de dansmuziek, bekend als Goa Trance. Molly had in de afgelopen 5 jaar haar zakenimperium flink uitgebouwd, dus geld was geen probleem.

En nu, terwijl ze was verloren in een gevoel van vrijgeestige emancipatie en terughouding aan feesten in het verleden, en haar ondernemingen in Oxford, realiseerde ze zich dat ze geen plannen had ooit nog terug te keren. Deze plek. Dit voelde als thuis.

Een stuk verder het strand op, aan de verre kant van een bosje palmbomen, stond een groepje van zeven hutjes, kunstig geconstrueerd uit bamboehout. De hut aan het einde, het verst verwijderd van het strandfeest, was aan één kant volledig aan de elementen blootgesteld.

Stroken riet die aan het dak hingen bungelden losjes in de warme oceaanlucht. Dit hutje diende als een rudimentaire strandbar. Een paar rieten stoelen en tafels stonden bij de wanden.

Middenin was een houten balie die als bar dienstdeed. Er stonden drie houten krukken bij. Eén ervan was bezet.

De Indiase barman nam een fles van de plank achter hem en schonk een heldere vloeistof in een borrelglas. De man in sjofele kleren die de barkruk bezette droeg een leven van ellende op zijn gezicht. Hij was pas dertig, maar het samen geklitte haar, dat al wat grijs vertoonde, de lange, onverzorgde baard en de diep geëtste rimpels deden hem er tien jaar ouder uitzien.

Vanavond echter, en geholpen door de glazen drank die hij achterover sloeg als ware het water, was hij vrij en zorgeloos.

De barman sprak.

“De laatste, baas. We gaan sluiten.”

“Al goed” lispelde de man met een dronken lach.

“Doe het rustig aan, baas,” zei de barman.

“Ga ik doen, mijn vriend,” antwoordde de man.

“Zo gewenst, zo zal het zijn.”